

JAYNE CASTLE

Vânătorii de fantome

Vol. 3 – ÎNFRUNTÂND FANTOMELE

Prolog.

Armonia.

La Două Sute de Ani după închiderea Cortinei...

— Vă rog, domnișoară St. Clair, așteptați.

Bărbatul mic și spilcuit, din spatele biroului de la recepție, sări în picioare.

— Nu puteți pur și simplu să dați buzna, așa, peste domnul Boone.

— Scutește-mă, Melvin.

Elly continuă să meargă.

Traversă vasta zonă a recepției cu pași repezi, pantofii ei noi nefăcând nici un sunet pe covorul gros. Ținta ei era ușa masivă, din lemn – spectru cu intarsii elaborate, care păzea sanctuarul intern al birourilor executive ale Breslei din Aurora Springs.

Melvin își agită mâinile manicate.

— Domnul Boone este într-o ședință, se înecă el. Se grăbi pe lângă birou și îi ieși zorit în întâmpinare. A dat ordine stricte să nu fie deranjat.

— Nu-ți face griji, Melvin, Domnul Boone o să mă primească.

Elly ajunse la ușa impozantă cu trei pași înaintea lui Melvin. Apucă cu amândouă mâinile clanța mare din oțel și chihlimbar.

— Domnul Boone se ocupă de afaceri ale Breslei, Domnișoară St. Clair, lătră Melvin.

— Dl. Boone se ocupă întotdeauna de afaceri ale Breslei, Melvin. Îi aruncă un zâmbet glacial și împinse ușa grea înăuntru. Din fericire pentru noi amândoi, tocmai am descoperit că, în ceea ce-l privește, eu sunt afacerea Breslei. Așa că, vezi tu, nu-i nici o problemă aici, nu-i așa?

— Domnișoară St. Clair, vă rog.

Ea intră repede în birou, se răsuci și trânti ușa în fața consternată a lui Melvin. Se auzi un sunet ascuțit atunci când rezonă încuietura.

Se răsuci în fața celor doi oameni care ocupau biroul executiv al Breslei Aurora Springs.

Bărbatul din spatele biroului masiv din cuarț verde o privi calm printr-o pereche de ochelari cu rama din metal negru și chihlimbar. Ochelarii serioși nu diminuau cu nimic efectul ochilor lui albaștri, ciudați dar irezistibili. De asemenea, erau absolut inutili în încercarea de a-i înlănzi trăsăturile implacabile, puternic modelate ale feței. Cămașa de mătase cusută de mână, pantalonii și cravata neagră de cowboy, prinsă cu un chihlimbar, subliniau aura invizibilă de putere care îl învăluia.

Pentru a preveni situațiile ciudate în care cineva nu ar fi înțeles statutul lui, purta emblema tradițională a rangului său, un inel negru, greu, cu o piatră mare de chihlimbar gravată cu sigiliul Breslei.

Cooper Boone reprezenta cel mai bun argument pe care îl întâlneau ea vreodată, împotriva tradiției pitorești, demodate și foarte retrograde a Căsătoriilor de Conveniență, gândi Elly. Și când te gândești că fusese la un pas de a se căsători cu el. Un fior îi trecu prin șira spinării.

Ca să fie cinstită, existaseră câteva motive serioase pentru care se logodise cu el, reflectă ea tristă. Motivul numărul unu fusese acela că se îndrăgostise de Cooper până peste cap.

Motivul numărul doi, cel care s-a dovedit a fi cea mai mare greșeală a ei, a fost iluzia că și el se îndrăgostise de ea.

Acum știa adevărul.

— Bună ziua, Elly, zise Cooper ușor. Nu te așteptam.

În traducere, probabil că însemna, De ce dracu dai buzna în biroul meu? Dar Cooper era mult prea controlat ca să își facă iritarea vizibilă. Privind bine în urmă, prin prisma cunoștințelor pe care le avea acum, putea vedea că puterile, aparent nelimitate ale lui Cooper de a se controla, fuseseră un semnal major de alarmă. Dar în cele câteva săptămâni în care se întâlniseră propriu-zis, autocontrolul lui îi păru lui Elly o caracteristică de admirat.

— S-a întâmplat să fiu prin apropiere, zise ea zâmbind pe cât de seducător, pe atât de glacial. M-am gândit să trec pe aici.

El își arcui sugestiv sprâncenele negre și își îngustă ușor ochii.

OK, gândi ea respirând adânc ca să își potolească emoțiile, acum știe că sunt furioasă. Și e puțin surprins. Ha, închipuiește-ți! Ar trebui să simtă o ușoară satisfacție răzbunătoare, gândi ea. Nu era ușor să îl prinzi pe Cooper cu garda jos. Era un maestru al strategiei, întotdeauna cu un pas înaintea celorlalți din jur.

Fusese cu siguranță cu un pas înaintea ei în ultimele două luni. Reușise să se convingă pe sine că această curte formală, de modă veche, pe care i-o făcea, fusese un semn de respect pentru ea și familia ei. Aici, în Aurora Springs, o mulțime de lucruri care țineau de Breaslă se făceau

în stilul vechi, inclusiv Căsătoriile de Conveniență pentru cei de rang înalt din Breaslă.

Cooper o privea cu atenție acum. Aproape că putea să-i audă mintea calculând, apreciind și elaborând strategii, decizând asupra celui mai bun mod de a se purta cu ea și de a controla situația. Pentru că asta face el, reflectă ea. Manipulează oamenii și preia controlul asupra situațiilor.

Motivul pentru care putea face asta atât de bine era acela că își putea controla complet propriile emoții. Țsta-i adevăratul lui talent, gândi ea, și nu are nimic de-a face cu profilul lui parapsihologic impresionant.

Cel de-al doilea bărbat din încăpere se încruntă, sugerând o profundă dezaprobare paternă.

— Cooper și cu mine suntem puțin ocupați acum, draga mea. Am uitat că trebuia să luăm prânzul împreună?

— Nu, tati, n-ai uitat nimic, zise ea moale. Nu-ți face griji, n-o să dureze mult.

Tatăl ei era cu mulți ani mai în vârstă decât Cooper și cu câțiva centimetri mai scund. Își purta coama de păr argintiu în stilul tradițional al Breslei, legat la ceafă cu o fâșie de piele neagră. Cei trei frați ai ei își purtau părul în același fel.

Unul dintre lucrurile care îi plăcuseră la Cooper Boone încă din primul moment fusese acela că părul lui era tuns scurt, într-un stil ce nu aparținea categoric Breslei.

Toți bărbații din familia ei purtau, de asemenea, foarte mult kaki și haine din piele, o altă tradiție a Breslei. Astăzi, tatăl ei era îmbrăcat cu o cămașă kaki și pantaloni kaki cu multe buzunare și îndesați în cizme din piele cromată de șarpe. O curea din piele cu catarama împodobită cu un chihlimbar mare îi înconjura talia care se înmuiase foarte puțin în ultimii ani.

John St. Clair era unul dintre cei mai puternici oameni din Breasla Aurora Springs, al doilea numai după Cooper. De fapt, complotase intens la alegerea lui Cooper ca nou șef al organizației. Tranziția se făcuse după ce fostul șef al Breslei, Douglas Haggerty, fusese găsit mort în catacombe, în urma unui atac de cord.

Nimeni nu fusese mai uimit de alegerea lui Cooper Boone de către Consiliu decât Elly. Ca fiică a unei familii de rang înalt, ai cărei strămoși includeau doi fondatori ai Breslei din Aurora Springs, era foarte conștientă de faptul că nu numai gradul de putere psi al unui vânător de fantome îi aducea un loc în Consiliu sau în birourile executive ale Breslei. O inteligență aparte și o voință la fel de indestructibilă precum cuarțul verde erau principalele caracteristici ale tuturor bărbaților care deținuseră acea poziție încă de la înființarea organizației.

Abilitatea paranormală de a rezona psihic cu un chihlimbar și folosirea lui pentru a concentra undele de energie naturală ale creierului începuse să apară printre oamenii coloniști de pe Armonia la scurt timp după ce trecuseră prin Cortină ca să populeze noua lume. La început, acest talent părea să fie doar ceva mai mult decât o curiozitate. Dar treptat, adevăratul potențial al fenomenului deveni evident.

Astăzi, la două sute de ani de la descoperirea chihlimbarului Armonic, era folosit în mod obișnuit ca sursă de energie pentru toate, de la automobile la mașini de spălat vasele. Orice copil de grădiniță putea genera destulă putere psi pentru a deschide ecranul-rez și a urmări desenele animate.

Dar, unii oameni, lucrând cu un chihlimbar acordat special, puteau genera mai mult decât cantitatea normală de energie psi și să o folosească în scopuri specifice. Vânătorii de fantome, cunoscuți sub denumirea tehnică de pararezonatori de energie-disonantă, formau unul dintre aceste grupuri de pararezonatori de mare putere.

Sintagma vânători de fantome descria foarte fidel felul în care cei mai mulți dintre ei își câștigau traiul. Abilitățile lor psihice, deși foarte impresionante, nu erau ceea ce s-ar putea numi talente multifuncționale sau flexibile. Opțiunile lor erau limitate.

Din câte se știa, singura aplicație practică a talentului de vânător era controlul și distrugerea mingilor verde-acid foarte volatile și potențial letale de energie psi, cunoscute formal sub numele de MEDI. Acronimul însemna manifestare de energie disonantă instabilă. Erau cunoscute sub numele de fantome, pentru că alunecau ca niște spectre prin rețeaua de tunele nesfârșite din subteran, care împânzea planeta. Nimeni nu știa de ce extraterestrii, de mult dispăruți, construiseră catacombele. La fel de misterioase erau și aceste MEDI.

Cei mai mulți dintre experți presupuneau că aceste fantome verzi fuseseră puse, împreună cu periculoasele capcane iluzorii psihice, care și ele infestau tunelele, ca un fel de sistem de securitate de înaltă tehnică. Dar, așa cum se întâmpla cu toate ruinele, artefactele și relicvele lăsate de dispăruta rasă care colonizase prima Armonia, adevăratul scop al fantomelor era un subiect de pură speculație.

Un singur lucru era de necontestat. Fantomele energetice făceau ca explorarea și excavarea vastei rețele de pasaje subterane să fie foarte periculoasă. Și, din moment ce explorarea și excavarea nu erau doar o afacere de anvergură, ci însăși motivul principal al existenței câtorva laboratoare private și al unora finanțate de guvern, precum și al instituțiilor academice, talentul de a distruge fantome garanta un anumit grad de stabilitate al locului de muncă.

Breslele ofereau serviciile membrilor săi diverselor echipe de excavare academice, corporatiste sau finanțate privat, pentru explorarea

catacombelor ca studiu și cu un profit mare. De-a lungul anilor, Breslele de vânători conduse de o serie de oameni inteligenți deveniseră operațiuni secrete puternice, legate de tradiții misterioase și de Legea Breslei.

Exista un proverb al Breslei – de fapt, erau o mulțime de vechi proverbe ale Breslei – dar cel mai frecvent citat era: „Odată intrat în Breaslă, vei fi mereu un om al Breslei.”

Uneori, apărea în câte o revistă pentru femei un articol care vorbea despre faptul că existau și femei vânători. Dar din punct de vedere statistic, marea majoritate a vânătorilor erau bărbați – talentele psi sunt însă legate de un anumit hormon masculin, sau cel puțin așa ziceau experții. Asta însemna că bărbații conduceau Breslele. Iar grupurile de bărbați, după cum adesea sublinia mama lui Elly, erau puternic înclinate să își dezvolte o mentalitate de haită, completă cu un mascul alfa la cârmă.

Nu era nici un dubiu că în Amfiteatrul Breslei nu prea era loc pentru femei, gândi Elly. Și regula aceasta era cu atât mai valabilă pentru cei care populează birourile executive, bogat decorate ale Breslei Aurora Springs.

— Bine, Elly, zise Cooper moale. Este evident că ești supărată. Ce-ar fi să te așezi și să ne spui care este problema?

— Mi-e teamă că nu am timp să trec prin toate detaliile astea.

Își păstră vocea foarte egală, foarte detașată. Nu era ușor, întrucât pentru a-ți păstra controlul vocii este necesară o respirație corectă, iar în condițiile de față, respiratul devenea tot mai greu. Se simțea puțin înfrigurată.

— Mi-ar lua prea mult timp și știu că ești un om ocupat. Nu aș vrea să întrerup afacerile importante ale Breslei.

Tatăl ei îi aruncă lui Cooper o privire rapidă, stânjenită, apoi făcu un pas către Elly.

— Ăăă, draga mea, poate ar trebui să mergem jos, la bufet, să bem o cafea și să discutăm despre ce anume te deranjează.

— Lasă cafeaua, tată. Ea nu își luă privirea de pe Cooper. Am venit aici ca să îi pun două întrebări șefului Breslei Aurora Springs, și nu plec până nu aflu adevărul.

Maxilarul lui Cooper se tensionă puțin.

— Nu te-am mințit niciodată.

Ai grijă, gândi ea. Nu-l cunoști pe omul ăsta. Doar ai crezut că îl cunoști.

— Teoretic, probabil că este o afirmație adevărată, fu ea de acord. Dar nu te-ai deranjat întotdeauna să îmi aduci la cunoștință toate detaliile, nu-i așa?

Cooper ocoli bucata de piatră verde, dreptunghiulară, care forma suprafața biroului lui impunător. Se sprijini de marginea masivei tăblii din cuarț și își încrucișă brațele.

— Care sunt întrebările? zise el calm.

Ea înghiți în sec cu greutate și încercă să se calmeze. Era pe cale să-l înfrunte pe cel mai periculos om din Aurora Springs. Poate că ar fi trebuit să aștepte măcar douăzeci și patru de ore ca să se calmeze după ce auzise bârfele din dimineața aceea.

Dar încă o zi de gânduri negre nu ar fi schimbat nimic. Mai bine să termin odată și să-mi văd de viața mea, își spuse ea.

— Se zvonește în jurul campusului că acum două luni, la scurt timp după ce ne-am întâlnit, chiar înainte să ți se fi oferit poziția de șef al Breslei, l-ai provocat pe Palmer Frazier la un duel în catacombe. Respiră adânc. Este adevărat?

Cu coada ochiului îl văzu pe tatăl ei înțepenind. Reacția lui îi spunea tot ce avea nevoie să știe. Zvonul era adevărat. I se strânse inima. Pentru prima dată recunoscu față de ea însăși că sperase ca el să nege povestea.

Trăsăturile lui Cooper, spre deosebire de cele ale lui John, nu se schimbară nici o clipă.

— Cine ți-a spus asta?

— Oh, nu, zise ea repede. Nu am de gând să-ți spun numele persoanei care mi-a povestit. Cine știe ce ai putea face ca să te răzbuni?

— Mă interesează doar în măsura în care pot să acopăr o eventuală fisură în securitate, zise Cooper moale.

— Este oricum prea târziu să acoperi orice fisură în cazul ăsta. A luat ceva timp ca povestea să iasă la suprafață, dar ea este deja de notorietate. Informatorul meu nu a făcut decât să-mi transmită o bârfă pe care toată lumea din campus a auzit-o deja. Își deschise brațele larg. De fapt, cred că sunt ultima persoană din oraș care a aflat. Ca și cum ai adăuga o insultă la ofensă.

John se încruntă.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Să zicem doar că incidentul ăsta nu este unul dintre secretele bine păstrate ale Breslei, tată. Sunt uimită că ai reușit să-l ții ascuns atâta timp. Se întoarse din nou spre Cooper. Dar acum, că toată lumea vorbește, nu m-ar surprinde dacă povestea ar ajunge în ziarele de scandal în după-amiaza asta sau mâine. Ar fi bine să-l avertizezi pe omulețul ăla drăguț din debaraua de jos, aceea pe care îți place să o numești relații cu publicul, să se pregătească. O să fie puțin cam copleșit când mass-media locală va veni aici.

— Ce anume ai auzit? întrebă Cooper. Vocea lui nu deveni ascuțită, doar privirea.

Categoric i-am captat acum atenția, gândi Elly. Nu trebuia totuși să ai calități parapsihice ca să înțelegi că aceasta era una dintre situații de genul: ai-grijă-ce-ți-dorești.

Dar pentru că deschisese deja acest drum, nu mai era nici o cale de întoarcere.

— Toată lumea spune că motivul pentru care Palmer Frazier a dispărut pentru câteva zile, cu câtva timp în urmă, a fost pentru a-și reveni de pe urma unor răni psihice pe care le-a primit într-un duel cu un alt vânător. Mai spun și că acesta este motivul pentru care a demisionat din Consiliul Breslei, ca să... Cum a numit chestia asta departamentul tău de Relații cu Publicul? Oh, da, pentru a se ocupa de alte interese în Orașul Frecvența.

— Înțeleg. Cooper părea gânditor.

Ea ar fi vrut să zbiere, dar își încleștă dinții. N-o să se dea în stambă în fața acestui om care se controla total. Avea mândria ei.

— Se spune că tu ai fost oponentul lui, Cooper, și că tu ai învins. Cooper părea în continuare meditativ.

— Un lucru extrem de nefericit, murmură John.

— Așa mi s-a părut și mie, tată, zise ea. După cum se aude, singurii martori permiși la acest duel au fost ceilalți membri ai Consiliului Breslei. Asta înseamnă că tu ai fost acolo.

John tresări stânjenit.

— Acum, vezi tu, draga mea...

Ea își întoarse atenția spre Cooper.

— Știi ce, Cooper? Bârfa trece prin Amfiteatrul Breslei la fel de repede ca prin campus. De fapt, vestea circulă prin tot orașul. Iar asta este un oraș mic, în caz că ai uitat. Știi ce înseamnă asta? Înseamnă că nu mă pot duce nici până la băcănie fără ca oamenii să mă vorbească pe la spate.

— Toate astea se vor liniști într-o lună-două, anunță John pe un ton puternic. Frazier e bine. A fost decizia lui să plece și să se mute în Orașul Frecvența.

— Cu greu ar fi putut rămâne în Aurora Springs după ce a fost umilit într-un duel și aruncat afară din Consiliu, explică ea.

Cooper o studie cu o expresie atentă. Ea știa că el încerca să decidă cât să îi împărtășească din adevăr.

— Îmi pare rău că au apărut bârfe și că au ajuns la urechile tale, zise el rar.

— Pentru Dumnezeu, ai fi putut fi rănit sau chiar omorât.

Sprâncenele lui Cooper se ridicară deasupra ochelarilor într-o expresie ușor uimită.

— Nu a existat pericolul ca să fie cineva omorât.

— Un duel între vânători care a fost aprobat, este un ritual oficial, zise John repede. Este folosit numai ca ultimă soluție pentru a rezolva provocările la adresa structurii de putere existentă a organizației. Vânătorul cel mai puternic câștigă. Membrii Consiliului văd rezultatele, și așa se rezolvă problema.

— Tu faci ca totul să sune simplu, răspunse ea, total exasperată. Dar toată lumea știe că vânătorii sunt foarte, foarte periculoși. Sigur, vânătorii au imunitate, dar nu este nevoie decât de o mișcare greșită și totul se transformă într-un dezastru major. Atunci când ai de-a face cu fantome de mare energie, există întotdeauna posibilitatea unei traume psihice serioase.

— Nu s-a întâmplat nimic rău, zise Cooper ușor. Problema a fost rezolvată după Legea Breslei. N-ar fi trebuit să existe bârfe.

— Ei bine, bârfele există, domnule Șef de Breaslă.

— Nu are nimic de-a face cu tine, zise el.

— Că tot veni vorba, mai am o veste pentru tine. Toată lumea susține că eu am fost cauza pentru care a avut loc duelul.

El se încruntă.

— Cine zice asta?

— Toată lumea. Ești atent la ce spun? Colegii mei din Departamentul de Botanică se holbează la mine și șușotesc între ei de câte ori trec prin holul facultății. Trebuia să auzi râsetele când am intrat în toaleta femeilor.

Urmă o pauză scurtă și grea la aceste știri. Discuția se deteriora rapid, iar inima ei se fărâmița în bucăți tot mai mici. Mai avea o singură speranță firavă de care să se agațe.

— Elly, zise John pe un ton tandru. Ești fiica unei familii de vază a Breslei. Știi cât de importante sunt tradițiile.

— Pentru Dumnezeu, tată, n-am nimic împotriva tradițiilor. Dar aici vorbim de un duel de proporții. Îi aruncă o privire lui Cooper. În caz că niciunul dintre voi nu știe, astfel de lucruri sunt considerate arhaice, primitive, necivilizate și mult peste capul colegilor mei moderni, educați și sofisticați.

— Tatăl tău are dreptate. Bârfa se va stinge, promise Cooper.

— Remarca asta arată cât de departe sunteți amândoi de direcția dominantă a societății. Începu să se plimbe prin cameră. E foarte ușor pentru voi să nu vă faceți griji, dar dați-mi mie voie să vă fac o mică prezentare a vieții academice. S-ar putea să vă șocheze, dar se pare că faptul că mă aflu în centrul unui duel stupid între doi vânători, cu pretenții de macho. – dintre care unul se întâmplă să fie șeful Breslei – nu este genul de lucruri care să mă ajute să promovez în postul de profesor-asistent.

— Calmează-te, zise Cooper cu vocea îmblânzită.

— Să mă calmez? Ea se opri și se răsuci din nou spre el. Dacă ție nu-ți pasă de riscurile pe care ți le-ai asumat prin acest duel, gândește-te măcar la răul pe care l-ai făcut carierei mele...

Gura lui Cooper se subție.

— Ceea ce s-a întâmplat a fost o problemă a Breslei. Nu îți va afecta cariera. Îți dau cuvântul meu.

Ea continuă să se plimbe prin birou. Singura alternativă ar fi fost să ia câteva dintre artefactele mai mici care decorau biroul și să înceapă să le arunce prin cameră. Ar fi fost lipsită de demnitate.

— Problema Breslei, repetă ea rar. Știi ceva, eram sigură că o să spui asta.

— Incidentul nu îți va afecta cariera în măsura ta facultate.

— Fii atent, domnule șef de Breaslă. Unii membri ai facultății au fost dați afară din Colegiul Aurora Springs din motive mai puțin importante decât asta.

John își încruntă sprâncenele.

— N-o să te dea nimeni afară din cauza asta.

— Nu fi sigur, tată. Trecu prin fața portretului străbunicului ei, John Sander St. Clair, primul șef al Breslei Aurora Springs. Consiliul Academic are un Cod de Conduită foarte strict. Articolul Unu, Secția A, Paragraf I A, interzice oricărui membru, citez: a se angaja în orice fel de comportament care ar pune Colegiul într-o situație stânjenitoare sau care ar arunca o lumină proastă asupra instituției. Un astfel de comportament aduce după sine o muștrare sau, de cele mai multe ori, demisia.

Pentru prima oară, Cooper arătă o altă expresie decât cea de răbdare detașată. Nu era o emoție evidentă, cu siguranță, doar o ușoară creștere în intensitate a ochilor lui de un albastru neobișnuit, dar ea fusese destul timp în preajma lui în ultimele două luni ca să simtă că începea să devină iritat.

— Tatăl tău are dreptate, spuse el pe un ton egal. Nu există nici o posibilitate să te învinovățească Consiliul Academic pentru un incident care a implicat doar Consiliul Breslei.

Ea se opri în fața unui alt portret mare al unui alt șef al Breslei Aurora Springs. Albert Roy St. Clair era un străunchi din partea mamei.

— Nu înțelegeți contextul, zise ea. Nu trebuie să fiu vinovată de nimic. Tot ce trebuie să fac este să pun Colegiul într-o situație delicată. În ceea ce privește politicile academice, imaginea înseamnă totul. Doamne, Dumnezeule! Când mă gândesc câtă muncă de lămurire am dus până să-mi conving colegii că Breasla s-a schimbat de-a lungul anilor și că nu are nici un fel de legătură cu organizațiile crimei organizate... Mi se face rău. O pierdere totală de timp și de energie.

— N-o să-ți pierzi postul de la Colegiu, zise Cooper fără nici o inflexiune în glas. Nu-ți mai faci griji din cauza asta.

Era rîndul ei să ridice din sprâncene.

— De ce? Pentru că o să dai câteva telefoane și o să intimidezi Colegiul Academic?

— Dacă este vreo problemă, o rezolv eu, zise el.

— Nici să nu-ți treacă prin minte să faci așa ceva, Cooper Boone. N-o să accept să-ți folosești poziția ca să te implici în cariera mea.

— Cred că exagerezi aici, zise Cooper ușor.

— Sunt furioasă. Dacă vrei să etichetezi asta ca o exagerare, te privește. Nu te preocupa tu de problemele mele și de Consiliul Academic. Am singură grijă de viața mea profesională. Hai să ne întoarcem la o problemă mai importantă.

Sprâncenele lui se uniră într-o încruntătură ușoară de surpriză.

— Există și o problemă mai importantă?

— Da. Ea își făcu curaj. Aproape că ai admis că a existat un duel. Hai să trecem la a doua întrebare. Oamenii spun că eu am fost cauza duelului dintre tine și Palmer Frazier. Este adevărat?

Cooper schimbă o privire cu tatăl ei. Știa că el era sigurul îndreptățit să hotărască versiunea pe care ea o va auzi. Știa el însă că întregul lor viitor împreună depindea dramatic de această discuție? Probabil că nu. Era șef de Breaslă. Nu i-ar fi trecut prin cap că această situație îi scăpase de sub control. Își desfăcu palmele. Își scoase ochelarii cu un aer deliberat și îi așeză pe birou. Se îndreptă încet către una dintre ferestrele înalte și studie peisajul pe care îl făceau ruinele antice ale orașului părăsit cu mii de ani înainte ca oamenii să sosească pe planetă.

— Frazier este un om foarte ambițios, Elly, zise el încet. Încearcă să te folosească.

— Ne-am întâlnit pentru un timp, zise ea rece. Ne-am distrat puțin împreună. Nu m-a folosit.

— Intenționa să se căsătorească cu tine. Mergea pe premisa că, din moment ce erai nevasta lui, va putea să își croiască o alianță naturală cu tatăl tău. Asta i-ar fi dat un avantaj deosebit în fața Consiliului.

Ea simți cum îi fuge podeaua de sub picioare. Pierduse și ultimul crâmpei din fragila speranță de care se agățase atât de strâns în ultimele câteva ore.

— Înțeleg, reuși ea să spună cu o voce care era doar puțin mai mult decât o șoaptă. Totul este legat exclusiv de Breaslă.

John își înclină capul într-o manieră înțeleaptă.

— Este adevărat, Elly, Frazier era decis să se căsătorească cu tine. L-am avertizat în particular, dar m-a ignorat. Dacă reușea să te convingă să semnați actele pentru o Căsătorie de Conveniență, aș fi fost pus într-o poziție de neconceput, forțat să aleg între a-mi susține ginerele de dragul

ficei și a viitorilor lor copii sau a vota împotriva lui, riscând o fractură ireparabilă a clanului nostru. S-ar fi putut ajunge chiar la retragerea mea din Consiliu, pentru a nu fi prins la mijloc.

— Ceea ce, zise Cooper întorcându-se cu fața la ea, ar fi dezechilibrat balanța puterii din Consiliu în așa fel încât ar fi fost cu totul posibil ca Frazier să devină noul șef al Breslei. Cu siguranță că are talentul, ambiția și legăturile necesare pentru a-și asuma poziția. Dar te asigur că pentru viitorul organizației conducerea lui nu ar fi fost bună.

— Bine, zise ea încet. Am înțeles. Te-ai luptat în duel ca să protejezi echilibrul puterii în Consiliu.

— Asta încercam să-ți explicăm, draga mea. John traversă camera pentru a o bate ușor pe umăr. Cum ai fi putut tu să știi care erau riscurile politice implicate aici? Cum ți-a spus și Cooper, au fost treburi ale Breslei.

Ea își scutură capul zâmbind tristă de propriile ei iluzii.

— I-a trecut prin minte vreunui dintre voi să stea de vorbă cu mine despre situația asta înainte de a vă implica în ceva atât de ridicol cum este un duel?

Ambii bărbați părură luați prin surprindere de întrebare.

— Nu sunt o fraieră, zise ea obosită. Nu sunt nici naivă, cocoloșită ca o savantă, așa cum se pare că își închipuie toată lumea că sunt. Palmer Frazier nu este primul care a încercat vreodată să se apropie de mine ca să obțină acces la tine, tată. Haideți să fim serioși. Dacă aș fi refuzat toate întâlnirile cu toți bărbații care s-au simțit atrași de mine în parte, cel puțin, din cauza legăturilor mele cu Breasla, nu aș mai fi avut nici un fel de viață socială. Asta este un oraș mic. Toată lumea știe cine ești și că eu sunt fiica ta.

— Înțeleg, draga mea, dar Frazier e altfel, zise John cu grijă. Este foarte bun la manevrele politice și are legături foarte bune, pentru că este descendentul unui membru fondator al Breslei din Frecvența. O alianță cu clanul nostru i-ar fi adus foarte multă putere. Când voi doi vă întâlniți, era evident că încerca să te vrăjească. Iar tu păreai foarte serioasă în legătură cu relația asta.

— Poate din cauză că mă trata ca pe egala lui, zise ea dur. Nu m-a așezat într-o cutiuță pe care putea să o deschidă și să o închidă de câte ori îi convenea lui. Sigur, era fermecător. Dar știi ceva? Avea un simț al umorului incredibil. Ne plăcea să dansăm împreună. Și, minunea minunilor, venea întotdeauna când aveam întâlnire. Ce idee, hm?

Ochii lui Cooper se încrețiră ușor la colțuri.

— Unde vrei să ajungi cu asta, Elly?

— Cât timp m-am văzut cu Palmer, n-a trebuit să-i ascult niciodată scuzele că trebuie să amâne o întâlnire pentru că se ivise în ultima clipă o problemă la Breaslă, zise ea. Nu întârzia niciodată din

cauza vreunei ședințe care se prelungise. Nu dispărea niciodată pentru o săptămână întreagă fără nici o altă explicație decât: „S-a ivit ceva.”

John începea să arate ușor alarmat.

— Vezi tu, Elly...

— Am înțeles de la început că interesul lui Palmer pentru mine venea din faptul că era convins că împreună eram o pereche bună din punct de vedere politic, financiar și social. Ridică din umeri. Avea dreptate. Așa cum știm cu toții, căsătoriile au fost aranjate între familiile Breslelor încă de la începuturile organizației, exact pe fundamentul acestor motive.

John își dresе vocea.

— Căsătoriile la nivelele cele mai înalte ale Breslei implică mai mult decât niște jurăminte de conveniență. Averile și viitorul familiilor, ca să nu mai vorbim de Breasla în sine, depind de ele. Tu știi asta, Elly.

— Cu siguranță, zise ea. Dar în acest caz, ipoteza ta este irelevantă, pentru că nu am intenționat să mă mărit cu Palmer Frazier. Făcu o pauză scurtă. Și dacă măcar unul dintre voi doi, vânători încăpățânați, s-ar fi deranjat să mă întrebe, v-aș fi spus cu plăcere acest lucru.

Biroul se umplu de o tăcere grea.

— Te superi dacă te întreb de ce ești atât de sigură că Frazier nu ar fi reușit să te convingă să te măriți cu el? întrebă Cooper într-un final pe un ton de o neutralitate ciudată. Având în vedere că nu întârzia la întâlniri și tot restul?

Pentru că tocmai te cunoscusem pe tine și după asta nu a mai existat nimeni, gândi ea. Dar blestemată să fie dacă va spune vorbele astea cu voce tare, acum că știa adevărul despre duel.

— Desigur. Aborda cel mai strălucitor zâmbet al ei. Voi fi fericită să-ți spun de ce nu m-aș fi căsătorit niciodată cu Palmer Frazier. Motivul era că nu-l iubeam. Mai mult, eram destul de sigură că nu îl voi iubi vreodată. Și știți ceva, băieți? Poate vă va surprinde, dar nici nu m-aș gândi să mă mărit cu un bărbat care ar fi interesat doar să mă folosească pentru a-și atinge scopurile în politicile Breslei.

Prudența sclipi în ochii lui Cooper.

John o privi uimit.

— Stai un pic, ce vrea să însemne asta?

— Cred că știm cu toții ce înseamnă, tată. Își întoarse întreaga atenția asupra lui Cooper. Vorbind de ironiile sorții. Nu am fost niciodată în pericol să mă mărit cu Palmer Frazier, așa că duelul l-ați avut degeaba. Dar, dacă stau să mă gândesc, cred că îți datorez mulțumiri pentru că te-ai implicat în acea provocare.

— De ce? întrebă el.

— Pentru că, dacă acel duel nu ar fi avut loc și nu aș fi aflat astăzi despre el, probabil că m-aș fi lăsat convinsă că tot ceea ce este greșit între noi doi, s-ar fi îndreptat după ce ne căsătoream. Și mai vorbeam de naivitate!

Cooper nu se mișcă.

— Ce este greșit între noi doi?

— Vorbești serios, nu-i așa? Chiar nu știi de câte ori ți-am găsit scuze pentru neglijențele și întârzierile tale? Vrei să discutăm despre negare? Am ajuns până acolo, încât am lăsat-o pe mama să mă convingă de un lucru: faptul că nu erai niciodată interesat în mai mult de a mă săruta foarte politicoasă la ușă nu era decât felul tău de ați demonstra respectul pentru clan și modul tradițional de a face curte. Dar nu este adevărat, nu-i așa?

— Ce vrei să insinuezi? întrebă Cooper fără nici o inflexiune în voce.

— Nu insinuez nimic. Spun că motivele tale de a te căsători cu mine sunt aceleași cu ale lui Palmer Frazier. Crezi că aș putea deveni o excelentă primă doamnă a Breslei. Și, pentru numele lui Dumnezeu, chiar ai dreptate. Nu numai că pot să-ți aduc legături de familie dintre cele mai înalte din interiorul Breslei, dar sunt implicată și în direcția dominantă datorită carierei mele academice.

— Elly, i-o retează John. Destul!

— Ți-a plăcut faptul că eram implicată în lumea din afara Breslei, nu-i așa, Cooper? zise ea. Pentru că statutul Breslei se diminuează de ani de zile, și asta e o mare problemă.

— Elly, repetă John, părând disperat de data asta.

— Din ce în ce mai mulți oameni ajung la concluzia că Breslele sunt relicve dintr-o altă epocă, continuă ea. Că nu mai au nici un scop adevărat în afară de acela de a furniza tipi care să prăjească fantomele. Oamenii încep să se întrebe dacă acest motiv limitat este de ajuns pentru a explica genul de putere și de influență pe care le-au obținut Breslele de-a lungul anilor. Se poate spune că aceste organizații, dacă nu fac în așa fel încât să devină curând parte din direcția dominantă, vor deveni anacronice.

— Orașele-cetate nu vor uita niciodată că vânătorii de fantome au fost salvatorii coloniilor în timpul Erei Discordiei, declară John răsunător.

— Chestii ancestrale, tată. Desigur că mai există o aură glorioasă, dar, să fim serioși, cei mai mulți dintre oamenii educați, bine informați, îi văd pe vânători ca pe niște mercenari. Din ce în ce mai mulți vânători tineri părăsesc Breslele devreme. Se înscriu în Bresle doar cât să câștige niște bani buni, apoi se duc spre profesii mult mai respectabile în zonele respectabile ale societății. Dacă Breslele nu se reinventează și nu

învață să opereze ca niște corporații de afaceri moderne, în loc de societăți închise și secrete, vor ajunge în lada de gunoi a istoriei.

Se opri din perorație exasperată. Nici Cooper și nici tatăl ei nu scosese un cuvânt. Se uitau doar la ea, ca și cum ar fi fost unul dintre de mult dispăruții extraterestri care se întorsese pe neașteptate să revendice biroul mare din cuarț al șefului Breslei.

— Mă credeți sau nu, eu nu am venit aici ca să dezbat viitorul Breslelor, zise ea încet.

— Ai vrut răspunsuri la întrebările tale despre duel, zise Cooper. Le-ai primit. Ce se întâmplă acum?

Ea începu să tragă de inelul spectaculos din aur și chihlimbar pe care îl purta la mâna stângă.

— Acum, că am aflat adevăratul motiv pentru care te-ai duelat, nu-mi rămâne decât să rup logodna noastră.

— Elly, spuse John stupefiat, ce vrei să faci?

— Îi dau înapoi lui Cooper inelul.

Traversă camera vastă și puse inelul pe biroul din cuarț. Inelul scoase un sunet ușor, final, și rămase încremenit pe piatra tare.

Cooper o urmări fără să spună nimic.

— Rămâi cu secretele Breslei și tradițiile ei. Se îndreptă spre ușă. Și ține-ți inelul până când găsești femeia potrivită să-ți fie nevastă.

— Vorbim mai târziu, după ce te mai calmezi, zise Cooper.

— Mi-e teamă că nu va fi posibil, zise ea. Voi fi foarte ocupată în următoarele două zile curățându-mi biroul și împachetându-mi lucrurile. John se albi la față.

— Ți-a cerut deja Consiliul Academic să pleci? Ziceai că zvonurile abia au început să circule în jurul campusului. N-a avut nimeni timp să convoace o ședință. Trebuie să-ți acorde șansa de a te apăra.

— Relaxează-te. N-am fost încă dată afară, tată. O să-mi prezint demisia șefului Departamentului de Botanică atunci când ajung în campus. După aceea, voi face planuri să plec din oraș. Vreau să-mi văd de viața mea.

— Asta e curată nebunie. John apelă la Cooper. Tu ești șeful Breslei, fir-ar să fie, fă ceva!

Cooper nu făcu absolut nimic. Privi inelul de pe biroul sau, apoi o privi pe Elly, ca și cum, brusc, o vedea într-o lumină nouă, ciudată.

— Nimeni, inclusiv Cooper, nu poate face nimic, tată, zise Elly din dreptul ușii.

— O s-o pun pe maică-ta să vorbească cu tine, decise John făcând apel la amenințarea supremă.

— Mama o să înțeleagă. Elly își puse mâna pe clanța masivă.

— Am o întrebare, zise Cooper ușor.

Ea îngheță. Îi trebui toată voința pe care o avea ca să nu deschidă ușa și să părăsească biroul în fugă. În loc de asta reuși să privească înapoi peste umăr.

— Ce anume? întrebă ea.

— Ce ai vrut să spui adineauri când ai zis că acum, când știi motivul adevărat al duelului, nu-ți rămâne decât să rupi logodna? Am avut impresia că ți-am dat răspunsul greșit.

— Așa ai și făcut.

— Sunt pasionat de istorie. Îmi place să învăț din ea de câte ori am ocazia. Exista un răspuns bun?

— Ca să fiu sinceră, nu. Strânse mai tare clanța în mână.

Rezolvarea unor probleme prin duel este un exemplu extrem de oribil de tradiții ale Breslei, de cea mai joasă speță. Dar am crescut într-o familie a Breslei, înțeleg cât de rigide pot fi tradițiile. Nu aș fi rupt logodna doar pentru că te-ai duelat.

— Atunci de ce rupi logodna?

— Din cauza motivului pentru care ai luptat.

— Nu înțeleg.

— Știu, zise ea.

Deschise ușa și ieși din camera istorică. Nu o să se prăbușească într-o mare de lacrimi, își promise ea. Oricum, nu încă.

Avea o nouă viață de plănuit. Un lucru era clar: trebuia să se distanțeze de Cooper Boone. Orașul ăsta nu era destul de mare pentru amândoi.

Capitolul 1

Șase luni mai târziu, în catacombele orașului Cadența.

Putea să recunoască un laborator de droguri atunci când vedea unul.

Bertha Newell opri învechita sanie utilitară lângă arcada intrării în camera subterană. Ea era o împătimită a ruinelor, care își petrecuse cea mai mare parte a vieții excavând catacombele extraterestre. Socotise că petrecuse în catacombe mai mult timp decât toți membrii facultății de para-arheologie de la Universitate, luați împreună. Nu era prima dată când găsea dovezi de activitate ilegală în anticele tunele.

Încă de la așezarea coloniilor, labirintul de cuarț verde-luminos oferise un refugiu, periculos, e adevărat, unui întreg clan de hoți, criminali, evadați, dealeri de droguri, șefi ai unor culturi și alții care nu doreau să-și ducă activitățile la lumina zilei.

Jos, aici, în nesfârșita rețea de pasaje, necartografiate în cea mai mare parte, exista întotdeauna un loc unde te puteai ascunde, cu condiția să îți asumi riscurile. O singură greșeală făcută în catacombe putea sfârși printr-o condamnare la moarte sau chiar mai rău.

Ezită încercând să decidă cum să trateze situația. Împătimiții ruinelor, în general, erau un grup de oameni care se ghidau după principiul „trăiește și lasă-i și pe alții să trăiască”. Aveau tendința de a deveni obsedați de intimitatea lor și erau secretoși în mod natural. Cei mai mulți dintre ei erau para-rezonatori de energie efemeră, cunoscuți sub numele popular de „încurcători”, care, din diferite motive, nu fuseseră acceptați în elita Societății Para-arheologilor.

Aceștia erau singurii care puteau dezactiva periculoasele capcane-îluzii care păzeau multe dintre camerele din interiorul catacombelor. Erau la fel de necesari echipelor de excavare ca vânătorii de fantome. Dar, spre deosebire de vânători, care se organizaseră în Bresle dure și secretoase, încurcătorii dezvoltaseră de timpuriu o puternică tradiție academică.

În ziua de azi, un încurcător, care spera să lucreze cu o echipă redutabilă și autorizată, trebuia să dețină câteva licențe și să fie în cei mai buni termeni cu Societatea Para-arheologilor. Încurcătorii ca Bertha, care nu avuseseră niciodată șansa să urmeze o facultate, ca să nu mai vorbim de cea de a intra în Societate, adesea urmau o carieră în partea mai întunecată a afacerilor din ruine. Își câștigau existența furișându-se în tunele prin intrări ascunse din pereți și acaparând teritorii în zonele necartografiate ale catacombelor. Dezactivau capcanele singuri și făceau tot ce puteau ca să evite fantomele ocazionale, toate acestea în speranța de a găsi noi relicve și artefacte care puteau fi vândute colecționarilor particulari.

De regulă, șobolanii de ruine preferau să evite contactul cu ceilalți în catacombe. Nici Bertha nu făcea excepție. Era dispusă să treacă cu vederea prada ocazională ascunsă de câte un hoț. Luna trecută, când găsisse o sacoșă plină cu cărți de credit furate, o aruncase fără să se mai deranjeze să raporteze incidentul autorităților. Nu dorea să se trezească cu o ceată de polițiști bântuind prin catacombele pe care ea le considera teritoriul ei privat.

Dar îi displăceau, în mod particular, aceia care făceau afaceri cu produse farmaceutice ilegale. Cu ani în urmă, aproape că își pierduse fiica din cauza unei supradoze. Până la urmă, Sandra își revenise și intrase într-un program de terapie, iar acum ducea o viață normală. Dar amintirea acelei perioade teribile încă mai bântuia prin visele Berthei.

Coborî de pe sanie cercetând în ambele direcții coridorul cufundat în lumina difuză, ca să fie sigură că proprietarul laboratorului nu se afla prin apropiere. De asemenea, încercă să audă torsul ușor al motorului vreunei sănii sau voci, deși știa că nu puteai să te bazezi pe ceea ce auzai aici, în catacombe. Cuarțul verde, pe care extraterestrii îl folosiseră ca să construiască vasta rețea de tunele și camere subterane,

avea câteva proprietăți, una dintre ele fiind aceea că distorsiona sunetele.

Ușurată că nu era nimeni prin apropiere, se opri în fața intrării camerei verzi. Interiorul era luminat, la fel ca toate celelalte camere și coridoare subterane, de licărul verde misterios al luminosului cuarț pe care extraterestrii îl folosiseră la construcția structurilor și artefactelor lor eterne. Laboratorul era mobilat cu ceea ce părea a fi o varietate de aparate de mărime comercială pentru chimie. Obiecte din sticlă, o serie întregă de stative și arzătoare și diverse ustensile umpleau suprafețele a două mese de lucru rabatabile din oțel inoxidabil. În partea opusă a camerei, era o altă deschidere în perete. Putea vedea o porțiune din anticameră. Mai aruncă o privire rapidă coridorului și trecu de mesele de lucru pentru a se uita în a doua cameră.

Înăuntru erau stivuiți câțiva saci din cânepă, plini.

Un miros puternic, ușor medicinal, venea dinspre saci. Nu recunosc mirosul, dar o făcu să se gândească la aromele care o întâmpinau de câte ori intra în magazinul de ierburi al lui Elly St. Clair.

Bertha se duse lângă cel mai apropiat sac și îl desfăcu. În sac era o mare cantitate de frunze de plante uscate. Luă o mână întregă din umplutura fragilă și o mirosi cu grijă. Mirosul puternic și acru o izbi cu o intensitate neașteptată. În secunda următoare, o atingere subtilă îi străbătu simțurile paranormale. Camera începu să își schimbe forma.

Strâmbându-și nasul într-un gest de dezgust, pași repede înapoi și respiră adânc. Camera își reveni la vechile proporții. Când îi trecu amețeala, își ținu respirația și se duse înapoi la sac. Vârând mâna înăuntru, apucă câteva frunze uscate și le puse într-unul din multele buzunare care îi decorau pantalonii.

O senzație de pericol o învălui. Anii petrecuți în subteran o învățaseră să nu ignore avertismentele primare. Grăbită, legă gura sacului. Avea dovada necesară, gândi ea bătând ușor cu palma buzunarul care conținea frunzele. Va introduce coordonatele camerei în locatorul din chihlimbar-rezonat al saniei. Când va ajunge la suprafață, le va da polițiștilor din Cadența ciudatele frunze împreună cu locația camerei, anonim, desigur. Puteau să facă ei restul. Poate că frumosul detectiv Dewitt, care se îmbrăca atât de modern și care primea toată atenția mass-mediei în ultimul timp, va organiza raidul.

Simți o prezență în ușa din spatele ei și se răsuci luptându-se cu un val de panică. Dar teama ei se metamorfoză în furie când recunosc persoana care stătea în ușă.

— Rahat, zise ea. Nu-mi spune că ăsta-i laboratorul tău!

— N-ar trebui să fii aici, Bertha.

Ea traversă camera făcând un semn cu mâna către aparatele de pe mesele de lucru.

— Te ocupi de droguri, nu-i așa? Asta-i porcăria despre care am tot citit prin ziare? Praf magic sau cum dracu i-o mai fi zicând?

— Stai de-o parte, Bertha. Persoana din dreptul ușii se retrase nervoasă. Asta nu-i treaba ta, Bertha.

— Mor oameni din cauza chestiei astea.

— Nu e vina mea dacă nu îl iau în mod responsabil.

— Nu există nici un fel responsabil de a trata problema. Se spune că dă o dependență extraordinară.

Silueta se retrase și mai departe pe hol.

— Te avertizez, nu veni mai aproape!

— Ești un gunoi. Gunoi criminal și vânzător de droguri. Îi trecură prin minte amintirile despre cât de aproape fusese să o piardă pe Sandra și o cuprinse un fel de febră. Cei ca tine merită să putrezească în iadul verde.

Cu un urlet profund, o rupse la fugă avântându-se de-a lungul laboratorului. Măinile puternice și înăsprite de anii de muncă în tunele i se întinseră în față.

— Nu! Silueta din cadrul ușii zbieră speriată, se răsuci și fugi în josul holului spre stânga.

Bertha ajunsese în dreptul ușii și alergă spre coridorul luminiscent. Silueta dispăruse deja acolo unde se intersectau șase căi. Cuprinsă încă de furie mai alergă câțiva metri până când simțul practic îi reveni. Știa mai bine decât alții cât de lipsit de sens ar fi fost să caute mai departe fără să aibă specificația chihlimbarului personal al dealerului. Coridoarele care se ramificau în toate direcțiile erau pline de o mulțime nesfârșită de camere, anticamere și pasaje de legătură. Ținta ei putea fi ascunsă oriunde. Nu era treaba ei, își spuse ea. Să se descurce poliția. Respirând din greu, se întoarse la sania utilitară. Poate că de vină fusese inima care îi bătea tare din cauza furiei și a efortului recent sau poate faptul că acum era obsedată de ideea de a se întoarce la sanie ca să poată contacta poliția. Indiferent de motiv, nu auzi zgomotul ușor făcut de picioarele care pășeau pe cuarț în spatele ei, până când fu prea târziu.

Se întoarse pe jumătate, dar dealerul de droguri ieșise deja dintr-o cameră alăturată. Văzu cu coada ochiului o fărâmă din bucata mare de cuarț pe care el o ținea în mână, cu o secundă înainte ca el să o lovească în tâmplă.

Durerea îi inundă simțurile. Apoi căzu prin valuri de întuneric.

Timp de câteva secunde dealerul de droguri se aplecă deasupra femeii căzute, cu inima bătându-i nebunește. Bertha Newell încă mai respira.

Ar trebui s-o mai lovesc o dată ca să fiu sigur. Dar ideea de a mai lovi o dată îi făcu greață. Era deja prea mult sânge pe jos. Nu era treaba lui să se ocupe de o astfel de problemă, își aminti el. El era un chimist,

nu un mercenar. I se dăduse un număr de telefon la care să sune în caz că se întâmpla ceva de genul ăsta.

Din nefericire, telefoanele personale, la fel ca multe alte aparate de înaltă tehnică, cum ar fi armele, nu funcționau bine aici în catacombe. Avea legătură cu energia psi pe care o emana cuarțul verde. Va trebui să meargă la suprafață ca să dea telefon. Se întoarse ca să plece spre gaura lui secretă din perete, dar precauția îl făcu să ezite. Avea sentimentul că ar fi trebuit să își lege victima în vreun fel, pentru cazul în care și-ar fi recăpătat cunoștința înainte să vină securitatea. Dar nu avea cu ce să îi lege mâinile și picioarele.

Se grăbi spre vehiculul utilitar și bâjbâi printre uneltele și echipamentul de supraviețuire cu care era încărcat. Nu găsi nimic care să-i folosească și nu îndrăzni să mai piardă timpul.

Ca măsură de siguranță, își notă frecvența locatorului din chihlimbar-rez al saniei. Dacă ea își revenea și reușea să plece cu vehiculul în timp ce el era la suprafață, nu ar fi ajuns prea departe. Securitatea va putea să o localizeze.

Capitolul 2

Câteva ore mai târziu, în Cartierul Vechi al orașului Cadența.

Elly se opri în dreptul ultimului separeu din fundul tavernei aglomerate și gălăgioase.

Cooper era singur, mâncând un sandvici, niște cartofi prăjiți unșuroși și bând o sticlă de bere Ruina Verde.

Era surprinsă să constate că era îmbrăcat la fel ca ceilalți vânători din jurul lui. Era prima dată, gândi ea, când îl vedea îmbrăcat în uniformă kaki și piele. Unul dintre motivele pentru care se îndrăgostise de el, fusese acela că părea diferit de ceilalți vânători pe care îi cunoscuse de-a lungul vieții ei.

Nu purta ochelarii și nici inelul cu sigiliu al Breslei, observă ea. Reușea, de fapt, foarte bine, să se piardă în mulțime. Dar Cooper avea un talent deosebit de a te face să vezi ceea ce voia el să vezi. Ea, personal, putea depune mărturie în privința asta. La începutul relației lor tumultoase, crezuse că el era bibliotecar.

Dar chiar și îmbrăcat în uniformă kaki și piele, o făcea să tresară într-un fel în care nici un alt bărbat nu reușise să o facă.

Pulsul i se acceleră, dar reuși să îi zâmbească glacial.

— Bine ai venit în Cadența, zise ea veselă. Te superi dacă mă așez lângă tine?

Trebuie să ridice tonul pentru a se face auzită peste muzica rez-rock foarte tare, dar își impuse să nu își abandoneze mina serioasă. Crescuse într-o familie cu trei frați și un tată, toți vânători, iar acest lucru o învățase câte ceva despre felul în care trebuia să se poarte cu această specie. La fel și mama ei. Regula numărul unu, după Evelyn St.

Clair, era aceea că o femeie trebuie să fie tare, altfel va fi călcată în picioare de o mulțime de cizme grele de vânători de fantome.

Cizmele lui Cooper erau chiar mai grele decât ale celor mai mulți dintre vânători.

El își ridică privirea din farfurie fără să arate vreun semn de surpriză. Știa că o văzuse intrând în bar și o urmărise pe măsură ce înainta prin mulțime. Foarte puține lucruri îi scăpau lui Cooper. Avea sentimentul natural de cunoaștere al mediului său, specific fiecărui vânător.

— Elly, zise el pe un ton jos, periculos de tandru, care întotdeauna îi ridica părul de pe ceafa. Se ridică în picioare încet, politicos. Mă bucur să te văd din nou. Când am primit telefonul tău acum câteva minute, am fost surprins să aud că erai în apropiere. Arată spre camera plină a tavernei cu o înclinare a capului. Nu prea este genul tău de loc.

Ea își așeză cu grijă geanta supradimensionată pe scaunul din fața lui Cooper.

— Atunci când cauți un vânător, zise ea scoțându-și haina, te duci în locurile în care se adună ei de obicei. Din nefericire, Ușa Capcanei este exact genul acela de cârciumă. Marea surpriză este de fapt că aici ești tu. În Aurora Springs nu-ți petreceai prea mult timp în locurile frecventate de vânători. Nu porți nici inelul cu sigiliu. Ce se întâmplă? Ești aici incognito sau ceva de felul ăsta?

— Da, așa sunt, de fapt. Îi luă haina și o agăță în cârligul din fața separeului. Șefii de Breaslă au tendința să atragă atenția. Aș vrea să evit lucrul ăsta în această călătorie. Din fericire, doar două persoane din Cadența știu cum arăt.

Ea se așeză lângă geantă.

— De ce tot acest secret?

— Am venit în oraș cu treburi personale, nu ale Breslei. Se așeză pe canapeaua din plastic roșu de vizavi de ea. Prefer să nu fiu recunoscut. Există motive.

Oh, fir-ar să fie! Are o amantă aici în Cadența, încearcă să o protejeze de mass-media. Ziariștilor de scandal le plăcea foarte mult să scrie despre aventurile ilicite ale șefilor de Breaslă.

I se strânse inima. Sentimentul de euforie care o cuprinsese de când primise telefonul mamei ei în acea după-amiază o părăsi brusc.

Ar fi trebuit să mă gândesc la posibilitatea că el ar putea avea o relație cu altcineva, își spuse ea. Au trecut deja șase luni. La ce te așteptai? Că suferă în Aurora Springs fiindu-i dor de tine?

Când o sunase marna ca să-i spună că auzise despre Cooper că era în drum spre Cadența, nu putuse să își suprime speranța și excitarea. În sfârșit, venea după ea.

Numai că nu venise după ea. Drumul cu mașina din Aurora Springs dura, cel mult, o oră și jumătate și, probabil, cu mult mai puțin cu Spectrul EX lucios și puternic al lui Cooper. Șefii de Breaslă nu își făceau prea multe griji în privința depășirii vitezei legale. Nu avea nici un dubiu că el ajunsese în oraș de câteva ore, dar nu sunase și nici nu venise la magazin. Acum știa că se dusese, probabil, direct la casa iubitei.

Dar, dacă așa stăteau lucrurile, de ce nu era cu ea în seara asta? Era trecut de opt. Poate că ea era măritată.

Revino-ți, femeie! Ești aici în misiune. Totuși, trebui să își acorde câteva minute ca să se obișnuiască cu faptul că se afla din nou atât de aproape de el. De fapt, nu uitase niciodată impactul pe care îl avusese el asupra tuturor simțurilor ei. Îl retrăia adesea noaptea, târziu, când era singură în pat. Totuși, când aflase că urma să sosească azi în oraș, se convinsese singură că, după atâtea luni departe de el, va fi în stare să se descurce cu emoțiile erotice.

Era de-a dreptul supărător să constate că nu își formase nici un fel de imunitate împotriva lui Cooper în ultimele luni. Dar, fiind singură și având propria ei afacere, învățase câteva noi abilități sociale.

— De unde ai știut că sunt în oraș? întrebă Cooper.

— Cartierul Vechi de aici din Cadența este acum și cartierul meu, zise ea ușor. Să zicem că am sursele mele.

— Așa, deci. El dădu din cap, evident satisfăcut, și își ridică sandvișul. Te-a sunat maică-ta și ți-a spus că eram în drum spre Cadența.

— Ei bine, da, de fapt. M-a sunat în după-amiaza asta ca să mă avertizeze.

El păru amuzat.

— A crezut că sosirea mea iminentă merita o avertizare?

— E mama mea. Nu ar fi vrut să fiu surprinsă dacă tu te-ai fi decis să treci pe la magazinul meu.

— Ar fi trebuit să-mi amintesc că mamele sunt înclinate să facă astfel de lucruri. Mai bău puțină bere și puse sticla pe masă. Deci, cum e viața într-un oraș mare?

Privirea lui părea și mai intensă fără protecția transparentă a ochelarilor, descoperi ea. Sau poate doar uitase ea cât de irezistibili erau.

— Viața aici e minunată, zise ea scurt. O lume întregă se așterne la picioarele tale, de fapt. Am știut întotdeauna că Aurora Springs este liniștit și conservator în comparație cu un oraș cum este Cadența, doar că nu am realizat cât este de demodat și rămas în urmă până când nu am ajuns aici.

— Au fost șase luni revelatoare pentru tine, nu-i așa?

— Cu siguranță. Știi, de exemplu, că Breasla locală face un mare efort pentru a se integra în direcția dominantă, asemenea Breslei din orașul Rezonanța? Se vorbește că se intenționează transformarea ei într-o corporație.

El ridică din umeri.

— Probabil că Mercer Wyatt va putea să facă Breasla Cadența să semene cu o afacere din direcția dominantă. Dar îți garantez că atunci când vine vorba de treburile interne de la nivel înalt, lucrurile nu se vor schimba prea mult.

— De unde știi asta? întrebă ea. Uită-te la Breasla din orașul Rezonanța. Se spune că fostul șef, Emmett London, a reușit să o transforme într-o corporație respectabilă înainte de a demisiona. Are chiar și un reprezentant în Camera de Comerț a Rezonanței, pentru numele lui Dumnezeu. Că tot vorbim de direcția dominantă.

— Nu am nimic împotriva discuțiilor despre direcția Breslelor. Până la un punct. Am și eu câteva planuri în ceea ce privește Aurora Springs.

Afirmația lui o făcu să se oprească.

— Ai niște planuri?

— Da. El își ridică sprâncenele. Dar asta nu înseamnă că se va schimba ceva în birourile executive.

— De ce nu?

— Pentru că, zise Cooper cu un aer răbdător, deși poți schimba unele aspecte ale felului în care funcționează Breslele și cum sunt percepute de public, la bază rămân fundamental diferite de corporațiile din direcția dominantă.

— De ce? întrebă ea.

— Ghildele sunt o încrucișare între afaceri și miliție pentru urgențe. Acest amestec necesită un stil diferit de rol al afacerilor din direcția dominantă. Cere, de asemenea, și mai mult accent pus pe disciplină, tradiție și un anumit grad de secretizare pe care corporațiile adevărate nu îl pot menține.

— Asta-i ridicol! Se sprijini cu spatele de scaun și își așează palmele pe masă. Nu știu de ce mă deranjez să-ți aduc argumente. Pierdere de timp. Dacă vrei să menții Ghilda Aurora Springs înfășurată în tradiții depășite, este problema ta, nu a mea.

— Adevărat, fu el de acord. Ai renunțat la orice drept de a comenta asupra acestui argument în momentul în care mi-ai aruncat în față inelul, nu-i așa?

Ea înțepeni.

— Nu ți l-am aruncat. L-am pus, pur și simplu, pe birou.

El ridică din umeri.

— Fiecare avem propria noastră versiune a evenimentelor. Vrei niște cartofi prăjiți?

Ea deveni brusc și stânjenitor de conștientă de faptul că nu luase cina. Asta însemna că mâncase ultima dată cu puțin înainte de prânz, reflectă ea.

Se uită la cartofii prăjiți salivând.

— Nu, mulțumesc.

— Cum vrei.

Mai mănă un cartof.

Ea își drese vocea.

— Chestiile astea nu sunt sănătoase, știi.

— Am auzit. El zâmbi din nou cu zâmbetul lui de nedescifrat. Ești îngrijorată că aș putea să mă îngraș?

Ea simți că se înroșește. Îi era imposibil să și-l imagineze pe Cooper Boone gras. Era la fel se subțire, puternic și dur ca un leopard-fantomă.

— Mă gândeam la arterele tale și nu la talie, zise ea încet, dorindu-și să își fi ținut gura.

— Din moment ce te-ai decis să nu te măriți cu mine, nu mai ai nici un interes de lungă durată pentru sistemul meu cardiovascular. Făcu o pauză, cu un cartof la jumătatea drumului spre gură, și îi aruncă o privire întrebătoare, politicoasă. Sau poate speră ca grăsimea să mă omoare?

Ea strânse marginea mesei cu amândouă mâinile.

— Las-o baltă. Am venit aici cu treburi. Te deranjează dacă trecem la ele?

— Nu. Trebuie să-ți spun că am fost al naibii de curios încă de când m-ai sunat. Să mă simt flatat că ai păstrat numărul telefonului meu personal după toate aceste luni?

— Era încă în agenda mea de telefoane, mormăi ea intenționat.

De fapt, era bine închistat în memoria ei, împreună cu multe alte mici detalii despre Cooper, cum ar fi profilul lui de pasăre-de-pradă și felul în care își purta părul negru periat spre spate, lăsându-i fruntea înaltă liberă.

— OK, asta zic și eu reîntâlnire călduroasă, zise el mușcând dintr-un capăt al cartofului cu dinții săi albi, puternici. Să trecem la afaceri. De ce m-ai căutat aici în seara asta?

Ea inspiră adânc ca să se liniștească.

— Am nevoie de un vânător.

O lumină periculoasă îi atinse ochii și dispăru.

— Ți-ai făcut un nou hobby din a agăța vânători pentru o noapte de distracție?

Simți cum i se ridică fierbințeala în obraji și se rugă ca lumina care venea de la mica lumânare din mijlocul mesei să îi ascundă roșeața. Nu era un secret că multe femei îi considerau pe vânătorii de fantome drept foarte atractive prospecte pentru o noapte și aventuri ocazionale.

Barurile de genul Ușa Capcanei erau locuri de oprire populare pentru petrecerile femeilor care urmau să se căsătorească curând și pentru grupurile de femei singure sau din afara orașului, care căutau un pic de distracție.

Din cauza naturii muncii lor – erau, în primul rând, niște bodyguarzi scumpi în tunele – vânătorii erau, de obicei, într-o condiție fizică superbă. Dar nu era doar mersul lor macho sau frumoasa îmbrăcăminte kaki și de piele care atrăgea atenția femeilor. Existau o mulțime de zvonuri cum că vânătorii de fantome erau deosebit de buni la pat, după ce derezonau o fantomă. Chestie de hormoni, reflectă Elly.

— Aici, în Cadența, prefer relațiile cu persoanele din afara Breslei, zise ea ușor. De fapt, niciunul dintre prietenii mei nu știe că fac parte dintr-o familie a Breslei, și vreau să rămână așa.

— Ți-e rușine?

— Sigur că nu, replică ea înfuriată de acuzație. Doar că atunci când am plecat din Aurora Spring eram hotărâtă să mă descurc singură, fără ajutorul familiei sau al legăturilor cu Ghilda. Of, las-o baltă, n-am timp să-ți explic. Lucrul cel mai important este că am nevoie de un vânător în care să pot avea încredere. De asemenea, aș prefera unul care nu este afiliat la Ghilda locală.

— Ai încredere în mine?

— Da.

— Trebuie să spun că asta e o surpriză pentru mine, având în vedere trecutul nostru împreună.

— Sigur că noi doi am avut problemele noastre, Cooper. Dar nu am avut niciodată îndoieli în privința încrederii tale. Cuvântul tău – mi-a spus tata odată – este un chihlimbar bun. Nu am motive să cred altceva.

Termenul de chihlimbar bun era unul vechi în cadrul Breslelor. Jos, în catacombe, totul depindea de calitatea chihlimbarului acordat folosit la concentrarea energiei psi. Era nevoie de chihlimbar pentru a naviga prin complexul de tunele antice, nesfârșite. Chihlimbarul prost acordat putea duce un om sau o întregă echipă de excavare în direcția greșită, condamnându-i pe cei care îl foloseau să rătăcească pentru totdeauna în labirintul subteran. Chihlimbarul bun era cel pe care te puteai baza atunci când se iveau probleme.

— Spune-mi de ce ai nevoie de un vânător, zise el.

— Trebuie să intru în niște catacombe necartografiate diseară, cât mai curând posibil. Este un sector despre care sunt destul de sigură că a

fost curățat de capcane-iluzii, dar când e vorba de fantome, ei bine, știi cum sunt ele. Imprevizibile. Aș prefera să fiu însoțită de un vânător.

El puse în farfurie cartoful prăjit pe care tocmai se pregătea să îl mănânce.

— Glumești?

— Nu.

— Despre ce dracu este vorba aici, Elly? Privirea lui deveni dură și rece. Nu pot să cred că ai fost atât de naivă, încât să te implici în excavări ilegale. Dar, dacă așa stau lucrurile, spune-mi acum. Am eu grijă de asta.

Își promisese că nu îl va lăsa să o enerveze în nici un fel în seara asta, dar era deja prea mult.

— Și toată lumea se miră de ce ne-am despărțit. Își desfăcu palmele. Asta-i un exemplu perfect de cât de dezastruoasă ar fi fost căsătoria noastră.

El clipi.

— Ce-am zis?

— Tu chiar nu știi, nu-i așa? N-ai nici cea mai vagă idee. Nu-i nimic. Se aplecă ușor înainte, decisă. N-avem timp de asta. Nu-ți face griji, n-o să te implic în nimic ilegal. Este o treabă cinstită de căutare și salvare.

— Cine are nevoie să fie salvat?

— O prietenă de-a mea.

— De ce nu angajezi o echipă profesionistă SAR?

— Persoana pierdută, în mod sigur, nu ar aprecia să fie căutată de o echipă oficială.

— Cu alte cuvinte, prietena ta este cea implicată în excavări ilegale.

— Nu te grăbi să tragi concluzii. Bertha Newell lucrează sub licență privată. Acum câțiva ani de zile, a cerut și a primit un permis de excavare într-un sector al catacombelor în care nici Universitatea și nici o altă firmă de explorări nu voiau să excaveze.

— Deci această Bertha Newell este un șobolan de mine? Cum de te-ai încurcat cu ea?

— Îți explic mai târziu.

— Dacă te refuz, vei încerca să găsești un alt vânător, așa-i?

Ea își îndreptă umerii.

— Nu. Dacă nu vii tu cu mine, cobor singură.

— O să cobori pe dracu singură!

— Ei bine, nu singură de tot, recunosc eu ea repede. Am un prieten care va veni cu mine.

— Un prieten vânător?

— Nu.

Cooper expiră încet.

— Se pare că nu prea am de ales. Dacă ți se întâmplă ceva acolo jos, în catacombe, nu vreau să le dau eu vestea părinților tăi.

— Sunt conștientă, zise ea, că te-am pus într-o poziție oarecum dificilă.

— Dar o s-o faci oricum.

— Nici nu am de ales. Bertha poate fi într-un pericol foarte mare.

— Bine, zise Cooper.

Ea simți că i se ridică o piatră de pe inimă. Dacă putea cineva să o ajute să o găsească pe Bertha în seara asta, acela era Cooper Boone.

— Atunci ne-am înțeles. Ar fi bine să-l cunoști și pe cel de-al treilea membru al echipei noastre.

El nu păru încântat.

— Mai este și altcineva implicat în asta?

— Da. Ea deschise geanta mare, vâri mâna înăuntru și scoase cu blândețe un ghem gri-pufos fără formă. Ea este Rose.

Rose clipi din ochii albaștri de zi. Al doilea rând de ochi, cei pe care îi folosea noaptea la vânatoare, rămase ascuns discret în blănița încurcată.

Cooper privi mica bestie.

— Ai un iepuraș-de-praf ca animal de casă?

— Am găsit-o pe treptele din spatele magazinului la scurt timp după ce am deschis. Venea în fiecare zi pe la ora închiderii. I-am dat să mănânce. Am devenit colege de cameră.

— Ce are la gât? întrebă Cooper.

— Una dintre brățările mele. Se pare că lui Rose îi plac bijuteriile. Ca orice bună colegă de cameră, împrumută chestii de la mine.

— Nu sunt sigur că Departamentul de Sănătate Publică permite iepurași-de-praf într-un loc unde se servește mâncare, fie el și un bar pentru vânători.

— De aceea o țin în geantă, explică Elly.

Rose mârâi curioasă și arătă clar că voia să fie pusă jos, pe masă. Elly se uită înjur ca să fie sigură că nimeni nu privea spre separeul din fundul tavernei, apoi îi dădu drumul lui Rose.

Iepurașul-de-praf țopăi până pe la jumătatea mesei, cele șase picioare ale ei rămânând invizibile în blănița ca din scame. Se opri și se ridică să-l privească pe Cooper cu mult interes.

— Mușcă? întrebă Cooper.

— Sigur că nu, zise Elly repede. E doar un animal micuț. Dacă o provoci sau o sperii, s-ar putea să-ți muște puțin degetele, dar asta-i tot.

— Am auzit întotdeauna că atunci când îi vezi dinții este deja prea târziu.

— Asta-i doar o poveste veche. Se cunoaște foarte puțin despre iepurașii-de-praf, așa că poveștile astea ridicole au tendința de a se perpetua.

Cooper își întinse degetele. Rose le mirosi delicat și păru satisfăcută. Apoi își mută imediat atenția spre sandvici și cartofii prăjiți.

Cooper luă un cartof prăjit și se opri privind politicoș spre Elly.

— E în ordine, dacă îi dau unul dintre ăștia să mănânce, sau îți faci griji pentru arterele ei?

— Nu există prea multe informații despre nutriția iepurașilor-de-praf, așa că o las pe Rose să mănânce ce vrea, recunosc Elly.

— Iepuraș norocos.

Rose acceptă cartoful prăjit cu multă delicatețe și se apucă să-l mănânce.

Undeva în spatele lui Elly, un scaun de la bar se fărâma de podea. Un pahar se sparse. Un bărbat urlă ultragiat.

— Nenorocitul! Eu am văzut-o primul.

— Nu vrea să danseze cu tine. Nu-ți intră asta în țeasta aia groasă? Vrea să danseze cu mine.

— Vrea pe dracu!

Se auzi o trosnitură îngrozitoare, urmată de un urlet și câteva strigăte de bețivi. Scaunele scrâșniră pe podea. Scânteii mici de energie de fantomă verde-acid luminară griul încăperii. Elly oftă. Când vânătorii de fantome deveneau excitați, invocau inconștient mici bucăți de energie disonantă care se întâmplau să fie prin apropiere. Aici, în Cartierul Vechi, existau o mulțime. Ca orice altă formă de putere psi, se strecura prin fisurile invizibile ale peretelui masiv, care înconjura Orașul Mort din Cadența Veche, și se ridica din tunelele subterane.

— Se pare că a sosit timpul să plecăm, zise Cooper ridicându-se în picioare.

— Bine observat din partea ta. Elly își aruncă pe umăr cureaua genții. O ridică pe Rose, o așeză pe umărul celălalt și ieși din separeu. Își înhață haina.

Cooper o apucă de încheietura mâinii și o trase spre ușa din spate.

— Zi, vii des pe aici? întrebă el trecând pe lângă bucătăria din care emanau mirosuri rancede.

Se auzi încă un trosnet puternic și mai multe strigăte. Elly văzu doi bucătari cu șorturi pătate apucând niște oale grele și îndreptându-se spre bar. Păreau să știe cum pot fi potolite bătăile.

— Este prima dată, zise ea. Dar, dacă știam cât este de distractiv, aș fi venit mai curând. Știi, până să mă mut în Cadența, nu aveam idee cât de plictisitoare era viața în Aurora Springs.

Capitolul 3

Gândindu-se în urmă, nu putea să spună decât că la momentul acela i se păruse o idee bună, gândi Cooper trăgând-o pe Elly pe lângă toaleta și ieșind pe ușa din spate. Dar lucrurile nu mergeau așa cum fuseseră plănuite.

Ar fi trebuit să știe mai bine. Dacă trecutul recent nu îl învățase nimic altceva, măcar ar fi trebuit să știe că planurile lui cele mai bine concepute nu funcționau cum trebuie atunci când era vorba de Elly.

Această ultimă strategie răsturnată era exemplul cel mai bun. Păruse simplă, fără probleme, atunci când o concepușe cu șase luni în urmă. Toți, inclusiv părinții și frații ei, fuseseră de acord că era o strategie aproape genială. Las-o pe Elly să stea șase luni într-un oraș mare periculos, și se va răzgândi.

Las-o să renunțe pentru un timp la obiceiurile impuse de viața academică dintr-un oraș mic. Dă-i o șansă să afle cât de grea este viața în afara turnului de fildeș. Las-o să descopere cât de dificil și de epuizant este să conduci o afacere cu nesfârșitele ei documente, program interminabil, clienți dificili și finanțe precare. Ca să nu mai vorbim de cariera ei. Era devotată studiului botanicii. Curând avea să i se facă dor de provocarea intelectuală a sălii de clasă și stimularea oferită de discuțiile cu colegii, de campusul frumos și liniștit al facultății. Ca să nu mai vorbim de prețioasa ei seră, gândise el. În Aurora Springs, sera particulară atașată casei ei pitorești în stil post-Era Discordiei era mai mare decât casa. Nu puteai avea o asemenea seră în Cartierul Vechi al unui oraș mare. Nu exista spațiu.

După părerea tuturor celor implicați, Elly fusese născută pentru domeniul academic, nu pentru lumea dură, fantomă care prăjește altă fantomă, a afacerilor mărunte. După șase luni de trăit singură în Cadența, va fi mai mult decât fericită să se întoarcă acasă, să-și reia postul de la Departamentul de Botanică al Colegiului Aurora Springs și să se mărite cu el.

Plănuiuse să o surprindă cu o vizită la magazin în dimineața următoare, atunci când era odihnit, îmbăiat, ras și îmbrăcat cu cămașa și jacheta pe care le cumpăraseră pentru această ocazie. Voia să facă o impresie bună.

Fusese al dracului de surprins atunci când ea îl sunase în timp ce lua o cină târzie, ca să-i spună că voia să îl vadă imediat. Își spusese că era un semn bun. OK, prima lor întâlnire după toate aceste luni nu avea să fie conformă planului, dar, cu toate astea, avusese o satisfacție aproape triumfătoare. Strategia „să o lăsăm pe Elly să-și rezoneze chihlimbarul într-un oraș mare” dăduse roade. Ea abia aștepta să-l vadă.

Dar, când o văzu intrând în seara asta în taverna Ușa Capcanei, avu un sentiment rău despre această așa-zisă genială strategie.

În primul rând, erau hainele sexy. Elly nu purtase niciodată în Aurora Springs fuste atât de scurte. Chestia aia minusculă, neagră, cu frunze verzi, exotice, era atât de scurtă, încât era sigur că spațiul dintre genunchi și tiv îi putea cuprinde ambele palmele.

Nici nu purtase vreodată bluze atât de strâmte ca aceea neagră pe care o avea acum. Ar fi ținut minte dacă ar fi fost așa. Bluza aia îi contura sânii eleganți, de mărimea merelor, într-un fel în care oricare dintre vânătorii din acea tavernă ar fi vrut să muște din ei.

Părul castaniu-închis încă strălucea de șuvițe chihlimbarii naturale, dar, ca și fusta, fusese tăiat mult mai scurt decât în Aurora Springs. Nu mai purta cocul conservator pe care îl preferase când era acasă. Noul stil era suplu și îndrăzneț. Îi ajungea până la lobii urechilor subliniindu-i trăsăturile delicate și ochii verzi, exotici.

De fapt, singurul lucru familiar din îmbrăcăminte ei erau cerceii din aur cu chihlimbar. Și-i amintea foarte bine. Îi purtase întotdeauna în Aurora Springs. Ea îi spusese odată că erau un cadou de la părinții ei și pentru ea aveau o mare valoare sentimentală.

Dar șocul cel mai mare era zâmbetul. Fir-ar să fie! Dacă nu ar fi stat jos, ar fi căzut pe burtă. Nu era doar strălucirea amețitoare a acelor dinți mici și albi pe care îi arăta, era atitudinea ei, provocarea pur feminină. Prinde-mă dacă poți.

Iar acum știa că singurul motiv pentru care îl găsisese în seara asta era acela că avea nevoie de un bodyguard care să o însoțească într-o incursiune nu foarte legală în catacombe.

Era o încheiere deprimantă a unei zile plină de anticipație. Se opri ca să cerceteze aleea. Părea goală, dar, din cauza luminii slabe și a ceții, era imposibil să fii sigur. Umbrele se răsuceau grele în câteva colțuri dintre ușa din spate a tavernei și ieșirea din alee.

Cooper îi strânse mai tare încheietura.

— Unde ai parcat?

— Am luat un taxi. N-am vrut să risc să-mi las mașina pe stradă.

— Pot să înțeleg de ce ai avut rețineri, zise el întunecat. Asta nu este o secțiune de înaltă clasă a orașului, nu-i așa?

— Că tot ai adus vorba, am fost surprinsă să aflu că luai masa la Ușa Capcanei, răspunse ea cu răceală. Șefii de Breaslă cinează, de obicei, în restaurante de primă mână.

— Ți-am mai spus, nu sunt aici în calitate oficială. Am venit în Cadența pentru o problemă personală. M-am gândit că, dacă stau prin locuri ca Ușa Capcanei, n-o să mă recunoască nimeni.

— Oh, da. Am uitat de afacerile tale particulare de aici. Dar trebuie să-ți spun că mi-e tare greu să mi te imaginez implicat în altceva decât afacerile Breslei.

— Vrei să spui că sunt un dependent de muncă?

— Vreau să spun că nu ai o viață în afara Breslei.

— Nu am o viață? Ce dracu vrea să însemne asta?

— N-are importanță. Hai să mergem. Vreau să o găesc pe Bertha.

El ar fi vrut să discute despre viața lui. Își petrecuse ani întregi muncind la ea, aranjându-i cursul, pregătindu-se ca să își atingă scopul. Dar nu știa cum să se apere de o acuzație pe care nici măcar nu o înțelegea, așa că se concentra asupra problemei imediate.

Privi în jos la sandalele ei cu tocuri înalte. Putea să-i vadă degetele. Erau date cu o nuanță de roșu strălucitor. În Aurora Springs, nu o văzuse niciodată purtând încălțăminte atât de sexy, cu degetele lăsate descoperite. Pantofii clasici fuseseră mai mult stilul ei.

Se gândi la toți vânătorii care trebuie că îi văzuseră unghiile roșii când trecuse prin mulțime până la masa lui.

— Nu poți să cobori în catacombe cu pantofii ăștia, zise el. Dacă îți scrântești vreo gleznă, trebuie să te car eu până la suprafață.

Ea îi aruncă un zâmbet înghețat.

— N-aș vrea să îți soliciți vreo parte din tine.

— Mulțumesc. Apreciez că te gândești la mine.

Lucrurile nu mergeau bine.

— Întâmplarea face că nu ai de ce să îți faci griji, zise ea. Mai am o pereche de pantofi în geantă. Ea bătu cu palma peste geanta mare pe care o ținea pe umăr. Mergem direct la magazinul Berthei și folosim intrarea secretă din peretele ei ca să intrăm în catacombe.

— Ți-a arătat unde se află intrarea ei secretă? Porni spre capătul abia vizibil al aleii târând-o pe Elly după el. N-am întâlnit niciodată un șobolan de ruine care să nu fie obsesiv de secretos cu intrarea lui secretă.

— Bertha are încredere în mine, poate și pentru că știe că nu sunt o posibilă competitoră. Nu sunt nici încâlcitor și nici vânător. Nici măcar nu sunt implicată în comerțul cu antichități.

Cuvintele fuseseră spuse pe un ton prea egal, gândi el. Putea să audă în ele urme ușoare de resemnare tristă. Spre deosebire de restul familiei, Elly avea dor un talent psi normal. Ca orice persoană obișnuită, putea să rezoneze o încuietore sau să activeze o mașină de spălat vase, dar nu avea niciuna dintre cele două tipuri de talent para-rezonant care i-ar fi permis să își croiască o carieră în arheologia extraterestră. Fără asemenea talente, nu avea nevoie de chihlimbar adevărat și fin acordat ca să își acordeze simțurile psi.

Probabil că nu îi fusese ușor să crească într-o familie de vânători puternici și cu o mamă încâlcitoare, gândi el. Probabil că Elly îi invidiase pe ceilalți pentru libertatea pe care o aveau în a explora lumea misterioasă a catacombelor. Mult mai important, urmărindu-i pe ceilalți din clan, înțelesese intuitiv că nu avea să cunoască satisfacția și

însuflețirea pură care însoțeau exercitarea talentelor psi puternice, jos, în catacombe. Era echivalent cu a ști intelectual ce înseamnă un orgasm, dar să nu fii în stare să ajungi la unul, decise el. Al dracului de frustrant!

— Ai frecvența chihlimbarului prietenei tale? întrebă el.

— Da. Mai am și frecvența locatorului de direcție chihlimbar-rezonat de pe sania ei. Mi le-a dat pe amândouă pentru cazuri de urgență.

— Ești sigură că este o urgență? Șobolanii ăștia de ruină petrec uneori zile întregi jos în catacombe.

— S-ar putea să exagerez puțin, recunosc eu ea. Este adevărat, Bertha este o profesionistă. Dar azi-dimineață, înainte să coboare în subteran, și-a comandat rezerva obișnuită de tizană din rădăcină de chihlimbar pentru o lună și mi-a spus că o să vină să o ia în după-amiaza asta pe la ora închiderii. Văzând că nu a apărut până la ora închiderii, am început să-mi fac griji.

— Ai verificat dacă nu cumva e acasă bolnavă sau în vizită la rude?

— Da. Am sunat la magazinul ei de antichități și mi-a răspuns robotul. L-am întrebat pe florarul care are magazinul de lângă ea dacă a văzut-o, dar mi-a zis că nu. A dispărut și tare mi-e teamă că asta înseamnă că a dat de necaz în catacombe. E puternică, dar nu este o femeie tânără, Cooper.

Niște sirene se auziră undeva în noapte.

— Cineva a chemat poliția, zise el. Asta ne mai lipsea.

O îndemnă pe Elly să se grăbească. Tocurile sandalelor ei moderne răsunau pe pietrele din pavajul vechi.

— Bănuiesc că ar fi destul de stânjenitor de explicat de ce șeful Breslei din Aurora Springs a fost arestat la o bătaie în bar, nu-i așa? zise Elly cu o veselie forțată.

Era lumină câtă să vadă că ea zâmbea din nou. Era un zâmbet adevărat de data asta, nu zâmbetul ăla strălucitor, ca o undă plină de rezonanță pe care i-l aruncase în tavernă.

— Dacă mă iau pe mine, cu siguranță că te vor lua și pe tine, zise el.

— Bine zici. Ea mări pasul. Nu ne putem permite să întârziem dând explicații poliției. Hai mai repede!

— Știi, zise el, a fost un timp când ai fi fost oripilată la gândul de a fi arestată. Acum singurul lucru care te interesează este să nu pierzi timp stând de vorbă cu poliția.

— În Aurora Springs trebuia să am grijă să nu-mi pun familia într-o situație jenantă și să nu șochez sensibilitățile acelor dinozauri pompoși și cu mintea îngustă din Consiliul Academic. Dar aici în Cadența, sunt fericită să spun că aceste lucruri nu mai sunt de luat în considerație.

— Nu mai spune?

— Da. Zise ea răsufând greu acum. Aici în oraș sunt liberă cum n-am mai fost niciodată în viața mea.

Dinozauri pompoși cu mintea îngustă. Nu-i suna ca și cum ar fi tânjit să se întoarcă la vechiul post de la Colegiul Aurora Springs.

Una câte una, gândi Cooper, premisele pe care își construise geniala strategie i se fărâmau în fața ochilor.

Sirenele se apropiaseră deja. Auzi ușa din spatele tavernei deschizându-se cu putere. Privi înapoi peste umăr și văzu un grup de bărbați în kaki și piele blocând intrarea pentru scurt timp. Câțiva reușiră să se strecoare afară. Cizmele răsunară pe vechile pietre. Din fericire, vânătorii care scăpaseră alergară în direcția opusă. Le opri pe Elly și pe Rose la intersecția aleii cu strada. La stânga, zidurile masive din cuarț verde ale Orașului Mort se înălțau în noapte scaldând scena într-o lumină palidă, verzuie. Extraterestrii pieriseră cu secole în urmă, dar lăseseră lumina aprinsă.

Când privi spre colțul de la celălalt capăt al aleii, putu să vadă două echipaje de poliție care se apropiau de intrarea principală a tavernei Ușa Capcanei.

— Avem o mică problemă aici, zise el. Dacă încercăm să ajungem la mașina mea din direcția asta, probabil că polițiștii ne vor opri. Îi vor lua pe toți cei care se întâmplă să poarte kaki și piele.

— De ani de zile spun că vânătorii trebuie să înțeleagă că au de plătit un preț pentru faptul că sunt atât de inapți în ceea ce privește moda.

El preferă să o ignore.

— Cea mai bună strategie este să ocolim și să ajungem la mașina din altă direcție. Ca și cum ne-am întoarce de la una dintre cafenelele din josul străzii.

— Mi se pare un plan bun.

— Cât de tare poți să alergi în sandalele astea sofisticate?

— Tare. Lăsa geanta să-i alunece de pe umăr și scoase o pereche de pantofi sport. Dar nu la fel de tare cum alerg în ăștia. Uite, ține-o pe Rose.

Ea îi trecu iepurașul-de-praf pe umăr, se sprijini cu o mână de brațul lui și se aplecă să își schimbe pantofii. Cooper era foarte conștient de greutatea caldă a degetelor ei pe când se proptea de el și își scotea unul dintre pantofii cu toc.

Prinse pentru o fracțiune de secundă imaginea unui picior micuț și gol, arcuit elegant, care dispăru într-unul din pantofii sport. Ceva profund din interiorul lui se încordă. Fuseseră șase luni foarte lungi, gândi el.

De fapt, trecuseră mai mult de șase luni dacă socotea din momentul în care o văzuse pentru prima dată pe Elly mergând prin Arhivele Breslei. Iar el categoric că socotea din acel moment, pentru că atunci decisese că ea era exact femeia pe care o căuta pentru a-i deveni soție. Fuseseră opt luni și cinci zile foarte lungi, mai exact. Elly își ridică mâna de pe brațul lui și se îndreptă.

— Sunt gata. Părea neașteptat de entuziasmată de ceea ce urmau să încerce să facă. Încotro mergem, exact?

— Peste drum și prin aleea următoare. Când ajungem la capătul cel mai îndepărtat, ne îndreptăm spre strada care o intersectează și apoi spre mașina mea.

— Doar niște privitori inocenți.

— Exact.

El o conduse în cea de-a doua alee, oprindu-se la intrare pentru a-și deschide toate simțurile. Lumina verde estompată a zidului nu ajungea în întunericul dens al pasajului îngust.

Se mai uită o dată la Rose. Ochii ei albaștri erau deschiși, iar blănița îi era pufoasă în întregime și ea morfolea în continuare, fericită, ultima bucățică de cartof prăjit.

Cooper scoase o lanternă dintr-un buzunar al pantalonilor și trimise prin ea un ușor puls de energie psi pentru a o aprinde.

Elly mormăi ceva ce el nu înțeluse prea bine. Părea dezgustată.

— Care-i problema? întrebă el.

— O să-mi stric pantofii, zise ea.

— Sunt pantofi de sport. Sunt făcuți să fie murdăriți.

— Asta n-are importanță. Ai idee cât costă o pereche? Am dat pe ei o avere și nu intenționez să-i vâr prin mizeria din băltoaca aia dezgustătoare.

— Vezi tu, dacă purtai o pereche de cizme sănătoase, de vânător, făcute din piele cromată de șarpe, n-ar mai fi trebuit să-ți faci griji despre conținutul băltoacelor din alei sau orice altceva în care se întâmplă să calci. Cizmele bune merg pe oriunde, am zis-o întotdeauna.

Ea își răsuci ușor capul ca să-l privească. Nu putea să-i vadă expresia feței aflată în semiîntuneric, dar avu totuși impresia că o surprinsese.

— O să țin minte pontul ăsta pentru când voi ieși să-mi cumpăr pantofi, zise ea fără nici o inflexiune.

Se gândea la faptul că Elly părea uimită de posibilitatea că el ar putea să aibă ceva simț al umorului, când observă cum se schimbă brusc conturul corpului micuț al lui Rose. Într-o clipită, ghemul de blană fără formă se transformă într-o umbră subțire și densă. Iepurașul-de-praf își deschise cea de-a doua pereche de ochi și se întoarse să privească spre una dintre ușile aleii de lângă zid.

— Fir-ar să fie! zise Cooper încet.

Ușa grea se deschise cu putere. Cooper simți mirosul de neconfundat al energiei de fantomă. Reacționează fără măcar să gândească, oprindu-se și răsucindu-se pe călcâie ca să înfrunte amenințarea. În același timp, profită de faptul că o ținea pe Elly de încheietură ca să o împingă în spatele lui pentru protecție. Cu coada ochiului o văzu pe Rose agățându-se de umărul lui Elly cu toate cele șase picioare.

Fantoma se materializă rapid, un mic infern de energie care pulsa și se dilata. Veni mai aproape, forțându-i pe Cooper, Elly și Rose să se retragă în colțul format de un container de gunoi mare și ruginit și peretele din cărămidă.

— Mare, fu tot ce zise Elly.

Avea dreptate, gândi Cooper, era mare pentru o fantomă generată în afara catacombelor. Dar nu era o MEDI foarte puternică. Arătoasă, dar cu un miez fără putere adevărată.

Studie masa verde arzătoare timp de câteva secunde, căutând tiparul cu simțurile sale psi. Undele de energie disonantă din MEDI erau foarte puțin sub control. Vânătorul care crease această fantomă era fie rezonat de droguri, fie puțin nebun. Era un noroc că tipul nu era destul de puternic pentru a aduna mai multă energie, gândi Cooper.

MEDI alunecă mai aproape. Chiar și atunci când erau invocate și manipulate de un para-rez talentat de energie disonantă, fantomele standard nu se mișcau prea repede. Viteza maximă era, de obicei, apropiată de cea a unui mers normal. Dar vânătorul care o opera pe aceasta știa ce face. Probabil că nu era prima dată când își încolțea victimele între containerul de gunoi și zid.

Era o tâlhărire clasică. O siluetă scheletică apăru în deschizătură, un corp subțire conturat de strălucirea slabă a luminii din spatele lui.

— Dacă mișcă cineva, vă prăjesc pe toți. Vocea tâlharului era slăbită. Nu vă avertizez a doua oară.

Categoric un nebun sau un drogat suprarazonat, gândi Cooper. Probabil că sănătatea mintală devenise un concept îndepărtat pentru el.

— Stai ușor, zise Cooper calm. Nu mișcă nimeni.

Tâlharul nervos coborî încet cele două trepte până în alee. Era nesigur pe picioare și trebui să se sprijine de peretele din cărămidă. În lumina lăsată în urmă de fantomă, trăsăturile lui scheletice erau subliniate în verde bolnăvicios.

— Portofele, inele, chihlimbare, ceasuri, tot ce aveți la voi, bolborosi el. Am nevoie de toate. M-ați auzit? Am nevoie de bani pentru magic.

— Nici o problemă, zise Cooper. Își trimise energia psi către chihlimbarul pe care îl purta la capătul lanțului de la ceas. E în ordine dacă-mi scot portofelul?

— Fă-o 'ncet.

— Sigur. Cooper întinse mâna către buzunar.

În general vorbind, luptă focul unei fantome cu focul unei fantome. Problema aici, decise el, era că, dacă tâlharul realiza că o a doua fantomă se forma în apropiere, ar fi putut să atace cu a lui înainte ca fantoma nouă să poată fi folosită împotriva lui.

O simplă atingere a luminii de fantomă rezona toate simțurile victimei până la punctul de durere psihică extremă. Această fază era urmată de o perioadă de inconștiență care putea dura ore în șir.

Trebuia să-i distragă atenția, gândi Cooper.

Tocmai se pregătea să acționeze când tâlharul agitat își îndreptă atenția spre Elly. În lumina verde îi văzu fața ca pe un craniu strâmbat de confuzie. O peliculă de transpirație îi acoperea fața.

— Ce drac verde mai e și ăsta? Ai un șobolan pe umăr, cucoană?

— Rose nu e șobolan, zise Elly. Este un iepuraș-depraf și o sperii cu fantoma ta. Te rog să nu o rănești.

Vocea lui Elly era blândă și calmantă. Înțelegea că aveau de-a face cu un drogat periculos și imprevizibil, gândi Cooper. Iar Rose era oricum, numai speriată nu. În lumina pulsândă putea să vadă dinții iepurașului-de-praf; o mulțime de dinți.

— Nu-mi pasă de dăunător. Tâlharul își folosi mânăca pentru a se șterge la gură. Lasă jos geanta aia mare, cucoană.

— Cum zici tu, fu Elly de acord. Dar trebuie să o pun jos cu grijă. Am în ea o relicvă foarte scumpă.

Ochii bărbatului se lărgire de excitație.

— Extraterestră sau Colonială Timpurie?

Tipul putea fi un bandit nebun, drogat, gândi Cooper, dar se pricepea la antichități. Probabil, un ghildar care petrecuse ceva timp în subteran înainte de a cădea victimă drogului.

— Extraterestră, îl asigură Elly scurt, cu aerul unei vânzătoare profesioniste pe cale de a expune un articol scump în fața unui client. Vrei să o vezi?

— Scoate-o. Foarte încet.

— Sigur că da. Își vârî mâna în geantă. Este o piesă foarte bună.

Tâlharul nervos o urmări cu un aer disperat de anticipație. Era atât de concentrat pe viziunea drogurilor pe care plănuia să le cumpere, încât nu observă deloc micul ghem-de-foc-fantomă pe care Cooper îl invocă în spatele lui.

Micul MEDI alunecă spre ceafa tâlharului. Cooper era foarte conștient că ceea ce intenționa să facă trebuia făcut cu multă grijă. Nu voia să îl omoare pe drogat, doar să-l facă să-și piardă cunoștința pentru un timp.

Elly începu să scoată ceva din geantă.

— Dă-mi să văd, zise bărbatul făcând un pas mai aproape.
Aruncă-l aici.

Cooper conduse marginea din față a micuței fantome în așa fel încât să-i atingă ușor capul.

Figura scheletică înțepeni brusc, brațele zbatându-se, iar gura deschizându-se într-un țipăt mut. Tremură violent pentru a doua oară, apoi căzu la pământ inconștient. Fantoma tâlharului se stinse imediat ce energia psi se opri brusc. În subteran, MEDI-urile erau hrănite de energia ambientului din catacombe. La suprafață, însă era nevoie de un vânător antrenat ca să țină una în viață.

Cooper dizolvă propriul său MEDI. Dispăru și ultima urmă de lumină verde, lăsând numai raza lanternei.

— Bine lucrat, zise Elly. Dădu drumul înapoi în geantă sandalei cu toc înalt pe care o scosese pe jumătate și îl cercetă pe omul căzut, cu o ușoară încruntătură. Sper că nu ai folosit prea multă energie pe el.

Cooper se lăsă pe vine lângă omul inconștient și îi căută pulsul. Îl găsi imediat.

— O să se trezească în câteva ore cu o durere de cap nasoală și fără o amintire clară a celor întâmplate. Cooper se ridică și o trase grăbit spre capătul aleii. Ești bine?

— Pentru Dumnezeu, am crescut într-o familie de vânători, îți amintești? Nu e prima dată când văd o fantomă.

— Voiam să fiu sigur. Apropo, mulțumesc că i-ai distras atenția nenorocitului ăluia cu povestea despre artefactul extraterestru din geanta ta. Nici nu și-a dat seama că adusesem o lumină de fantomă în spatele lui.

— Ești bun, nu-i așa? zise ea aruncându-i o privire piezișă și gânditoare. Fantoma aia micuță era foarte complicată, foarte eficientă și compactă. Nu sunt mulți vânători care pot genera așa ceva.

— Am ceva experiență, zise el.

— Ai ceva mai mult decât experiență. Este evident că ai o mulțime de putere pură și un înalt grad de control.

— Da, bine, sunt șef de Breaslă, îți amintești? zise el, încercând să păstreze lucrurile la un nivel banal. Trebuie să fiu bun.

Ea rămase tăcută lângă el. Probabil că nu era un semn bun, gândi el.

La capătul aleii făcu dreapta, îndreptându-le pe Elly și Rose către intersecție. La colț se opriră și priviră înapoi spre Ușa Capcanei. Barul se afla la mijlocul străzii adiacente. Chiar în față, trei mașini de patrulă ale poliției se opriseră cu luminile aprinse. Putea vedea câțiva polițiști intrând pe ușă. Se strânsese lumea să privească agitația.

— Am scăpat, zise el. Spectrumul meu se află la capătul ăsta al străzii. Toată lumea se uită în cealaltă direcție. Dacă avem grijă, n-o să ne vadă nimeni.

— Am înțeles. Dar eu zic să mergem repede, dacă nu te superi.

— Nici o problemă.

Erau doar la câțiva pași de Spectrum când o mașină de patrulare trase lângă ei. Privirea dură a ofițerului de la volan îi încremeni în lumina lanternei sale.

— Unde mergeți? întrebă el cu cea mai mare parte a atenției sale îndreptată spre Cooper.

— Acasă, zise Elly înainte ca Cooper să poată răspunde. Cât mai repede posibil.

— Nu sunteți de pe aici, hă?

— Prietenul meu nu este din oraș. L-am adus în Cartierul Vechi să-i arăt atracțiile turistice. Tocmai ne terminasem cina într-un restaurant micuț și pitoresc din susul străzii și ne înapoiam la mașină când, dintr-o dată, au apărut mașini ale poliției peste tot.

Ofițerul mută lumina lanternei pe fața lui Elly.

— Cum se numește restaurantul în care ați mâncat?

— Zidul de Smarald, zise ea fără să ezite. Scoase din buzunarul hainei o carte de vizită. Mă numesc Elly St. Clair. Sunt proprietara magazinului Emporiul Plantelor St. Clair. Suntem specializați în tizane, ceaiuri și tonice din plante amestecate după specificații personale. Dacă aveți nevoie de ceva de genul ăsta, veniți pe la magazinul meu. Știu că munca în poliție poate fi foarte stresantă. Am o tizană specială din sămânța-lunii care face minuni.

Ofițerul se încruntă la cartea de vizită, apoi se uită la Cooper.

— De unde sunteți?

— Aurora Springs, zise Cooper.

Ofițerul păru amuzat.

— Ați venit în metropolă să o vizitați pe doamna și să vedeți strălucirea luminilor, hă?

— Asta era intenția, zise Cooper.

Ofițerul stinse lanterna.

— În ordine, voi doi, mișcați-vă, plecați d-aici. Se mai uită o dată la Elly. Chestia aia de pe umăr este un iepuraș-de-praf?

— Da, zise ea. O cheamă Rose.

Cooper observă că Rose se întorsese la starea în care imita foarte bine ceva care se rostogolise de sub pat. Numai ochii albaștri inocenți se vedeau.

— Am auzit că pot fi periculoși, zise ofițerul punând lumina pe Rose, care părea că nu observă.

— Asta este o legendă urbană caraghioasă, răspuse Elly. Tot ce ar putea face este să muște un deget, și asta numai dacă este provocată serios.

— Dacă spuneți dumneavoastră. Mergeți, voi doi. Nu cred că vreți să întârziți prin cartierul ăsta. O privi pe Elly cu severitate. Data viitoare când vreți să distrați un vizitator, vă sugerez să-l duceți într-o parte mai bună a orașului. Nu vrem ca turiștii să-și facă o impresie proastă despre Cadença.

— Mulțumesc de sfat, zise ea.

Ofițerul plecă cu mașina în josul străzii.

— Ai auzit ce-a spus omul ăla, zise Cooper deschizând portiera Spectrumului din dreptul pasagerului. Nu trebuie să întârziem pe aici. E un cartier prost. Sunt surprins că ai adus un turist inocent ca mine într-un astfel de loc.

— M-am gândit că o să fie un subiect de conversație când te întorci în Aurora Springs. Nici nu sunt prea multe subiecte de interes acolo.

— Mai ales, de când ai plecat tu, zise el.

Capitolul 4

Ea îi aruncă o privire rapidă și surprinsă, apoi, alegând evident să lase remarca să treacă, se așeză pe scaunul din față. Se mișcă repede și cu grație, dar el apucă să prindă puțin cu ochiul interiorul unei coapse superbe și lin curbate. Simți cum îi fierbe sângele. Categorie un cartier periculos. Se duse în partea cealaltă a mașinii, se așeză lângă ea și rezonă igniția. Motorul puternic începu să țoarcă. Se desprinse foarte încet de bordură.

— Care-i adresa prietenei tale? întrebă el.

— Aleea Ruinei douăzeci și șase. Aproape de magazinul meu. Fă dreapta la primul colț.

Rose sări de pe umărul lui Elly pe spătarul scaunului și se ridică să privească străzile învăluite în întuneric.

Cooper ajunse la colț și intră pe o altă stradă îngustă, mărginită de clădiri întunecate, triste și demodate, pe care coloniștii din Prima Generație le ridicaseră cu două sute de ani înainte. Zonele mai noi ale Cadencei aveau un stil mai optimist și mai energic. Dar aici, în Cartierul Vechi, structurile concepute de coloniști reflectau determinarea dură de a supraviețui. Clădirile erau aplecate ca niște gurguie, creând un labirint de străzi înguste, drumuri strâmbe și alei întunecate. De atmosferă era cam singurul termen pozitiv folosit pentru a descrie această parte a orașului.

Structurile întunecate și triste ale Cartierului Vechi contrastau puternic cu turnurile extraterestre elegante și cu spiralele care se ridicau în interiorul zidurilor masive din cuarț verde. Cadença, ca și celelalte trei mari orașe-stat de pe Armonia, fusese ridicată în jurul ruinelor unuia

dintre cele patru orașe moarte, importante, care fuseseră descoperite la scurt timp după colonizare. Deși misterioșii extraterestri care locuiseră primii planeta dispăruseră cu mii de ani în urmă, peisajul lor urban ciudat de eteric și labirintul periculos de tunele subterane, pe care le construiseră, sfidau timpul și elementele naturii. Uneori, Cooper se întreba dacă construcțiile umane vor rezista la fel de mult.

În cealaltă parte a mașinii, Elly își dresese vocea.

— Te simți bine? întrebă ea.

— De ce să nu mă simt bine?

— Mă întrebam doar, zise ea un pic prea detașată. Fantoma aia pe care ai folosit-o împotriva tâlharului a fost una foarte compactă.

Realiză că era prima dată când ea îl vedea folosind energia fantomă. Își încleștă mai tare mâinile pe volan.

— Care-i problema? Ți-e teamă că mă voi transforma într-un demon al sexului? întrebă el politicoș. Nu-ți face griji, de obicei mă păstrez pentru luna plină.

Ea își încolăci brațele în jurul corpului și își ridică bărbia.

— Nu fi ridicol.

— Uite ce-i, Elly, sunt sigur că știi foarte bine că fiecare vânător rezonază lumina fantomă un pic diferit. Nu sunt doi care să o facă exact la fel. Tiparele mele au fost întotdeauna complexe. Este felul în care rezonază energia mea psi. Nici măcar nu făcu o pauză în timp ce-i dădea explicația lui standard. O folosea de mulți ani, încă din adolescență, când devenise evident că para-simțurile lui nu erau la fel cu ale celorlalți vânători.

— Asta nu înseamnă că folosesc o cantitate neobișnuită de putere. Nu am topit chihlimbar.

— Bine. Ea îi aruncă o privire rapidă, cântărindu-l, apoi se întoarse să privească fix strada care se desfășura înaintea lor.

— Doar că toată lumea știe că lucrul cu fantomele, chiar și cu una mică, are anumite, ăăă, efecte pronunțate asupra unui vânător. Fă stânga aici.

Conversația se deteriora rapid.

— Nu-mi spune că tu chiar crezi tot gunoiul care se spune despre vânătorii de fantome, cum că devin obsedați sexual după ce lucrează cu lumina fantomă.

— Nu te supăra, dar am trei frați, îți amintești? Abia așteaptă să-și găsească o fată după o zi petrecută în catacombe lucrând cu lumina fantomă.

— Cei mai mulți băieți de vârsta fraților tăi, vânători sau nu, sunt interesați serios de sex. Face parte din viața unui bărbat.

Spre surprinderea lui, gura ei se rotunji puțin când auzi explicația.

— Dar bărbații ca tine, care sunt mai în vârstă și mai înțelepți, nu mai sunt la mila hormonilor, asta vrei să spui?

Își bătea joc de el?

— Relaxează-te, nu reprezintă o amenințare pentru virtutea ta acum mai mult decât eram înainte să rezonăm nenorocita aia de fantomă din alee.

— Înțeleg, zise ea pe un ton perfect neutru.

N-a sunat prea bine chestia asta, reflectă el. Din nefericire, era puțin excitat, iar ea evident că simțise acest lucru. Ce nu știa ea era faptul că lucrul cu fantoma nu avea nimic de-a face cu actuala lui condiție. Se simțea așa de când ea intrase în taverna Ușa Capcanei.

— Uite ce-i, nu spun că invocarea de fantome nu are efecte secundare, continuă el încercând să fie rezonabil. Dar pe măsură ce îmbătrânești, înveți să te descurci cu ele. N-am de gând să te arunc pe umăr și să te car în cel mai apropiat pat.

Ea își înclină puțin capul.

— Începi să fii puțin țăfnos. Asta face parte din sindrom.

— Țăfnos?

— Nervos, iritabil. Știi tu, țăfnos. Am observat că vânătorii adesea devin țăfnoși după ce prăjesc o fantomă.

— Nu mai spune, zise el foarte politicos, dar printre dinți.

— Asta dacă nu reușesc să scape în vreun fel de surplusul de adrenalină. Când nu reușesc să-și găsească fete, frații mei se duc la sala de forță.

— Tu chiar știi cum să rezonăm chihlimbarul unui bărbat, nu-i așa?

— Cum ziceam, am trei frați. Am multă experiență.

O senzație de răceală trecu prin el. Faptul că o lăsase singură în Cadența timp de șase luni fusese neîndoios cea mai mare greșală a vieții lui. Nu făcea multe greșeli, dar atunci când le făcea, erau din cele mai rezonate.

— Cum te distrezi în Cadența? întrebă el decis să schimbe subiectul.

— Am fost destul de ocupată. O mângâie din nou pe Rose. Ai fi uimit să afli de cât de multă muncă este nevoie pentru a începe o mică afacere și a o face profitabilă.

— De fapt, nu sunt deloc surprins, zise el, subliniind nu prea subtil cuvintele. Conduc Ghilda din Aurora Springs, îți amintești? E o afacere foarte mare. Cere mai multă muncă și timp decât o afacere mică.

— Las-o baltă, logica asta nu ține la mine. E o diferență majoră între a fi interesat în munca ta și a fi obsedat de ea.

— Și tu știi unde este trasă linia asta?

— Da, știu. Făcu intenționat o pauză. Știi, acum că mă gândesc, îmi ești dator vândut.

— De unde ai mai scos-o și p-asta?

— Cum ar fi fost dacă ne-am fi legat printr-o Căsătorie de Făgăduință? Gândește-te cât de nefericit ai fi fost până acum. Te-aș fi bătut la cap, rezonându-ți chihlimbarul, cum ai zis tu, tot timpul, zi și noapte. Ca să scapi, ai fi petrecut și mai mult timp la birou. Ce a fost în capul tău când te-ai decis direct pentru o Căsătorie de Făgăduință? Dacă tot voiam să încercăm o relație împreună, trebuia să alegem o Căsătorie de Conveniență pe o perioadă limitată.

— Credeam că știu ce fac, zise el.

Legile căsătoriei nu fuseseră atât de aspre în ultimele două secole, reflectă Cooper. Regulile rigide au avut sens acum două sute de ani, când coloniștii s-au trezit abandonăți pe Armonia.

Ținta primordială a coloniștilor în acei ani periculoși de la începuturi fusese aceea de a stabili o societate puternică, unită. Fericirea personală a indivizilor fusese pe un îndepărtat loc doi. Sociologii, filosofi și conducătorii aleși știau că temelia unei societăți era familia. Ei ajunseseră la concluzia că, pentru a avea o șansă de supraviețuire, fragilele colonii trebuiau să fie întemeiate pe fundația puternică a familiei.

Fondatorii decisi și disperați elaboraseră o Constituție și o serie de legi destinate să țină intacte familiile, indiferent de prețul care trebuia plătit pentru asta. De aici și Căsătoriile de Făgăduință, o legătură care, în general vorbind, putea fi dizolvată numai prin moarte sau de către Consiliul Federației.

Dar Fondatorii înțeleseseră și nevoia de a oferi o alternativă celor care nu erau încă pregătiți să facă marele pas. Căsătoria de Conveniență era un aranjament recunoscut legal, care trebuia reînnoit de către ambele părți implicate. Putea fi desfăcut oricând. Dar existau și neajunsuri. Cuplurile trebuiau să fie foarte grijulii cu anticoncepționalele. Nașterea unui copil transforma automat statutul de perioadă determinată al Căsătoriei de Conveniență într-unul permanent de Căsătorie de Făgăduință.

Familiile își încurajau progeniturile să experimenteze cu C-urile cât timp erau tineri și mai expuși riscului de a fi amețiți de atracția strălucitoare a aventurilor romantice, a pasiunii și a dorinței.

Căsătoriile de Făgăduință se presupunea că sunt afaceri bine gândite și aranjamente sociale rezervate celor mai maturi și pregătiți să se așeze la casele lor.

Tipi ca el, gândi Cooper. Plănuise totul cu foarte multă grijă.

— Nu te învinovăți prea tare. Îl mângâie pe umăr aproape în același mod în care o mângâiasse pe Rose. La urma urmei, ți-am acceptat

propunerea. Și eu credeam că știu ce fac. Iar tradiția Breslei este o forță puternică. Se pare că am scăpat amândoi ca prin urechile acului.

— Așa se pare. Relațiile conjugale erau ultimul lucru la care voia să se gândească acum. Dar se părea că nu putea să schimbe subiectul. Ai încercat vreo dată o C?

— Cine? Eu? Nu. Fă stânga la următorul colț.

— De ce nu? Întrebă el neputându-se abține.

— Să zicem că o C este mai greu de realizat într-un oraș mic în care toată lumea știe că ești fiica unuia dintre membrii Consiliului Breslei. Întotdeauna mi-am făcut griji despre motivele adevărate ale bărbaților care s-au arătat interesați în a avea orice fel de aranjament cu mine, scurt sau lung.

— Bărbați ca Palmer Frazier, vrei să spui?

— Cred că ar fi mai bine să evităm subiectul Palmer Frazier. Făcu o pauză. Dar tu? Ai fost vreodată implicat într-o C?

— Nu.

— De ce? Prea ocupat să îți croiești drumul spre vârful Breslei?

El își mișcă ușor mâna pe volan.

— Asta a fost unul dintre motive.

— Mai sunt și altele?

— Niciunul pe care aș fi pregătit să-l discut în seara asta.

— Oh! Părea supărată. N-am dreptul să pun genul ăsta de întrebări personale, nu-i așa? Fă dreapta.

El îi urmă indicațiile docil. Nu exista nici un motiv să-i spună că știa deja cum să ajungă în Aleea Ruinei pentru că trecuse mai devreme cu mașina prin fața magazinului Emporiul Plantelor St. Clair, imediat ce sosise în oraș.

Așa cum se întâmplase și cu celelalte orașe mari, Cadența crescuse rapid, întinzându-se către satele care îl înconjurau. Cum era de așteptat, Cartierele Vechi fuseseră tratate cu o indiferență benignă. De-a lungul anilor, multe dintre zonele de lângă imensele ziduri deveniseră căminele celor săraci și ale celor care trăiau la marginea societății, dar și ale unei varietăți întregi de cluburi de noapte, baruri și taverne.

Dar datorită faptului că se aflau în vecinătatea metropolelor extraterestre, Vechile Cartiere aveau un puternic și vibrant atu economic, care nu le dădea voie să alunece într-o ruină totală: un puternic comerț cu antichități extraterestre, veritabile sau contrafăcute.

Presărate printre blocurile de apartamente ieftine, spelunci și magazine amărâte de aici din străzile înghesuite ale cartierelor coloniale din Cadența, Cooper văzuse mici magazine care pretindeau că oferă relicve din Orașul Mort și din era Colonială Timpurie.

Când făcuse o investigație discretă, cu câteva luni în urmă, ca să se asigure că Elly nu locuia într-un cartier periculos, i se spusese că

magazinul ei era într-unul din sectoarele mai noi, de curând îmbunătățite, ale Cartierului Vechi. Astăzi, când trecuse încet cu mașina prin Aleea Ruinei, se simțise ușurat să constate că informația fusese solidă.

Este adevărat că zona nu era la fel de curată și de ordonată ca aceea în care locuise în Aurora Springs, dar nici nu văzuse dealeri de droguri, mașini ale poliției și prostituate pe la colțuri.

— Uite, aici este magazinul Berthei, zise Elly. Mergi după colț. Parcăm pe alee.

— Se pare că îmi petrec o grămadă de timp pe alei în seara asta.

— Sunt considerate o atracție turistică aici, în Cartierul Vechi.

Foarte multă atmosferă.

El intră încet cu Spectrumul pe banda de serviciu, îngustă, din spatele magazinului Relicvele lui Newell, parcă și coborî din mașină. Ceața devine din ce în ce mai deasă, observă el. Elly, cu Rose pe umărul ei, ieși de pe locul pasagerului înainte ca el să ajungă la portieră. Ea scoase o cheie din străfundurile genții și merse grăbită către ușa din spate a Relicvelor lui Newell.

— Așteaptă puțin, zise el încet. Vreau să mă asigur că găsim Spectrumul aici când ne întoarcem.

El trimise un mic puls de putere psi prin chihlimbarul lui, folosindu-l pentru a aduna ceva din energia ambientală care plutea prin noapte. Concentrându-se scurt, formă o fantomă micuță pe care o ancoră de plăcuța de înmatriculare din spate a Spectrumului. Micul MEDI prinse viață luminând plăcuța cu o ușoară strălucire verde.

— Asta ar trebui să meargă, zise Elly cu o voce înceată. Nu-mi imaginez că ar putea fi cineva atât de idiot, încât să fure mașina aia acum.

El ridică din umeri.

— Știu din experiență că este o asigurare foarte bună împotriva furtului auto. OK, era ceva cam țipător, recunosc eu el. Foarte puțini pararezonatori de energie disonantă erau destul de puternici pentru a ancora o fantomă, fie ea și micuță, în afara catacombelor. Dar, dacă ar fi trebuit să-și înlocuiască Spectrumul, ar fi fost și scump și neconvenabil. Micul MEDI transmitea un mesaj clar: Dacă te atingi de mașina asta, proprietarul te va vâna și îți va prăji creierul.

Elly deschise ușa magazinului întunecat și aprinse luminile.

El intră după ea și se trezi într-o cameră din spate plină de artefacte din cuarț mici și verzi. Nu era nimic care să pară de valoare, din câte putea vedea el. Multe dintre relicve erau de genul simplu al oglinzilor de mormânt, urne banale și vase comune care puteau fi găsite în magazinele de antichități ieftine din toate Cartierele Vechi.

— Unde este gaura de șobolan a ei? întrebă el.

— În același loc în care este și a mea, în pivniță. Scara este acolo.

— Ai o intrare în catacombe sub magazinul tău? întrebă el surprins.

— Da. Marfă, nu? Nu-mi ajută la nimic, desigur, dar o las pe prietena mea Doreen să o folosească. Mă ia jos cu ea, câteodată.

— Cine-i Doreen?

— E un alt șobolan de ruină. O încâlcitoare. Foarte în pas cu moda. A mers cu mine la cumpărături la scurt timp după ce ne-am cunoscut și m-a ajutat să-mi cumpăr noua garderobă.

— Nu observasem hainele noi, zise el neutru.

— Doreen are un magazin și un apartament chiar peste drum de al meu.

— Înțeleg.

O urmă în josul unor trepte înguste până în pivnița umedă și întunecoasă.

— Știi, nu așa mi-am plănuț să-mi petrec prima noapte în marele oraș, remarcă el.

— Asta-i problema cu voi, șefii de Breaslă, nu sunteți spontani, zise ea.

Capitolul 5

Valul de adrenalină îl lovi înainte de a ieși din catacombe, rezonându-i toate simțurile, făcându-l deplin conștient de puterea lui.

Fusese aproape de dezastru în seara asta. Datorită idiotului de chimist cu stomac sensibil, bătrâna aproape că scăpase. Nenorociții ăștia de șobolani de ruine erau greu de omorât.

Până când ajunsese el la locul faptei pentru a face curat, Bertha Newell și sania ei utilitară dispăruseră, lăsând doar o băltoacă de sânge pe podeaua din cuarț verde. Evident că femeia își revenise de ajuns încât să se urce la bordul saniei și să se piardă în labirintul de tunele. Probabil că fusese prea speriată ca să se întoarcă la suprafață, temându-se că cineva o aștepta. Și avusese dreptate. Acum că știa că văzuse laboratorul, nu putea fi lăsată în viață.

Din fericire, chimistul notase frecvența locatorului din chihlimbar rezonat al saniei. Fusese singurul lucru inteligent pe care îl făcuse prostul ăla în noaptea asta.

Își încleștă mai tare mâinile pe volanul saniei. Dacă chimistul nu ar fi fost singurul care știa precis cum să transforme psi-poleitele ierburi în praf magic, ar fi scăpat de mult de el. Dar fără nenorocitul de chimist, ierburile erau doar niște buruieni uscate.

Nu-i fusese greu să urmeze prin tunele sania lui Newell. Din nefericire, până reușise să o ajungă din urmă, ea își abandonase vehiculul utilitar și se târâse într-un coridor plin cu miriade de camere, anticamere și pasaje ca niște labirinturi.

Sperase să găsească o dâră de sânge de la sanie până la locul în care se ascundea femeia. Dar ea reușise să-și oprească cumva sângerarea pentru destul timp, ca să-și ascundă urma. Până la urmă trebuise se abandoneze vânătoarea.

Regreta că nu putea să fie absolut sigur că Newell era moartă, dar își folosisse talentul para-rez ca să se asigure că, și în cazul în care supraviețuia, nu va putea să se întoarcă vreodată la suprafață.

Posibilitatea ca vreo persoană să trimită după ea o echipă de căutare-și-salvare era foarte mică, își spuse el. Șobolanii de ruine erau niște secretoși notorii. Cei mai mulți dintre ei deveneau până la urmă paranoici în toată regula. Lucrau singuri, foarte rar încredințau altcuiva frecvența chihlimbarului lor, și nu le spuneau niciodată celorlalți despre locația unde excavau, de teamă să nu fie jefuiți de către competitorii lor.

Dar chiar dacă cineva ar fi observat, printr-o șansă, că Newell lipsește și ar fi trimis o echipă de căutare după ea, nu ar fi fost o problemă. Locatorul din chihlimbar rezonant al saniei nu mai funcționa. Nu că ar fi existat șansa ca să încerce cineva o operațiune de salvare. Cui i-ar fi păsat de un șobolan de ruină?

Își lăsă sania în camera din cuarț verde în care o lăsa întotdeauna și se îndreptă spre suprafață cât de repede putu. Era foarte încins de data asta. Fusese nevoit să folosească chestia albastră. Arsura care rămânea în urmă îl rupea pe dinăuntru în valuri fierbinți și excitante.

Trebuia să găsească o femeie înainte de a-l cuprinde prăbușirea. Nu putea să o aibă pe ea, nu încă, oricum, iar cealaltă era plecată din oraș.

Va trebui să se mulțumească cu o prostituată de pe stradă, gândi el urcând rapid treptele către suprafață. Găsi în scurt timp ceea ce căuta într-o alee întortocheată. Era o blondă prost îmbrăcată într-o rochie roșie, scurtă, vârată lângă o ușă în întuneric și trăgând dintr-o țigară.

Era foarte mulțumit de ceața care era atât de deasă acum, încât, chiar dacă l-ar fi observat cineva stând de vorbă cu femeia, nu exista nici o șansă să fie identificat de la distanță.

Cu un efort suprem reuși să adune destul autocontrol pentru a-și ascunde dorința arzătoare sub masca lui publică. Nu era ușor.

— Pare să-ți fie frig, zise el pășind spre ea.

Ea își lăsă țigara în jos și îl studie ca o profesionistă.

— Vrei să mă încălzești tu, frumosule?

— Mi-ar face plăcere.

— Te costă șaptezeci și cinci de verzișori. Numerar, înainte.

El băgă mâna în buzunar și scoase un pachetel.

— Am ceva mai bun decât banii.

Ea luă pachetul il desfăcu și inhală ușor. În lumina palidă a vestibulului putu să vadă brusca anticipare care îi lumină trăsăturile odinioară frumoase.

— Praful magic este de ajuns. Se ridică și deschise ușa. Ce-ai zice să mergem sus la mine?

— Mă grăbesc, zise el intrând după ea.

— Știu. Toți se grăbesc.

Abia reuși să ajungă la ascunzătoare înainte de a se prăbuși. Efectele unei arderi proaste îl făceau să se simtă ca un vampir. După euforia inițială de dorință fierbinte, venea inevitabila prăbușire într-un somn greu, la care nu putea renunța.

Când se trezi în dimineața următoare, își întinse mâna după jurnal. Era timpul să facă o nouă modificare în planul elaborat în detaliu, pe care îl construisese cu câteva luni în urmă.

Dar, mai întâi, notă cele două morți recente. Puse un semnul întrebării mic lângă numele lui Bertha Newell, pentru că, deși era sigur ca nu va ieși vie din catacombe, nu îi văzuse cadavrul. Îi plăcea să fie precis.

Nu avea nici un dubiu despre soarta prostituatei. Doza de magie pe care i-o dăduse fusese pregătită special de chimist pentru a fi folosită în cazul unei asemenea urgențe. Nimeni nu i-ar fi supraviețuit.

Capitolul 6

Elly rezonă codul în încuietoria high-tech instalată de Bertha în ușa din oțel camuflată. Se auzi un zgomot ușor când se descuie.

— O deschid eu.

Cooper mută lumina lanternei în mâna stângă, apucă clanța grea cu dreapta și trase ușa spre el. Balamalele scârțâiră.

— Chestia asta e veche. Pare a fi Colonială Timpurie.

— Și gaura de șobolan pe care o am eu datează din vremea Colonială, zise ea. Toate clădirile din Alea Ruinei au fost ridicate cam în aceeași perioadă.

Intrară pe ușa din oțel și coborâră o altă scară lungă. La capătul de jos al ei, o lumină verde, familiară, mărginea deschiderea zimțată din peretele verde de cuarț al tunelului.

Elly știa că nimic uman nu crease rupturile și cutele din cuarțul verde aproape indestructibil. Unii experți presupuneau că deschiderile fuseseră făcute de către extraterestri folosind aceleași mașini pe care le folosiseră pentru a construi catacombele. Cealaltă teorie era că, la un moment din trecutul planetei, cutremure masive produsese stricăciunile.

Un curent invizibil de energie psi veni prin deschidere. Murmura prin toate simțurile ei. Pe umăr, Rose încremeni în așteptare.

Cooper o examinează curios în lumina de smarald.

— Poți să simți și tu? întrebă el. Părea surprins.

— Sigur că da. Pot simți puterea psi atunci când este în cantitate mare, zise ea scurt. Cei mai mulți oameni o pot face. De ce crezi că Vechile Cartiere ale orașelor au cele mai populare cluburi de noapte, cazinouri și restaurante? Turiștilor le place ușoara excitare provocată de energia psi.

— Asta simți tu? O ușoară excitare?

— Nu, zise ea căutând în geantă busola. Dacă vrei să știi adevărul, am senzația că privesc printr-o oglindă întunecată. Simt forme și umbre mișcându-se de cealaltă parte, dar nu le pot vedea. E frustrant. Din cauza asta nu-mi folosesc prea des propria intrare. Am fost de câteva ori în tunele cu prietena mea Doreen, dar cam atât.

— Nu mi-ai povestit niciodată de felul în care te simți neavând același profil puternic parapsihologic pe care toți ceilalți din familia ta îl au.

— Sunt multe lucruri despre care nu am discutat, Cooper. Porni către deschiderea din zid.

— Intru eu primul. Cooper o dădu ușor la o parte și trecu prin deschidere înaintea ei.

Vânător tipic, gândi ea. Aduci unul în subteran și imediat preia controlul. Dar sunt antrenați să facă exact asta, reflectă ea. Securitatea unei echipe de explorare și excavare depindea de vânătorii cu o puternică voință, care, în caz de urgență, se puteau descurca cu ego-urile impresionante și cu febra cercetării care adesea punea stăpânire pe savanții pe care trebuiau să-i protejeze.

Îl urmă pe Cooper în holul verde, puțin luminat.

Cooper privi coridorul aparent nesfârșit care se întindea în fața lui, evaluând multitudinea de deschideri arcuite și de pasaje care se desprindeau din el.

— Dă-mi să văd numărul de frecvență pe care ți l-a dat prietena ta, zise el scoțând din buzunar un mic locator din chihlimbar-rez de mărimea palmei.

Nici un vânător care își merita chihlimbarul nu mergea nicăieri fără o busolă din chihlimbar și un locator chihlimbar-rezonat, gândi Elly ironică. Tatăl și frații ei le purtau chiar și când se îmbrăcau pentru ocazii festive. Îi dădu bucata de hârtie și așteptă în timp ce el introducea frecvența saniei utilitare a Berthei în locator.

— Nu citesc nimic, zise el încruntându-se. Ești sigură că este frecvența corectă?

— Da. Dar poate că locatorul saniei nu mai funcționează din cine știe ce motiv. Căută prin geantă. Bertha mi-a mai dat și codul chihlimbarului ei personal.

— Hai să-l încercăm pe ăsta.

Ea îi citi al doilea număr de frecvență.

El îl introduse și dădu din cap o singură dată părând satisfăcut.

— L-am localizat, zise el. Nu-i prea departe.

— Mulțumesc lui Dumnezeu!

— Hai să mergem.

El plecă înainte, foarte decis, mergând atât de repede, încât Elly trebui să alerge ca să-l ajungă din urmă.

Intrarea zimțată din zid dispăru după ce dădură primul colț. Elly privi peste umăr surprinsă, așa cum era de fiecare dată când intra în subteran, când realiza cât de repede deveneau catacombele un labirint care te dezorienta. Labirintul, care pulsa cu o lumină ușoară, distorsiona orice simț al direcției. Deși parcurseseră doar o distanță scurtă, riscul era ca, fără chihlimbar, să nu mai reușească niciodată să găsească drumul înapoi spre pivnița Berthei sau spre orice altă ieșire.

În ciuda stimulării energiei psi care emana din pereții tunelului, un frison îi trecu de-a lungul șirei spinării.

— De câte ori am ocazia să vin jos, aici, mă gândesc la cartea pentru copii Alice în Țara Chihlimbarului, mărturisii ea.

Cooper își verifică busola și dădu un colț.

— N-am citit-o.

— Glumești. E clasică. Se presupune că este bazată pe un basm vechi, de pe Pământ. Este vorba despre o fetiță care alunecă printr-o vizuină de iepuraș-de-praf și trece printr-o mulțime de aventuri în catacombe. Mama ta nu ți-a citit povestea asta când erai mic?

El coti pe după un alt colț.

— Poate că acela a fost anul când mi-a citit cartea lui Nishikawa: O Istorie a închiderii Cortinei.

— Poți să te superi, dar aia este una dintre cele mai mari și mai plictisitoare cărți care a fost scrisă vreodată. Nu prea este o carte pentru copii.

— Mi-a plăcut. Merse mai departe spre un coridor lung care se curba. Doar sunt un bibliotecar al Breslei, îți amintești? Istoria este hobby-ul meu.

— Ai fost bibliotecar odată, zise ea cu răceală. Acum ești șeful Breslei. Și cu siguranță că mi-ar plăcea să aflu cum ai făcut saltul ăsta.

— Știi și tu cum am primit postul. Tatăl tău împreună cu ceilalți membrii ai Consiliului m-au ales.

— N-am auzit niciodată de un bibliotecar promovat în birourile executive.

— Există un început pentru orice. Dacă te-a deranjat atât de tare promovarea mea, de ce ai acceptat să ne logodim?

— Pentru că deja ieșeam împreună și am crezut că te cunosc destul de bine pentru a-mi asuma riscul.

El își întoarse capul spre ea ca să o privească.

— Ești sigură că nu din cauza presiunii exercitate de părinții tăi și de toți ceilalți din clanul tău?

Ea rămase fără grai din cauza șocului. Îi trebuiră aproape trei secunde să-și regăsească vocea.

— Nu fi ridicol, replică ea.

El ridică din umeri.

— Chiar tu ai spus că în familiile de rang înalt ale breslei, căsătoriile sunt aranjate din motive politice și ale legăturilor. Căsătoria de Făgăduință a unei fiice cu șeful unei Ghilde ar fi considerată drept o manevră bună de către cele mai multe dintre clanuri.

— Nu zic că familia mea nu a fost extrem de entuziasmată de ideea căsătoriei noastre, dar, dacă singurul lucru de care le păsa ar fi fost o alianță cu șeful Breslei, m-ar fi împins să accept o relație cu predecesorul tău.

Afirmația ei îi trezi brusc atenția.

— Haggerty voia o relație cu tine?

— Cred că voia o Căsătorie de Făgăduință, dacă vrei să știi adevărul. După ce ultima lui Căsătorie de Conveniență expirase, s-a exprimat foarte clar că dorea o înlocuitoare permanentă și mă considera pe mine o opțiune excelentă.

— Tatăl tău nu a fost de acord?

— Nu, și nici altcineva din familie. Dar, în primul rând, nu am fost eu interesată.

— Te superi dacă te întreb de ce? Haggerty era de vârsta potrivită. Familie veche a Breslei. Un para-rez puternic. Bine educat. Cu lustru. Ezită un moment. Aveam impresia că femeile îl plăceau.

Ea se strâmbă.

— Și lui îi plăceau femeile.

— Asta-i un lucru rău?

— N-ar fi fost dacă ar fi avut ceva de genul unei busole morale. Dar nu era nici un secret că Haggerty era un afemeiat teribil. În cei cinci ani cât a condus Ghilda, a contractat trei Căsătorii de Conveniență, fiecare dintre ele cu altă femeie. Dumnezeu știe câte alte amante și iubite a mai avut pe lângă ele. Se cutremură. Categorie, nu era ceea ce eu și familia mea considerăm un bun candidat la căsătorie.

— Aha.

— Se pare că ai o mică problemă cu procesarea acestei informații, observă ea. Chiar ai crezut că singurul motiv pentru care am acceptat să ne logodim a fost acela că familia mea mă presa?

— După ce ai părăsit orașul, zise el încet, am început să mă întreb.

— Ei bine, nu te mai întreba. Am fost de acord cu logodna, deoarece, pentru un timp, am crezut că eram hărăziți unul altuia.

— Dar te-ai răzgândit.

— Numai după ce am realizat că Ghilda va fi întotdeauna pe primul loc pentru tine.

— Spune-mi, zise el, ți-a trecut vreodată prin minte că s-ar putea să ai o impresie greșită despre mine?

— Ai clarificat orice impresie greșită pe care aș fi avut-o în ziua în care mi-ai spus de ce te-ai duelat cu Palmer Frazier.

— În legătură cu duelul...

— Las-o baltă. Poveste veche. Hai să schimbăm subiectul. Că veni vorba de ghildari dedicați, te-ai întrebat vreodată ce i s-a întâmplat cu adevărat lui Haggerty?

El o privi încruntat.

— Ce vrei să spui? Toată lumea știe că a coborât în catacombe, a făcut un atac de cord și a murit.

— Oh, sigur, asta-i povestea oficială. Îi aruncă o mică strâmbătură delicată. Fie vorba între noi, eu am o altă teorie.

— Da? Ce crezi că i s-a întâmplat?

— La acel moment, m-am gândit că a fost omorât de către una dintre amante sau foste soții, zise ea începând să elaboreze propria teorie a conspirației. Ipoteza asta are mult mai mult sens, dacă mă întrebi pe mine. Pentru că până atunci, Haggerty părea să fie într-o condiție de sănătate excelentă.

— Se spune că primul semnal de avertizare asupra problemelor de inimă este un atac de cord.

— Știu, dar tot sunt convinsă că Haggerty nu a murit din cauze naturale.

— Din ce iad verde ai scos ideea că a fost omorât de o fostă nevastă sau amantă?

— E teoria mea proprie, zise ea cu oarecare mândrie.

El se opri în mijlocul coridorului luminiscent, o prinse de braț și o răsuci ca să o poată privi în ochi.

— Cât de bine l-ai cunoscut pe Haggerty?

— Ți-am spus, a încercat să pună niște presiune asupra familiei mele ca să contracteze o Căsătorie de Făgăduință.

— Asta nu-mi răspunde la întrebare.

Ea ridică din umeri.

— Ne-am întâlnit la câteva evenimente. Am vorbit de câteva ori. Credea că poate să mă farmece așa cum le fermecase pe celelalte cuceriri ale lui. S-a dat la mine. I-am spus foarte clar să-și țină mâinile la locul lor și că nu eram deloc interesată să mă căsătoresc cu el. Și cu asta s-a terminat.

— Haggerty s-a dat la tine?

— Da. Nu i-am spus niciodată tatei, pentru că mi-a fost teamă că o să-l înfrunte pe Haggerty. Pe lângă asta, după cum spun tuturor celor care mă ascultă, știu să mă descurc cu cei care vor să se căsătorească cu mine numai din cauza legăturilor mele cu Ghilda.

— Fir-ar să fie, zise el încet. N-am aflat niciodată de chestia asta.

— Nu era nici un motiv să afli. Nu locuiai în Aurora Springs pe vremea aia. Nu te-ai mutat acolo decât cu o lună sau două înainte să moară Haggerty. Se încruntă. Încearcă să te concentrezi, Cooper, o căutăm pe Bertha.

El expiră cu putere. Ea avu impresia că el încerca din răspuțeri să se autocontroleze. Porni din nou cu pași lungi și nerăbdători.

— Încă un lucru despre Haggerty înainte de a schimba subiectul, adăugă el.

Ea trebui să alerge puțin ca să-l ajungă.

— Ce anume?

— Teoria asta a ta? Cea în care susții că a fost omorât?

— Ce-i cu ea?

— N-o mai spune nimănui.

Meg-oțelul care rezonă în cuvintele lui o surprinse. Nu era o sugestie, gândi ea. Domnul Șef de Breaslă tocmai îi dăduse un ordin.

Hm. Asta chiar că era o evoluție interesantă. Tocmai încerca să se gândească la un mod inteligent de a-i pune niște întrebări, când auzi un mârâit de avertizare cu urechea stângă.

— Rose? își întoarse capul repede pentru a se uita la iepurașul-de-praf.

Rose nu mai era un ghemotoc de scame mototolit. Devenise din nou alungită și subțire, arătându-și toți cei patru ochi, șase labe și dinții ascuțiți. Atenția ei era concentrată pe intersecția următoare.

Elly deschise gura pentru a-l avertiza pe Cooper, dar văzu că el se oprise deja. Și el era concentrat asupra ceva-ului care aștepta după colț. Tensiunea care îl bântuia era neliniștitoare, similară acelei pe care o simțea emanând din Rose.

Doi prădători gata de luptă, gândi ea.

Studie intersecția. Era la fel ca toate celelalte prin care trecuseră. Întrările în cinci coridoare luminate în verde se răspândeau dintr-un punct circular.

— Ce este? întrebă ea.

— Energie fantomă, zise Cooper. Foarte multă. Stai în spatele meu. Ea oftă.

— Iar îmi dai ordine care nu sunt necesare. Nu-ți face griji. Știu lecția. N-o să fac nimic stupid.

— Un plan bun.

Fără nici un avertisment, Rose sări de pe umărul ei pe cel al lui Cooper.

— Ce da...? începu Cooper, apoi zâmbi, arătându-și câțiva dinți. OK, frumoaso, nu mă deranjează să primesc ajutor pentru asta.

Cooper înaintă, cu Rose pe umărul lui.

— Aveți grijă, voi doi, strigă Elly. Rămase la o distanță respectabilă în spatele celor doi, dar nu era îngrijorată din cale-afară pentru siguranța lor. Dacă putea cineva să se descurce cu o fantomă de catacombă, acela era foarte puternicul șef al Breslei Aurora Springs. Adevărata ei grijă era că MEDI-ul din fața lor putea fi motivul pentru care Bertha nu reușise să iasă din tunele.

Când ajunse în locul în care celelalte cinci tunele se întâlneau, Cooper intră pe cel mai apropiat fără să ezite. Ea îl urmă cu multă grijă. Cooper se opri atât de brusc, încât Rose trebui să-și folosească toate cele șase labe pentru a rămâne agățată.

— Ce se întâmplă?

— Avem o problemă, zise Cooper moale privind în tunel.

Ea ajunse în intersecția circulară și se întoarse pentru a vedea ce anume îl oprise. Simți noua energie psi înainte de a-i vedea sursa. Timp de câteva secunde nu înregistrează decât culoarea neobișnuită a luminii care inunda pasajul. Cooper și Rose erau scăldați în luminiscenta ciudată care pulsa. Nu era verdele-acid familiar, asociat cu energia fantomă și cu zidurile din cuarț. Ci o lumină albastră, sinistră, nenaturală, care avea un efect răscolitor asupra simțurilor ei. Așa simțezi un vertigo? se întrebă ea.

Privea într-un vortex de energie care se răsucea. Era ca și cum ar fi privit în inima unei tornade sau a unui vârtej de apă. Vortexul părea să se fi deschis în podea. Cobora în spirală spre un punct invizibil în care dispărea. Fulgerele străluceau. Lumina mânioasă care fierbea se răsucise într-un bazin lat de unde de energie disonantă care acopereau în întregime podeaua tunelului dintr-un perete în celălalt.

În afară de trosniturile ocazionale ale fulgerelor în miniatură, tornada albastră nu făcea nici un zgomot. Dar simțurile psi ale lui Elly se zguduiau și tremurau ca niște ferestre în furtună.

— Ce se întâmplă cu podeaua? întrebă ea confuză.

— Fantomă albastră, zise Cooper.

— Nu. Își scutură capul fără să înțeleagă. Nu poate fi. Nu există așa ceva. Fantomele albastre sunt doar poveștile vânătorilor bătrâni. Toată lumea știe asta.

Dar era categoric o formă de energie disonantă, gândi ea. Puterea sălbatică, arzătoare era de neconfundat.

— Aia-i sania prietenei tale? întrebă Cooper.

Reuși să-și dezlipească privirea de pe vortex și văzu forma familiară a vechii sănii utilitare a Berthei. Era așezată pe marginea îndepărtată a vortexului pulsând. Furtuna de energie sărea pe una dintre roțile din spate, ca și cum ar fi încercat să o tragă în mijlocul vârtejului.

Bertha nu se zărea pe nicăieri.

— Doamne, Dumnezeule! șopti Elly. Groaza amenința să îi strângă gâtul. Fantoma aia a prins-o. Nimeni nu poate supraviețui unei asemenea fantome. Dar unde este cadavrul? Nu există cadavru.

Capitolul 7

Cooper privi fața îngrozită a lui Elly. În lumina albastră pulsândă, arăta puțin ca o fantomă, una din vechime, de genul supranatural.

— Să nu intri în panică, zise el, revenind la tonul rece de comandă pe care învățase să îl folosească în vremurile când lucrase în catacombe ca vânător. Lasă istericalele pe mai târziu. Nu avem timp pentru ele acum.

— Nu m-am panicat, replică ea iritată. Sunt foarte îngrijorată de ce i s-a întâmplat Berthei. E o diferență.

Mânia rece din vocea ei îl liniști.

— E bine de știut. În ordine, nu prea avem de ales aici. Voi derezona chestia asta, apoi o căutăm pe Bertha.

Ochii lui Elly se măriră.

— Te poți descurca cu monstrul ăsta?

— Da.

— Uau! OK, sunt impresionată, Domnule Șef de Breaslă.

El era uimit că ea îi acceptase declarația ca pe un fapt. În locul ei, mulți ar fi refuzat să îl creadă.

— Cooper?

El studiasse fantoma albastră căutând cu grijă modelul.

— Da?

— Crezi... crezi că MEDI-ul albastru a înghițit-o cumva pe Bertha și... și a incinerat-o?

— Energia fantomă nu este destul de puternică pentru a distruge carne și oase. Pârlește și arde ușor, dar cam asta e limita. Cel mai mult arde simțurile psi. Știi asta la fel de bine ca mine.

— Dar asta e o fantomă albastră. Nimeni nu știe prea multe despre ele. Nici măcar nu ar trebui să existe.

— Lasă-mă să scap de ea și pe urmă vedem ce avem aici. O luă pe Rose de pe umărul lui și i-o dădu ei. Uite aici, ia-o pe frumoasa asta. S-ar putea ca lucrurile să devină nesigure. Nu aș vrea să fie prinsă de resturi.

— Nu.

O luă pe Rose și o așeză protectoare în brațele ei.

— Du-te și stai într-unul din celelalte tunele, adăugă Cooper. O să fii protejată dacă lucrurile nu merg cum trebuie.

Ea se supuse, retrăgându-se în adăpostul oferit de pasajul arcuit. Când el decise că ea era la o distanță sigură, trecu la treabă folosindu-și simțurile psi pentru a aduna disonanță albastră ambientală din aer. La început, erau invizibile ochiului, dar, pe măsură ce le forța să se adune într-o minge arzătoare strânsă, prinseră o nuanță albastră.

Manipulă mingea înăuntrul vortexului. Dintr-un motiv necunoscut, ăsta era modul în care focul albastru de fantomă se forma în mod natural. Ajustă modelul undelor de disonanță, întărindu-le pe cele care rezonau în opoziție cu modelele care se răsuceau pe podea.

Nivelul puterii psi din spațiul îngust crescuse rapid. Trebuia să se concentreze din ce în ce mai mult pentru a-l ține sub supraveghere. Dacă îi scăpau de sub control, undele puternice de energie i-ar fi inundat nu numai simțurile lui, dar se prea putea să ajungă până în locul în care stătea Elly, parțial protejată.

Când obținu modelele și culoarea pe care le voia, începu procesul de unire a fantomei lui cu vortexul albastru care bloca coridorul. Aceasta era partea cea mai periculoasă a procesului. Ideea era să folosească fantoma lui pentru a desființa modelele de energie de pe podea. O greșeală ar fi rezultat cu ușurință într-o explozie care ar fi trimis unde violente de energie psi în toate direcțiile, copleșindu-i simțurile.

Era atâta lumină arzătoare în pasaj acum, încât abia mai putea vedea. Își miji ochii împotriva strălucirii. Ar fi trebuit să aduc o pereche de ochelari cu lentile închise la culoare, gândi el. Trebuia să țină minte chestia asta pentru data viitoare când mai ieșea cu Elly. Noul lui motto era: „Fii pregătit.”

Cele două fantome se contopiră într-o flacără arzătoare de lumină și energie care zgâria simțurile. Flăcările se stinseră cu o rapiditate dezorientantă.

— A dispărut, șopti Elly. A fost absolut uimitor!

— Ești bine? întrebă el.

— Da. Și eu și Rose suntem bine. Veni repede spre el. Dar tu?

— Sunt bine. Pentru un timp, gândi el, apoi o să dau de necaz.

Trebuie să ies de aici înainte ca simptomul de ardere-prăbușire să mă lovească.

Mai făcu încă o verificare a frecvenței.

— După chestia asta, ar trebui să fim chiar lângă prietena ta.

— Dar nu se vede pe nicăieri. E numai sania ei. Acum cel puțin știm de ce frecvența saniei nu rezona pe locator. A prăjit-o fantoma albastră. Privi în jurul lui. Avem cincisprezece minute, nu mai mult. După asta, trebuie să plecăm spre punctul de intrare al tău.

Elly îl privi dintr-o dată îngrijorată.

— Ai topit chihlimbarul ca să distrugi fantoma albastră?

— Da.

Chihlimbarul acordat nu se topea fizic atunci când prin el era forțată o cantitate neobișnuită de energie, dar, dacă era suprasolicitat, își pierdea cea mai mare parte din abilitatea sa de a susține o concentrare psi intensă. El merse repede înainte, urmărind indicațiile locatorului. Când trecu prin fața unei intrări înguste, primi un ping ascuțit.

Se opri și privi în cameră. Ca toate miriadele de camere care se deschideau din coridoarele nesfârșite, proporțiile păreau un pic ciudate, nu chiar umane. Această cameră era prea înaltă și prea îngustă. Unghiurile în care se întâlneau pereții nu păreau drepte. Corpul nemișcat al unei femei zăcea întins pe pardoseala luminoasă. Era cumva trecută de vârsta mijlocie, îmbrăcată cu un pulover cu mâneci lungi, salopetă și cizme sănătoase. Pe cap avea trasă o căciuliță care îi acoperea părul sur tăiat scurt.

— Este aici, zise el.

Intră în cameră și se așeză pe vine lângă forma nemișcată, căutându-i pulsul.

— Trăiește.

— Mulțumesc lui Dumnezeu. Elly alergă spre ea. Bertha. Se așeză în genunchi. E inconștientă.

— Nu este surprinzător. Probabil că a fost atinsă de chestia aia albastră înainte de a putea ajunge în camera asta. A avut noroc că nu a fost omorâtă.

— Nu a fost prăjită sau, cel puțin, asta nu a fost singura ei problemă. Elly atinse cu blândețe căciuliță care acoperea capul Berthei. Privește. E plină de sânge. Probabil că s-a lovit la cap când a căzut. Trebuie să o scoatem de aici.

El își privi ceasul. Timpul trecea rapid.

— O să-i folosim sania, zise el. Se opri în ușă și o privi în ochi. Încă un lucru. Foarte important.

— Ce anume?

— Când se va trezi, probabil că nu va avea nici o amintire clară a celor întâmplare înainte de a se lovi la cap. Și dacă a fost atinsă de fantoma aia, sunt absolut sigur că va avea o amnezie care îi va șterge din minte toate întâmplările din ultimele ore.

— Știu. Și?

— Și o să-i spunem că a fost atinsă de o fantomă. Dar nu o să-i spunem că a fost una albastră. O lăsăm să creadă că a fost o MEDI obișnuită.

Elly se ridică încet în picioare.

— Probabil că n-o să creadă, oricum, că s-a ciocnit de una albastră.

— Încă ceva, adăugă el încet.
— Ce?
— Poți să-i spui că sunt din Aurora Springs, dar nu vreau să-i spui despre legătura mea cu Ghilda Aurora Springs.
Elly își încreți nasul.
— Nu este doar o legătură. Ești șeful Breslei.
— Nu vreau ca ea sau oricine altcineva de aici din oraș să știe cine sunt. De acum încolo sunt Cooper Jones.
— De ce?
— E complicat.
— Dă-mi voie să ghicesc, zise ea. Afaceri ale Breslei?
— Da.
— Ce surpriză extraordinară.

El ignoră remarca ei și se duse în hol după vehiculul utilitar. Fantoma albastră era mai mult decât afacerile obișnuite ale Breslei. Era un potențial dezastru pentru relațiile publice, unul care putea amenința viitorul tuturor organizațiilor de Breaslă.

În ceea ce privește publicul, albastrele nu existau și nici vânători ca el, care le puteau dezamorsa. Încă de la înființarea lor, Ghildele făcuseră eforturi uriașe pentru a ține secretul albastrelor adânc îngropat în arhive. Efortul dăduse roade. De-a lungul anilor, fantomele albastre neobișnuite și cei care le puteau invoca, ajunseseră în zona miturilor și legendelor.

Exista un foarte bun motiv pentru a ascunde adevărul, gândi el. Oamenii deveneau nervoși când miturile și legendele prindeau viață.

Capitolul 8

Bertha se mișcă și își deschise ochii. Elly oftă ușurată.

— Bertha, sunt eu, Elly. Ești în siguranță.
— Elly? Vocea Berthei era răgușită. Ochii ei gri erau amețiți. Ce cauți aici?
— Prietenul meu Cooper împreună cu mine și cu Rose am venit să te căutăm. Ești bine. Ai fost atinsă de o fantomă, și probabil că te-ai lovit la cap când ți-ai pierdut cunoștința.

Bertha își strâmbă fața.

— Nu pot să-mi amintesc...
— Nu-ți face griji. Elly o bătu pe umăr. Știi cum este după o atingere. O să te faci bine într-o zi-două. Asta-i tot ce contează.

Cooper derezonă motorul și coborî din vehicul. Fața lui era severă și încordată.

— Hai să o așezăm pe sanie.
— Nici o problemă, zise Bertha ridicându-se prudentă, își duse o mână la cap. Am o durere de cap, dar asta-i singura problemă. Până mâine o să fiu zdravănă ca chihlimbarul acordat.

Cooper o ajută să se ridice în picioare.

— Cred că ar trebui să mergi la urgență, zise Elly.

— Nu, replică Bertha. Fără doctori. Sunt bine, îți spun eu. Am o cutie de prim-ajutor în sanie. Trebuie doar să spăl mizeria și să-mi bandajez capul.

O duseră pe Bertha în spatele saniei. Elly urcă împreună cu ea și deschise cutia de prim-ajutor. Se simți mai bine când văzu că rana Berthei, deși plină de sânge, nu era așa de rea cum se temuse ea.

Cooper se îndreptă spre locul șoferului. Ea îl văzu că ezită, apoi coboară din vehicul. Merse repede spre locul unde vortexul albastru se răsucise cu câteva minute mai devreme. Îl privi cum se apleacă și ridică un obiect mic și îngust care zăcea pe podea. Vârându-l în buzunar, sări din nou în sanie. Înainte ca ea să reușească să-l întrebe ce găsisese, el rezona deja motorul.

Putea să-l întrebe altădată despre ce găsisese, gândi ea. Acum trebuia să curețe rana Berthei.

Zece minute mai târziu, cu capul înfășurat în bandajul alb, aplicat de Elly peste rana dezinfectată, Bertha reuși să se împleticească pe scări în sus spre pivniță și apoi în camera întunecată din spatele magazinului ei. Se clătina puțin, dar rămase pe picioare.

— Trebuie să dorm, mormăi ea frecându-și tâmplele cu degetele mari.

— Dacă nu te duci la urgență, vii la mine acasă, zise Elly fermă. Nu te las singură aici în noaptea asta.

Câteva secunde crezu că Bertha o să refuze.

— OK, OK, mormăi Bertha în sfârșit.

Cooper își privi din nou ceasul apoi puse unul dintre brațele Berthei peste umărul lui.

— Să mergem, zise el, evident, încă în rolul de vânător-conducător.

— Cum o fi, zise Bertha amețită. Trebuie să dorm.

— Amândoi trebuie să dormim, adăugă Cooper.

Elly îl privi cu îngrijorare crescândă pe când el o manevra pe Bertha spre alee și o așeza pe scaunul din față al Spectrumului. Elly nu avea doar o persoană, ci două care erau în pragul prăbușirii, gândi ea. Trebuia să ajungă cu amândoi la apartamentul ei cât mai repede posibil.

— Conduc eu.

Ea întinse mâna cu palma în sus.

— Nu-i nevoie, mormăi Cooper.

— Nu ești în stare și o știi.

— Magazinul tău este la colțul următor, nu?

— Cheile, Cooper.

El păru agasat, dar, folosindu-se de felul hotărât de gândire care îl dusesse, fără nici un dubiu, în fruntea Breslei Aurora Springs, îi dădu cheile.

— Ai grijă, o avertiză el. Mașina aparține unui cunoscut șef de Breaslă care nu va fi fericit dacă o zgârii.

— Da, am auzit că tipii ăștia pot fi foarte sensibili, zise Elly.

Ea aruncă cheile Spectrumului în aer. Era sau nu nonșalantă în fața pericolului?

Din nefericire, nu le prinse. Cheile zăngăniră pe pietrele din pavaj.

— Opa, mormăi ea.

Cooper o privi în timp ce ridica cheile.

— O să fie interesantă chestia asta, zise el.

Ea conduse cu grijă mașina puternică prin alee. Farurile nu pătrundeau decât câțiva metri în ceața groasă. Fiecare container de gunoi era un pericol major. Reuși să ajungă la capătul aleii care separa cele două străzi și intră cu grijă pe alea care trecea prin spatele magazinului ei.

Era sigură că auzise un oftat adânc de ușurare când se oprise în dreptul ușii din spate a Emporiului de Plante St. Clair și derezonă igniția.

— Vezi? zise ea dându-i cheile lui Cooper. Nici o problemă.

El își puse cheile în buzunar fără nici un comentariu. Cu Rose așezată pe umărul lui, coborî de pe locul din spate al mașinii, deschise portiera pasagerului și se aplecă să o ajute pe Bertha.

Elly derezonă încuietorea grea pe care o instalase de curând și deschise ușa din spate a magazinului. Aromele familiare și plăcuta scurgere de energie psi o învăluiră, calmându-i toate simțurile.

Rezonă luminile dezvăluind mănunchiurile de ierburi și flori care atârnavă cu susul în jos de tavan și umpleau câteva coșuri.

— Apartamentul meu este la etajul de deasupra magazinului, zise ea. Trebuie să o ajutăm pe Bertha să urce scările.

Bertha se încruntă.

— Nu sunt o invalidă.

Apucă balustrada și se târî în sus. Elly îl lăsă pe Cooper la piciorul scării în timp ce ea o conducea pe Bertha prin holul mic, către dormitorul neluminat.

Bertha se proțăpi în ușă încruntându-se feroce la patul frumos făcut.

— Asta-i camera ta, se plânse ea.

— Nu-ți face griji, o să dorm pe sofa.

— Nu pot să-ți ocup singurul pat.

— Ba da, și o vei face, zise Elly. Te rog, Bertha nu te încapățâna!

— Nu pot.

Bertha intră în cameră împleticindu-se și se prăbuși pe pat cu ochii închiși.

— Mă simt de parcă s-ar fi năruit o clădire peste mine.

— Nu mă îndoiesc. Elly trase de cizmele grele ale Berthei. Îți mai amintești ceva din ce s-a întâmplat?

— Nu prea mult. Bertha își masă ceafa. Nu pot să gândesc. Poate dimineată.

— Te simți amețită?

— Nu.

— Câte degete îți arăt?

Bertha îi privi mâna.

— Unu'. Noapte bună! Începu să sforăie.

Elly o înveli cu o pătură de rezervă și ieși din dormitor închizând ușa în urma ei. Pacientul numărul unu era sub control, gândi ea. Acum, cel de al doilea.

Rose se rostogoli în susul scărilor și intră în bucătărie căutându-și castronul cu mâncare.

Elly se duse spre scări și privi în jos. Cooper era tot acolo unde îl lăsase. I se părea că strânge mult prea tare de capătul balustradei. El o privi cu ochi goi și fierbinți. O tensiune neobișnuită radia dinspre el. Un fior de cunoștință trecu prin ea.

— Cooper?

— Ține minte, nu-i spune cine sunt.

— Da, știu. Își încreți nasul. Afaceri ale Ghidei.

— Da, și tocmai au devenit mult mai complicate.

— Ce vrea să însemne asta?

— Îți explic mâine dimineată. Cuvintele sunau aspre. Voiam doar să fiu sigur că ai înțeles cât de important este să nu-i spui despre fantoma albastră.

— N-o să-i spun.

— Trebuie să plec.

Se împinse de lângă balustradă și porni spre ușă.

— Nu prea cred. Alergă în josul scărilor. Nu ești în stare să conduci, mai ales prin ceața asta. Va trebui să stai aici în noaptea asta.

— O idee proastă. Mă întorc mâine dimineată.

— Nu te las să pleci.

— Sunt OK. El continuă să meargă către ușă.

— Ești pe dracu'. Ea trecu pe lângă el grăbită și se propti de ușă blocându-i drumul. Oprește-te acolo. Vorbesc serios. Nu poți să conduci mașina nicăieri în noaptea asta. Ești un pericol pentru tine și pentru alții.

El clipi de câteva ori, apoi dădu din cap, recunoscând cu greutate un lucru evident.

— Ai dreptate. O să dorm în ea, zise el.

— În nici un caz. Asta nu este cea mai periculoasă zonă din Cartierul Vechi, dar nici nu este Ruin View Drive cu multe patrulare de securitate privată. Unul dintre magazinele de pe strada asta a fost spart acum câteva zile. Crede-mă, nu este cazul să dormi într-o mașină pe aleea aia. Ar însemna probleme.

El scutură din cap.

— Nu pot să stau aici.

— Uite ce-i, amândoi știm că o să te prăbușești spectaculos după arderea aia de energie. Am o sofa foarte bună sus. De ce să n-o folosești? Ochii lui deveniră foarte, foarte albaștri.

— Pentru că, deși o să mă prăbușesc curând, în momentul ăsta ard, d-aia.

— Ai temperatură? Alarmată, pași către el și-i puse palma pe frunte. Oh, ești foarte cald.

— Nu genul ăla de febră. Dă-te la o parte, Elly, te avertizez.

El se trase repede de sub mâna ei, trecu pe lângă ea și deschise ușa.

— Despre ce mă avertizezi? întrebă ea urmându-l în veranda mică din spatele magazinului.

El ocoli Spectrumul și se duse să deschidă portiera din dreptul șoferului, oprindu-se ca să o privească peste acoperișul vehiculului. În lumina puțină care venea de deasupra ușii, fața lui era o mască implacabilă.

— Îți amintești ce ți-am spus mai devreme, după ce am chemat fantoma aia mică, ca să scăpăm de tâlharul acela? zise el pe un ton egal. Despre faptul că pot să mă descurc cu starea de agitație de dinainte de prăbușire?

— Da.

— Ei bine, asta era adevărat pentru fantomele obișnuite. Dar asta a fost una albastră.

— Și ai topit chihlimbarul ca să o poți opri, murmură ea înțelegând în sfârșit.

El era într-o stare de excitație intensă. Și încerca să o protejeze pe ea de el. El își frecă fața cu o mână.

— Chiar dacă trebuie să-mi distrug imaginea de șef macho al Breslei, trebuie să-ți spun că au fost opt luni și cinci zile foarte lungi. Nu că le-aș fi numărat.

Se așază la volan. Opt luni și cinci zile. El chiar le număra, gândi Elly. Simți cum îi crește pulsul.

— Cooper, stai! Coborî scările trase de portiera din dreptul pasagerului, se urcă lângă el și trânti portiera.

— Cooper, vrei să spui că nu te-ai mai văzut cu nimeni de când am plecat din Aurora Springs?

El privi drept înainte prin parbriz.

— Dă-te jos, Elly, pentru binele amândurora.

— Nu, până nu aflu de ce nu te-ai culcat cu nimeni în ultimele opt luni și cinci zile.

El se întoarse și își întinse un braț peste spătarul scaunului.

— Nu am dorit pe nimeni altcineva, zise el. Doar pe tine.

Ceața învălui Spectrumul. Interiorul strâmt al mașinii părea de o intimitate aproape insuportabilă.

Ai grijă, gândi Elly, te-ai suprazononat în seara asta. Toată adrenalina aia de mai devreme, și acum bărbatul care îți invadează visele de câteva luni îți spune că te dorește.

Și tu îl dorești pe el. L-ai dorit din prima zi. D-aia te-ai folosit de scuza că știai că este în oraș, ca să-l găsești și să-i ceri ajutorul.

— Cooper...

— Ieși din mașină!

Ea îl ignoră.

— N-am știut că simți așa ceva pentru mine.

— Ai greșit. Acum, te rog, ieși dracului din nenorocita asta de mașină!

Simți cum sângele îi bolborosește în vene. Se simțea amețită. Anticiparea îi înfierbânta tot corpul. Îi atinse fața dură ca piatra.

— Mai degrabă te-aș săruta, zise ea, simțindu-se mult mai îndrăzneată decât se simțise vreodată în întreaga ei viață.

— O idee proastă. Dacă mă săruți, nu pot să promit că voi fi în stare să mă opresc.

— Cine zice să te oprești?

Se aplecă spre el și îl sărută ușor pe buze.

O fracțiune de secundă, Cooper rămase perfect încremenit. În următoarea, își luă sărutul înapoi cu un geamăt dur, împingând-o în spătarul scaunului. Gura lui era sălbatică, fierbinte și neîndurătoare.

Energia – sexuală, nu psi – invadează partea din față a Spectrumului, umplându-i simțurile.

Cooper veni mai aproape, împingându-se tare în ea. Căldura emana din el în valuri. Gura lui se duse spre gâtul ei. Îi simți mâinile alunecându-i pe sub pulover. Reușise cumva să-i descheie sutienul. Putea să simtă cum îi tremurau ușor degetele. Sau poate că ea era cea care tremura.

În momentul următor, degetul lui trecea ușor peste sfârțul ei. Aproape că strigă sub atingerea lui. Pielea ei nu fusese niciodată atât de sensibilă.

— Cooper!

El își ridică capul ca să o privească. Respira greu.

— Te-am rănit?

— Nu, nu. Își lăsă capul pe spătar. Se pregăti împotriva atacului înfigându-și mâinile de o parte și de alta a pieptului lui musculos, solid. Era fierbinte, atât de fierbinte! Și la fel era și ea.

El îi apucă fusta cu o mână și i-o împinse către talie. Chiloții îi dispărură în secunda următoare.

El îi puse piciorul drept pe bord, deschizând-o. Degetele lui pătrunseră adânc. Ea deveni brusc conștientă că era deja foarte udă.

— Că vorbeam de chihlimbar topit, murmură el.

El se mișcă printre umbre, răsucindu-se cu ea în așa fel încât acum el era cel care stătea pe scaunul pasagerului. Cumva, ea ajunsese deasupra lui. Nu mai putea vedea nimic prin ferestrele Spectrumului. Nu numai ceața de afară îi limita vederea. Sticla însăși era foarte aburită pe dinăuntru.

Atâta căldură. Excitarea și dorința o făcură să tremure în brațele lui Cooper. Mâna lui se plimbă printre coapsele ei. Corpul ei deveni tot mai dens. Întinse mâna și îi desfăcu pantalonii. Erectia lui rigidă îi umplu mâna. El îi apucă coapsele, cuprinzându-i fesele cu palmele. O așeză acolo unde voia el și, încet, o pătrunse cu grijă.

Când simți cât este de mare, corpul ei se tensionă împotriva invaziei senzuale. Degetele i se încheștară în umerii lui și îngheță.

— Deschide-te, șopti el cu vocea răgușită de dorință. Trebuie să intru în tine. Am așteptat atât de mult.

Ea se simți ca și cum ar fi făcut o echilibristică precară pe marginea luminoasă dintre durere și plăcere.

— S-ar putea să nu mergă, zise ea cu răsuflarea tăiată.

El își luă o mână de pe coapsa ei și făcu ceva miezului mic și delicat dintre picioarele ei. Orgasmul se rostogoli prin ea fără nici un avertisment, tăindu-i respirația și vocea.

— O să mergă, zise el.

El profită de zăpăceala pe care o crease pentru a intra adânc în ea. Corpul ei îl acceptă în întregime de data asta, cutremurându-se sub senzația puternică. Constrații sublime, satisfăcătoare, se rostogoleau prin ea.

Cooper scoase un sunet exultant, pe jumătate înăbușit. Orgasmul lui urlă prin el în valuri grele pe care ea le putea simți adânc în ființa ei.

Pentru o scurtă eternitate, Elly nu putu să își închipuie că ceva important putea să existe dincolo de tărâmul care cuprindea locul din față al mașinii. Tot ceea ce avea nevoie era aici, gândi ea. Putea să trăiască în vehicul pentru tot restul vieții, atâta timp cât Cooper era cu ea.

Până la urmă, realizează că Cooper nu mai mișca. Realizarea o aduse înapoi într-o stare completă de conștientă cu o tresărire de anxietate.

— Cooper?

Capul lui se odihnea pe spătar. Putea vedea că avea ochii închiși. Respirația îi devenea rapid egală.

Întâi arderea, apoi prăbușirea, își reaminti ea. Trebuia să-l ducă înăuntru înainte ca el să se stingă ca o lumină derezonată. Se trase ușor de pe el, strâmbându-se ușor de durere. Își simțea sensibilă toată partea de jos a corpului. Mușchii de pe partea interioară a coapselor erau ca piftia.

— Cooper? îl zgâlțâi, la început ușor, apoi cu mai multă forță. Trezește-te, Șefule de Breaslă. Trebuie să ajungi înăuntru. Ți-am spus că nu poți să dormi în alee. E prea periculos.

— Hă? Genele lui negre se ridicară puțin. Zâmbetul lui adormit era esența satisfacției masculine.

— Nu pot să-mi amintesc când am făcut sex în mașină ultima oară. Trebuie să o fac mai des.

— Afară! Se aplecă peste el și deschise portiera. Aerul rece și umed se răspândi în vehicul. Mișcă-te, Boone! Nu pot să te car.

— Mi-e bine aici. Cuvintele îi erau mormăite. Își închise ochii din nou.

— N-am de gând să te las aici, și cu asta basta!

Cum nu primi nici un fel de răspuns, trecu cu greu peste el și ieși din mașină. Puloverul îi era încă ridicat deasupra sânilor. Grăbită, îl trase în jos. Lumina de deasupra ușii magazinul abia ajungea până la Spectrum. Era bine, gândi ea. În caz că vreunul dintre vecinii ei era treaz, poate că nu ar fi observat că ea coborâse dintr-o mașină necunoscută cu hainele în dezordine și cu un bărbat semiconștient pe scaunul din față. Nu că cei de aici, din marele oraș, ar fi băgat de seamă așa ceva, își făcu ea curaj. Asta nu era un orașel în care tuturor le plăcea să bârfească.

— Știi, zise ea către nimeni în mod particular, n-am avut niciodată probleme de-astea în Aurora Springs.

— Nici eu, murmură Cooper.

— Bine că nu ești total adormit, încă.

Se aplecă spre interiorul mașinii, îl apucă de brațul drept și încercă să-l tragă afară din vehicul.

— Ieși, zise ea pe un ton sever, încercând să se facă auzită prin vâlul de somn greu, care știa că îl cuprindea. Chiar acum!

— Ne, ne, ne.

Dar Cooper se rostogoli încet pe scaun și chiar reuși să stea pe propriile picioare, deși trebui să se proptească din greu de ea și de ușa

mașinii. Era totuși remarcabil faptul că reușea să se miște de unul singur fie și doar atât, în situația lui, gândi ea.

Reuși să urce cu el treptele de la intrare și să intre în magazin. Rose se rostogoli spre ea agitată.

— E bine, zise ea. Cel puțin cred că e bine.

Cooper deschise un ochi

— Gata. Am intrat. Mă culc la loc.

Genunchii i se îndoiră. Ea nu putu să-i susțină greutatea, dar putu să-i controleze căderea către podea în așa fel, încât nu se lovi de nimic important.

Se duse din nou afară ca să încuie Spectrumul. Brusc, amintindu-și că-i lipseau chiloții, deschise portiera și se uită pe scaune. Micul triunghi de dantelă roșie atârna agățat de schimbătorul de viteze. Îi luă repede și încuie mașina.

Cooper nu avusese ocazia să agațe o fantomă de plăcuța de înmatriculare. Nu putea decât să spere că vehiculul scump avea să fie tot acolo în dimineața următoare.

Se grăbi să intre în magazin și să rezoneze încuietorea cea nouă. Cooper era tot întins pe jos, cu fața în sus și cu ochii închiși. Nu mișcă nici un pic atunci când ea îi vârî o pernă sub cap și îl înveli cu o pătură.

Când fu mulțumită că făcuse tot ce putea face, derezonă lumina, o luă pe Rose și urcă scările spre etaj. O amestecătură amețitoare de oboseală, uimire și excitare o lovi cu toată forța pe la jumătatea scărilor.

Ce făcuse? Făcuse sex cu Cooper Boone, asta făcuse. Și tocmai pe scaunul din față al mașinii lui, nu în altă parte. Puțin mai târziu, când ieși din baie după ce făcuse un duș și își pusese o cămașă de noapte, se duse în bucătărie. Rose stătea pe pervazul ferestrei lângă vaza micuță în care se afla ciudata floare verde. Mama ei îi dăduse vaza. Evelyn St. Clair o găsisse cu ani în urmă în timp ce lucra ca încurcător paraarheolog pentru o echipă de explorare particulară. Desigur că nu avea cum să știe dacă vasul mic și grațios fusese făcut pentru flori. Așa cum se întâmpla cu aproape toate artefactele extraterestre, motivul original rămânea un mister. Dar era foarte bună ca vază. Funcționa, de asemenea, ca o lumină de noapte, slabă și ușor misterioasă. Ca toate artefactele din cuarț verde scoase din catacombe, piatra emitea o ușoară strălucire reziduală după căderea nopții. Elly se duse la fereastră. Rose alunecă încet pe pervaz ca să fie mai aproape de mâna ei. Înțelegând aluzia, mângâie iepurașul-de-praf pe undeva pe lângă vârful capului. Împreună priviră pe fereastră spre ceața cu o ușoară tentă verzuie.

— Ceea ce trebuie să-mi amintesc este faptul că nimic din ceea ce s-a întâmplat în seara asta nu poate fi considerat normal, îi spuse Elly lui Rose. În nici un caz nu trebuie să fac presupuneri în legătură cu viitorul în baza celor întâmplate pe scaunul din față al Spectrumului.

Rose mârâi ușor. Elly nu își dădu seama dacă era de acord sau nu. Rose părea a fi un iepuraș-de-praf trecut prin multe. Totuși, nu era posibil să înțeleagă prea multe despre ramificațiile emoționale ale pasiunii umane.

— Topirea chihlimbarului îl afectează foarte mult pe vânător, știi, explică Elly. Și chestia aia pe care a derezonat-o Cooper în seara asta a fost o fantomă albastră adevărată. Nu se știe cum îl va afecta toată această pierdere de energie psi. Este foarte posibil ca până dimineață Cooper să nu-și mai amintească faptul că am făcut sex nebun împreună.

Rose mai scoase încă un sunet care o făcu să se simtă oarecum bine.

— N-aș fi surprinsă dacă s-ar trezi fără să-și amintească nimic din ce s-a întâmplat. Elly se gândi un moment la asta. Cu siguranță că ar fi mai ușor dacă ar căpăta o amnezie în ceea ce privește evenimentele de acum o jumătate de oră.

Rose se ridică pe picioarele din spate și lovi în joacă tulpina florii verzi făcând să i se clatine ușor inflorescența.

— Problema e, că nu sunt sigură că vreau să uite. Eu, cu siguranță că nu voi putea uita, și mi-e teamă că asta va complica foarte mult lucrurile.

Rose clipi de câteva ori din ochii ei albaștri și păru îngrijorată în felul ei de iepuraș-de-praf.

Elly întinse mâna și cuprinse floarea elegantă de culoarea smaraldului. Simți atingerea ca de catifea a petalelor moi. Dar nu era singura senzație pe care o simțea atunci când se apropia atât de mult de inflorescență. Un frison de energie neobișnuită se aprindea ușor în simțurile ei paranormale.

Senzația nu era una nouă pentru ea. Încă din copilărie putuse să detecteze zumzetul delicat al energiei psi din tot felul de plante. Din câte știa ea, fiecare specie avea un model distinct de energie, așa cum aveau și alte caracteristici distinctive, cum ar fi: mirosul, culoarea și forma petalelor.

Problema, desigur, era aceea că flora de pe Armonia nu emitea nici un fel de energie psi, cel puțin nu pe o lungime de undă care să poată fi percepută de oameni cu simțurile lor parapsihice sau cu gadgeturile lor de înaltă tehnică. Faptul că ea putea detecta frecvențele rezonante ale plantelor o făcea deosebită și, atunci când era vorba de abilități parapsihice, a fi deosebit, nu era considerat, în general, un lucru bun. Rezultatul fiind că talentul ei neobișnuit fusese ținut ca un secret de familie adânc și întunecat.

Dar din cauza talentului ei, ea știa că exista ceva unic, și poate chiar extrem de important, în legătură cu ciudata floare verde de pe pervazul ei. Din păcate, nu cunoștea pe nimeni cu care ar fi putut

discuta această problemă. Dacă ar fi dus specimenul la un laborator de cercetare botanică și ar fi explicat ce se întâmplă, savanții și tehnicienii cu siguranță că ar fi trimis-o pentru consiliere la un terapeut parapsiholog.

— Hai la culcare, Rose.

Capitolul 9

Cooper se trezi într-o lume de mirosuri exotice și de sunete de pași deasupra capului.

Își deschise ochii și văzu o masă de ierburi uscate și flori care atârnavă deasupra lui.

Rose stătea pe pieptul lui, urmărindu-l cu un aer de așteptare. Purta o altă brățară la gât în dimineața asta. Putea vedea niște pietre roz sclipitoare ici și colo prin blana ei ca o scamă.

— Bună, frumoaso! Trebuie să mergi afară? Trebuie să deschid ușa? Nu cunosc obiceiurile personale ale iepurașilor-de-praf.

Rose se învârti în cercuri mici, apoi alunecă spre podea. Fie era foarte veselă, fie trebuia să meargă afară cât mai repede.

— OK, OK, lasă-mă un minut. A trecut ceva timp de când am dormit ultima dată după o ardere de fantomă.

Se ridică încet în picioare, tresărind puțin. Imaginea feței lui reflectată într-o oglindă mică de pe perete îl făcu să geamă.

— Arăt ca unul pe care te aștepti să-l întâlnești pe o străduță întunecată la miezul nopții, îi spuse el lui Rose. Am nevoie de un duș. Își frecă barba țepoasă crescută peste noapte. Am nevoie și de un aparat de ras. Hai să mergem să vedem dacă mașina mea mai este pe alee.

Deschise ușa din spate. Ceața învăluia din nou Cartierul Vechi, estompând sunetele și transformând lumina zilei în însurare.

Spectrumul era încă în alee, exact acolo unde îl lăsase.

— Mai are încă roțile și tot restul, zise el către Rose. Cartierul nu e chiar atât de prost pe cât crede Elly că este.

Rose rămase în pragul ușii nedând nici un semn că ar fi vrut să iasă.

— Să nu spui vreodată că nu ți-am dat o șansă, zise Cooper.

Coborî treptele, deschise portbagajul și își scoase micul sac de voiaj pe care îl avea întotdeauna în mașină. Geanta care conținea cea mai mare parte din hainele lui și obiecte de uz personal se afla în camera lui de hotel, acolo unde o lăsase după ce se cazase în ziua precedentă.

Închise portbagajul și se întoarse în magazin. Rose îl așteptă în prag. O luă în brațe și porni spre scări.

Când ajunse în holul de sus, se luă după murmurul vocilor și mirosul acrișor de portocale proaspăt tăiate și ajunse în ușa unei bucătării mici și confortabile. Realiză brusc că îi este foarte foame.

Elly nu îl observă imediat, pentru că tocmai căuta ceva în frigider. Avea părul strâns la spate într-o coadă de cal. Purta un pulover roșu și o pereche de jeansi strâmți, care îi conturau formele dulci ale spatelui.

O foame care nu avea nimic de-a face cu micul dejun trecu prin el.

Rose se rostogoli din brațele lui și se prelinse de-a lungul camerei. Sări pe pervaz și se așază lângă o vază din cuarț verde care conținea o singură floare.

Bertha stătea la masa de lângă fereastră ținând o cană în mâna ei mare. Se părea că bandajul de la cap îi fusese înlocuit cu unul proaspăt.

Ea îl văzu, îl studie scurt apoi dădu din cap.

— Tu trebuie să fii Cooper Jones, zise ea cu o voce gravă. Arăți categoric ca un tip care a topit chihlimbar în ultimele douăzeci și patru de ore. Elly îmi spune că îți sunt datoare. Îți mulțumesc că m-ai cărat noaptea trecută afară din catacombe.

— Nici o problemă, zise Cooper. Și așa eu și cu Elly nu aveam nimic mai bun de făcut.

Bertha râse și îi făcu cu ochiul.

— Asta chiar că e cea mai sfruntată minciună pe care am auzit-o. Am sentimentul că aveai alte planuri pentru scara trecută. Trebuie să-ți spun că, până în dimineața asta, n-am știut că Elly are vreun iubit serios.

— Pentru Dumnezeu, n-am insinuat nici un moment că el ar fi iubitul meu. Elly se îndreptă brusc și închise ușa frigiderului cu mare precizie. Am zis că e un prieten.

— Așa e. Am înțeles. Sprâncenele sure ale Berthei se mișcă în sus și în jos. Își ascunse zâmbetul în spatele cării.

Elly se răsuci cu fața spre Cooper ținând în mână o portocală coaptă.

— Bună dimineața, zise el.

Ea îi zâmbi cu același zâmbet luminos și încrezător de noaptea trecută.

— Cum te simți? întrebă ea.

— Ca și cum aș avea nevoie de un duș și un ras. Arată spre micul sac de voiaj. Te deranjează dacă îți folosesc baia?

— Nici o problemă, zise ea. Tocmai discutam cu Bertha despre noaptea trecută. Nu își amintește prea multe.

Bertha oftă.

— Am o amintire vagă cum mergeam cu sania către un sector nou în care am făcut niște excavări în ultimele câteva săptămâni. Îmi amintesc sentimentul că ceva nu era în ordine. Nu ignori niciodată senzația asta atunci când ești în subteran.

— Nu, fu Cooper de acord.

— Dar să fie al naibii dacă îmi mai amintesc ce s-a întâmplat mai departe.

— Nu îți amintești fantoma care te-a atins? întrebă Cooper.

— Nu. Bertha își scutură capul. Elly îmi spune că era una mare. Am auzit că atunci când ești ars de o fantomă mare, aproape niciodată nu-ți mai amintești ce s-a întâmplat exact.

— În cazul tău, ai reușit să te și lovești la cap, adăugă Elly. După lovitură și ardere, mă îndoiesc că-ți vei aminti exact ce s-a întâmplat.

— Probabil că nu, fu Bertha de acord. Mă bucur tare mult că ai venit după mine.

— A fost un lucru bun că i-ai dat lui Elly frecvențele saniei și ale chihlimbarului personal. Cooper se sprijini cu umărul de tocul ușii și își încrucișă brațele. Probabil că ți-a spus că locatorul din chihlimbar-rezonat a fost ars de fantomă.

Bertha dădu din cap.

— Da. O să mă coste o grămadă să-l înlocuiesc. Sania aia e veche. Piesele de schimb pentru ea sunt greu de găsit.

— Ești sigură că nu vrei să te duc la un doctor în dimineața asta? întrebă Elly încruntându-se îngrijorată.

— Pe dracu', nu, zise Bertha cu convingere. O să fiu bine. E nevoie de mai mult decât o fantomă mare și rea ca să ardă o încâlcitoare bătrână ca mine. Ceaiul ăsta al tău mă face deja să mă simt mai bine pe minut ce trece. Ca și Cooper, am mai multă nevoie de un duș.

— Ești sigură că nu vrei să folosești dușul meu? întrebă Elly.

— Mulțumesc, dar prefer să mă duc la mine acasă ca să mă spăl. Bertha își privi cămașa și pantalonii mototoliți. Fir-ar să fie, salopeta asta era nou-nouță. Acum uită-te la ea. E plină de pete de sânge.

— Rănile la cap, de obicei, sângerează foarte mult, zise Elly.

— Probabil că va trebui să o arunc. Mare păcat. Aveam buzunarele astea organizate așa cum îmi place mie. Bătu cu palma peste unul dintre aceste buzunare. Hă?

— Ce-i? întrebă Elly.

— E ceva care foșnește, în buzunarul ăsta. Nu-mi amintesc să fi pus ceva aici. Bertha desfăcu clapeta buzunarului și vârî mâna înăuntru. Fir-ar să fie! Nu-mi amintesc când am luat chestia asta.

Cooper o privi cum pune pe masă o mână plină de reziduuri de plante.

— Par a fi niște buruieni uscate.

— Unde dracu' am găsit chestiile astea? Bertha își scutură capul uimită. Și de ce le-am păstrat?

Elly puse jos portocala pe care tocmai se pregătea să o taie. Cooper văzu că atenția ei era concentrată asupra plantelor sfărâmate.

Ea veni spre masă și luă puțin din frunzele uscate. Le studie destul de mult timp.

— Va trebui să verific în colecția mea de ierburi ca să fiu sigură, dar cred că astea sunt frunze psi-poleite.

— N-am auzit niciodată de psi-poleite, zise Bertha.

— Este o iarbă sălbatică, originară din zonele tropicale, zise Elly. A fost descoperită cam cu o sută de ani în urmă de un botanist din A Doua Expediție la Tropic. Are niște proprietăți farmacologice foarte neobișnuite. Un timp, cercetătorii au crezut că s-ar putea dovedi folositoare în tratarea anumitor tipuri de boli parapsihice. Dar până la urmă, cercetarea a fost abandonată, pentru că este extrem de imprevizibilă ca medicament.

Tăcu și privi spre Cooper.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— După cum spun ziarele, noul drog care a invadat străzile, cel pe care îl numesc praf magic sau magie, este un derivat din psi-poleite, zise ea rar. De fapt, o altă moarte prin supradoză a fost raportată în ziarele din dimineața asta.

Ridică ziarul de pe masa din bucătărie și i-l dădu lui fără nici o altă vorbă.

Cooper scoase din buzunar un etui negru, îl deschise și își scoase ochelarii.

Studie marginea de sus a ziarului și văzu că ținea în mână un număr din Steaua Cadenței. Povestea cu supradoza era o știre de prima pagină.

Femeie găsită moartă în cartierul vechi.

Cadavrul lui Bonnie May Stevens a fost descoperit în apartamentul ei din Cartierul Vechi, în jurul orei două dimineața. Colega ei de cameră, care nu a vrut să își spună numele, a anunțat moartea ei. Rapoartele poliției indică faptul că lângă decedată au fost găsite urme de praf alb. Purtătorul de cuvânt al departamentului a spus că autopsia și analiza prafului vor fi făcute cât mai curând posibil, pentru a determina cauza morții.

Colega de cameră le-a dat de înțeles jurnaliștilor că Stevens era de multă vreme consumatoare de droguri și prostituată. Ea a mai adăugat că Stevens părea să fi fost bătută crunt, poate de unul dintre clienții ei, cu puțin timp înainte de a muri. „Era bătută rău”, a spus colega de cameră. „Cred că a omorât-o cineva.”

Detectivul Grayson Dewitt, șeful noului Departament Antidrog, va conduce investigația în cazul morții lui Steven.

„În ultimele câteva săptămâni am scos de pe străzi câțiva dintre cei mai mari dealeri de droguri”, le-a spus Dewitt reporterilor. „Dar nu ne

vom opri până când nu-l vom prinde pe lordul drogurilor care fabrică și distribuie magia.”

Orice persoană care deține informații legate de moartea lui Stevens este rugată să contacteze de urgență Departamentul Antidrog al Poliției Cadenta.

O poza însoțea articolul. Reprezenta un bărbat în jur de treizeci de ani, subțire, cu maxilarul colțuros, care stătea pe scările din fața clădirii Departamentului de Poliție Cadenta. Părea atât de hotărât și fotogenic, îmbrăcat într-un costum de comandă strident, cu dungulițe gri-argintii, încât Cooper presupuse că era un reporter de la una dintre stațiile locale de televiziune.

Explicația de lângă poză îl informa că este detectivul Greyson Dewitt.

Lăsă ziarul jos, își scoase ochelarii și o privi pe Bertha.

— Ești sigură că nu-ți amintești unde ai găsit astea?

Bertha își scutură capul.

— Îmi pare rău. Este, pur și simplu, un gol. Dar să-ți spun ceva. Nu urăsc nimic mai mult decât dealerii de droguri.

— Cred că va trebui să mergem pe ideea că ai descoperit aceste psi-poleite atunci când ai fost prăjită de fantomă, zise Cooper.

Elly îl urmări cu foarte multă atenție.

— Crezi că Bertha a dat peste o bandă de dealeri de droguri, nu-i așa? Și cineva a încercat să o omoare.

— Da, cred că este o posibilitate foarte reală, zise Cooper.

Fața Berthei se tensionă alarmată.

— Dacă duc ierburile astea la poliție, vor vrea să știe unde le-am găsit. Nu pot să le spun, pentru că nu știu. S-ar putea nici să nu mă creadă fără dovezi concrete. Nimeni nu are încredere în șobolanii de ruină. Detectivul ăla, Dewitt, a făcut o grămadă de arestări de răsunet, în ultimul timp. Dacă se decide să mă arunce în închisoare pentru posesie de frunze psi-poleite?

— Mi-e teamă că este mai grav de-atât, zise Cooper încet. Cei care au încercat să-ți închidă gura prima dată, probabil că vor încerca din nou dacă descoperă că ai reușit să ieși din catacombe.

— Căcat de fantomă! Bertha se chirci în scaun. Ce draci verzi pot să fac?

Alarmată de schimbarea stării de spirit din cameră, Rose se rostogoli de pe pervaz și sări pe masă. Își trecu botul peste mâna Berthei într-o manieră consolatoare.

— Nu-ți face griji, Bertha, zise Elly. Se va rezolva.

Bertha își ridică capul.

— De unde știi?

— Pentru că ești pe mâini bune, zise Elly calmă. Cooper o să aibă grijă de toate.

Bertha se îndreptă încet. Îl privi pe Cooper cu ochii ei isteți care spuneau că au văzut multe.

— Și cine ești tu, Cooper Jones, de poți să ai grijă de toate?

— Nu am vrut să îți spun, dar având în vedere circumstanțele, cred că trebuie să știi, zise el. Sunt șeful Breslei Aurora Springs. Și aș considera-o o favoare dacă ai păstra această informație pentru tine.

— Fir-ar să fie! zise Bertha luminându-se la față. Vrei să spui că astea sunt probleme ale Breslei?

— Da, doamnă, zise Cooper.

— Atunci există o speranță la capătul acestui tunel nenorocit, până la urmă. Ce se întâmplă mai departe?

— O să dau un telefon, zise Cooper.

Capitolul 10

În mai puțin de zece minute, un coaster greoi, cu geamurile fumurii, trase în aleea din spatele Emporiului de Plante St. Clair. Cooper mai dădu un telefon pentru a verifica identitatea celor doi vânători din mașină și apoi o așeză pe Bertha pe scaunul din spate.

— O să-ți fie bine la casa secretă a Breslei, Bertha, zise el. Îți dau de știre imediat ce reușim să dăm de capăt poveștii ăsteia.

Ea dădu repede din cap.

— Apreciez ceea ce faceți, Domnule Boone.

— Crede-mă, tu îi faci o favoare Breslei, pentru că cooperezi, zise el.

— Da? Bertha zâmbi ușor. Se spune că Ghilda nu uită niciodată o favoare.

— Este adevărat. Nu vreau să dai nici un telefon, dar, dacă îți amintești ceva care ne-ar putea fi de ajutor, spune-i unuia dintre acești domni. Ei îmi pot trimite un mesaj.

— Sigur, dar nu mi-aș face prea multe speranțe dacă aș fi în locul tău. Bertha oftă. Nu cred că-mi voi aminti vreodată ce s-a întâmplat în cele câteva minute de dinaintea arderii.

— Nu se știe niciodată. Cooper păși înapoi și îi făcu semn șoferului. Ai mare grijă de ea, îi spuse el bărbatului. Doamna Newell este o prietenă a Breslei.

— Da, domnule, vom avea grijă să nu i se întâmple nimic rău. Bărbatul de la volan își înclină capul. Apropo, domnul Wyatt vă urează bun venit în Cadența.

— Mulțumesc.

Așteptă până ce mașina cea mare dădu colțul la capătul aleii și dispăru în ceață. Apoi se duse sus, în frumosul apartament al lui Elly, și se opri în ușa bucătăriei.

— Bertha a plecat spre casa secretă, zise el. O să fie bine.

— Asta-i o ușurare. Elly se opri din storsul unei portocale. Este evident că a dat peste ceva foarte nasol noaptea trecută.

— Așa cred. Apropo, n-am văzut nici un alt vehicul parcat în spatele aleii. Unde-i mașina ta?

— Într-un garaj particular de la capătul aleii. Noi cei care avem magazine și apartamente pe Aleea Ruinei închidem un spațiu acolo.

— Înțeleg. Ar fi loc și pentru Spectrum?

— Nu. Este o listă de așteptare.

— Atunci nu-mi rămâne decât să atârn niște fantome de plăcuța de înmatriculare.

Ea îi cercetă fața.

— Probabil că ești pe jumătate mort de foame. Grăbește-te cu dușul. O să am gata micul dejun când ieși.

El dădu din cap, vru să se întoarcă, apoi ezită.

— Ești OK? întrebă el tatonând.

— Desigur, zise ea foarte scurt și la obiect. De ce n-aș fi?

— Păi, zise el, niciunul dintre noi nu mai este adolescent. Sexul în mașină poate fi foarte obositor pentru adulți.

Obrajii ei deveniră de culoarea roz-aprins. Se opri din stors portocala și se întoarse cu fața la el, cu mâinile în șolduri.

— Cred că ar fi bine să faci dușul ăla, zise ea. Chiar acum.

— Credeai că nu o să-mi amintesc, nu-i așa? Îi studie fața înroșită. Nu, ai sperat să nu îmi amintesc.

Ea își dresese glasul, mai luă o portocală și deveni foarte preocupată.

— Ceea ce s-a întâmplat la tine în mașină noaptea trecută a fost o aberație. O anomalie totală. O reacție anormală la o situație extrem de stresantă și deosebit de neobișnuită. Cred că ar fi mai bine dacă amândoi am pretinde că nu s-a întâmplat, nu crezi?

— Aberație? Anomalie? Anormal? El plecă din ușă și se îndreptă spre ea. Vorbim aici de sexul cel mai fierbinte pe care mi-l amintesc să-l fi avut în ani de zile, poate în întreaga mea viață.

Roșeața din obrajii ei se adânci.

— Vorbești serios, Cooper?

— Da, vorbesc serios, Elly. Continuă să vină spre ea. Știi, mi-am promis mie însumi că voi fi un domn în dimineața asta. M-am gândit că s-ar putea să fii puțin timidă după cele întâmplate între noi. Am vrut să-ți arăt respectul meu pentru sentimentele tale delicate. Nu voiam să crezi că sunt un vânător josnic care s-a suprazonat topind chihlimbar și s-a folosit de femeia cea mai la îndemână ca să se satisfacă.

— Nu m-am gândit nici un pic la asta, zise ea repede, făcând un pas în spate.

— Ești sigură?

— Foarte sigură. Dădu din mâini în fața lui într-un gest de expediere. Uite ce-i, nu-i nevoie să te superi din cauza asta. Noaptea trecută a fost o întâmplare. Nici o problemă.

— Poate pentru tine, dar nu și pentru mine. El se apropie mai mult.

Ea mai făcu un pas înapoi, dar spațiul strâmt nu-i oferea prea mult loc de retragere. Se lovi de perete.

— Putem discuta despre asta după ce ieși din duș.

El se aplecă ușor spre ea și își puse palmele pe perete flancându-i capul, ținând-o prizonieră.

— Vorbim acum, zise el.

— Nu avem despre ce discuta, zise ea, aproape fără suflare. Vreau să zic că sexul în mașină e foarte drăguț, desigur, dar...

— Foarte drăguț? Asta-i tot ce ai de spus despre cele întâmplare în mașina mea noaptea trecută?

Deși prinsă între el și perete, reuși totuși să se burzuluiască. Sprâncenele ei mici și subțiri se uniră într-o încruntătură feroce.

— Nu presupune neapărat o relație profundă și plină de însemnătate, nu-i așa? zise ea pe un ton egal. Mai ales, când știm amândoi că impulsul a fost generat artificial pentru că tu ai topit chihlimbar.

— Oh, nu, nu ține. Se aplecă mai aproape de ea. N-o să dai vina pe mine. Ce s-a întâmplat în alee nu a fost vina mea. Am încercat să plec înainte ca lucrurile să meargă prea departe. Dar tu nu m-ai lăsat să plec, îți amintești? Nu mi-ai acordat nici măcar puțină intimitate ca să pot dormi în propria mea mașină și să scap de efectele secundare ale arderii.

— Mi-a fost teamă că vei fi tâlhărit în aleea aia întunecată.

— Știi ce? Încep să cred că poate am fost tâlhărit. De către o herbalistă cu o față inocentă care dorea să afle cum este să facă sex cu un vânător care tocmai topise chihlimbar.

— Nu-i adevărat. Îl privi plină de consternare. Știi că nu-i adevărat.

— Ești sigură?

— Sigur că sunt sigură. Își încrucișă brațele și își îngustă ochii. Am fost de față, dacă îți mai amintești.

— Ha!

— Și ce vrea să însemne asta? întrebă ea.

— Dacă tu nu ai profitat de mine când eram în starea de după arderea unei fantome, insinuezi cumva că eu am profitat de tine?

Gura ei se încordă.

— N-am spus așa ceva.

— Bine. Tocmai am stabilit că a fost un act consimțit de ambele părți.

Ea își drese glasul.

— Nici n-am spus altceva.

— Să mergem mai departe și să revenim la comentariul tău de mai devreme, cel despre cum episodul de sex fierbinte în mașină nu presupune o relație plină de însemnătate.

— Cred că ai împins deja lucrurile prea departe.

— Iubito, nici măcar nu am început să împing. Vreau doar să știu dacă ceea ce s-a întâmplat noaptea trecută are vreo importanță pentru tine?

Ea îi aruncă o privire hăituită.

— Te avertizez...

— Sau sexul în mașină cu un vânător care a ars o fantomă este pentru tine o formă sofisticată de distracție de când te-ai mutat în marele oraș?

— Știi foarte bine că nu-i adevărat!

— Deci acum putem afirma fără echivoc că noaptea trecută a avut o oarecare importanță pentru tine.

Înțelese că a mers prea departe cu o secundă înainte ca fața ei să se aprindă ultragiată.

— Nemernicule! țipă ea.

Se mișcă atât de repede, încât el nu îi înțelese reacția decât în momentul în care ea se aplecă pe sub brațul lui. Dar era deja prea târziu. Ea apucase deja cana cu suc de portocale proaspăt stors și i-o răsturnă în cap.

Tresări în timp ce sucul lipicios îi uda fața și pieptul și se împrăștia pe podea.

Se instalează o liniște șocantă.

— Îmi pare rău, zise el. Ai avut dreptate. Am împins lucrurile puțin cam departe.

— De ce ai făcut-o? șopti ea.

— Pentru că noaptea trecută a însemnat ceva pentru mine, și nu am vrut să cred că a fost complet neimportantă pentru tine. Mi-ai rănit sentimentele, dacă vrei să știi adevărul. Ridică din umeri. Ca să vezi!

— Ți-am rănit sentimentele?

— Și șefii de Breaslă au sentimente.

Ea clipi. Apoi începu să chicotească. Chicotitul se transformă în râs. El o privi fascinat cum se ținea cu mâinile de burtă aplecându-se din cauza forței cu care râdea.

Trecuseră mai mult de șase luni de când o auzise râzând, gândi el. Știa că-i lipsise. Doar că nu realizase cât de mult.

— Nu pot să cred, reuși ea să spună într-un târziu.

— Ce? Că și șefii de Breaslă au sentimente?

— Nu, că ai reușit să mă faci să râd de cele întâmplătoare noaptea trecută. Își scutură capul zâmbind strâmb în timp ce i se potolea râsul.

— Du-te și fă-ți dușul, Șef de Breaslă.

El privi în jos, spre piepții cămășii îmbibate cu suc de portocale.

— Asta ar fi probabil o idee bună. Păcat că nu am schimburi cu mine. Toate lucrurile mele sunt la hotel. Porni spre ușa bucătăriei.

— O întrebare, zise ea un pic prea blând.

El se opri și privi spre ea.

— Da?

— Unde ai învățat să argumentezi în felul ăsta? Păreai a fi un avocat care interoghează un martor.

— Am făcut cursuri de drept când eram la Universitatea Orașului Rezonanța.

Ea își înclină ușor capul într-o parte, dându-i de înțeles că era surprinsă.

— Ai vrut să te faci avocat? întrebă ea.

— Nu, zise el, aveam alte planuri. M-am gândit că niște cunoștințe de drept m-ar pregăti mai bine.

— Zău? Curiozitatea îi lumină fața. Voiai să intri în afaceri sau urma să fie una dintre profesiuni? Foarte puțini vânători de fantome sunt interesați în cariere dincolo de vânătoria de fantome. E o profesiune atât de mărginită. Fără nici un fel de stimulare intelectuală, iar cei mai mulți dintre vânători trebuie să se retragă devreme, atunci când încep să-și piardă din putere. Mulți vânători de vârstă mijlocie ajung doar să-și piardă timpul prin Salonul Breslei, încasându-și pensiile și făcând schimb de povești cu fantome.

— Profesiunea asta are și ea momentele ei.

— De ce cursuri de drept?

— Cum ziceam, m-am gândit că m-ar pregăti mai bine pentru viitoarea mea carieră.

— Dar erai arhivarul Breslei înainte de a deveni șef de Breaslă.

— Istoria și studiile de recuperare a informației făceau parte și ele din pregătire.

— Pentru ce?

— De când aveam nouă ani, singurul lucru pe care am dorit să-l fac a fost să devin șeful Breslei Aurora Springs.

Ea rămase nemișcată. Ultimele urme ale râsului dispărură de pe fața ei expresivă.

— Doamne, Dumnezeuule! zise ea clar uimită. Cei mai mulți dintre bărbații care ajung în fruntea Breslelor se bazează pe talentele lor naturale de pararezonanți, pe legăturile de familie și pe o foarte mare ambiție. N-am auzit niciodată de cineva care să studieze pentru postul ăsta.

El puse mâna pe tocul ușii.

— Trebuie să afli ceva despre mine, Elly. Aproape toate mișcările pe care le-am făcut și aproape fiecare pas din viața mea au fost făcute cu două scopuri: să devin șef de Breaslă și să rămân în postul ăsta atât timp cât doresc.

Ea ciocăni în masă cu o unghie roșie.

— Am știut întotdeauna că postul ăsta este important pentru tine. Doar că nu am realizat cât de important.

— Mai trebuie să știi ceva. Am zis aproape fiecare mișcare și pas au fost făcute cu acest obiectiv în minte. Dar au fost și două excepții notabile, una dintre ele fiind ceea ce s-a întâmplat noaptea trecută în Spectrum.

Ochii ei se lărgiră.

El ieși pe ușă înainte ca ea să reușească să-și închidă gura, și se îndreptă spre baie ca să facă duș.

Capitolul 11

Elly puna ouăle bătute în tigaie când auzi ușa de la baie deschizându-se. Acum se simțea bine, se asigură ea. În timpul în care el făcuse duș și se bărbierise, ea ștersese suc de portocale vărsat, se apucase să pregătească micul dejun și își pusese emoțiile sub control. Sunetul picioarelor lui încălțate în cizme se auzi în hol. Nu putu să-și suprime un fior de excitație. Tocmai pregătea micul dejun pentru Cooper Boone după o noapte de sex sălbatic în brațele lui.

Nu te lăsa dusă de val, își spuse ea, presărând diferite ierburi peste ouă, întâmplarea aia din Spectrum a durat cât să-ți dea jos hainele de pe tine. Discutăm aici de cel mult cincisprezece minute, după care a adormit. Nu vorbim de o noapte întreagă de abandon sexual pasionat. În plus, nu trebuia să uite că el dorise să facă sex cu ea când se afla în plină criză de prăbușire după ardere, ceea ce nu era o dovadă solidă a puterilor ei de seducție. Orice bărbat care topise chihlimbar ar fi fost dispus la sex.

Cooper intră în bucătărie. Ea clipi.

— Ce mai e? întrebă el.

— Cămașa ta.

— Ce-i cu ea?

Ea își dresă glasul.

— Ai uitat s-o pui pe tine.

El își privi pieptul gol.

— Era plină de suc de portocale, ai uitat?

— Ah. Așa e. Se concentrează asupra gătitului și încercă să nu se gândească la faptul că se pregătea să-i servească micul dejun lui Cooper Boone și că el era dezbrăcat de la brâu în sus.

Rose chicoti veselă, se rostogoli de pe pervaz și alunecă peste podea pentru a-l întâmpina pe Cooper, a doua oară în acea dimineață.

— Bună, frumoaso! Cooper o ridică și o ținu într-o mână. Ai crede că am lipsit o săptămână.

Elly luă ouăle de pe foc.

— Gata să mănânci?

— Oh, da. Mi-e atât de foame, că aș mânca și cuarț verde.

Corpul lui avea nevoie de combustibil după pierderea masivă de energie psi de noaptea trecută, își spuse ea. Bine că folosisse toate ouăle din cofraj.

— Înapoi pe pervaz, frumoaso. Cooper o așeză pe Rose lângă vaza cu floarea în ea. Privi mai bine inflorescența verde.

— N-am mai văzut niciodată o floare ca asta, remarcă el. Cum se numește?

Ea îl urmări pe furiș, Cooper era un para-rez foarte puternic. Oare simțea vreo urmă de activitate psi?

— Nu știi, recunosc eu ea. Rose a început să mi le aducă la scurt timp după ce s-a mutat la mine. Am căutat prin cărțile mele de referință, dar nu am reușit să găsesc nici o floare care să-i semene. Acum câteva săptămâni i-am arătat una dintre ele lui Stuart Griggs.

— Cine-i Griggs?

— Florarul care ține magazinul de lângă casa Berthei. M-aș fi dus la el mai devreme, dar nu este prea prietenos. Îți spun sincer, cu atitudinea lui, nu știu cum de reușește să-și mențină afacerea. Oricum, mi-a zis că nici el nu recunoaște specia. Mi-a sugerat că ar putea fi probabil o orhidee hibridă de vreun fel.

— Ciudată nuanță de verde, observă Cooper. La început, am crezut că este o floare artificială făcută dintr-o imitație de cuarț extraterestru.

El nu simțise nimic, gândi ea, nici măcar un fior.

— Nu, este o floare adevărată, zise ea. O să se veștejească în câteva zile, la fel ca celelalte. Par să reziste puțin mai mult dacă le țin în vaza aia din cuarț verde.

— Și de unde le ia Rose?

— Am sentimentul neplăcut că le șterpelește din sera cuiva. Sunt probabil mândria unui cultivator local de orhidee. Tipii ăștia sunt obsedați.

— Da?

— Crede-mă, nu ai vrea să te pui cu un cultivator de orhidee. Cea mai mare grijă a mea este să nu o prindă pe Rose asupra faptului și să o alerge cu grebla. Știi, ca în basmul pentru copii: Povestea lui Dickie Iepuraș-de-Praf!

— N-am citit-o.

— Nu se poate să nu o fi citit-o nici pe asta! Amintește-ți, Cooper. Mămica micului Dickie Iepuraș-de-Praf îi spune că nu trebuie să meargă în grădina domnului Meamber pentru că tatăl lui a avut un accident acolo și a sfârșit ca umplutură de plăcintă. Dar, bineînțeles, micul Dickie nu rezistă ideii, așa că nu ascultă și se duce în grădină.

— Și ce s-a întâmplat?

— Trece prin tot felul de aventuri, aproape că este prins și abia scapă cu viață. Povestea are niște ilustrații foarte drăguțe. Făcu o pauză. Rezonează în vreun fel chestia asta?

El se gândi puțin.

— Îmi amintesc cum părinții mei mi-au dat cartea ilustrată a lui Littelton, Fondatorii Coloniilor Armonice, când am împlinit cinci ani. Se pune?

Ea oftă.

— Las-o baltă!

Cooper o scărpină pe Rose pe lângă urechi.

— În locul tău eu nu mi-aș face griji că Rose ar putea fi prinsă. Am senzația că e prea isteată pentru asta. Și pe lângă asta, cine ar vrea să mănânce o plăcintă din iepuraș-de-praf?

Elly se încruntă.

— Știi, ai tendința de a interpreta lucrurile prea la propriu uneori.

— Prefer să lucrez cu fapte, dacă asta vrei să spui, zise Cooper. Își pierdu interesul pentru floare și se așeză la masă. Că veni vorba, trebuie să discutăm de situația asta cu fantoma albastră.

— Așa-i. Îi turnă o cană de ceai dintr-un amestec special făcut de ea din rădăcină-rez și i-o aduse la masă. Vorbim de secrete ale Breslei, nu-i așa?

El luă cana din mâna ei.

— Mi-e teamă că da.

— Hm. Și Ghildele se mai întrebă de ce provoacă atâta nervozitate în rândul societății din direcția dominantă.

— Existența fantomelor albastre este, istoric vorbind, unul dintre cele mai bine păzite secrete dintre toate secretele Breslelor.

— De ce? Se întoarse la aragaz și scoase ouăle prăjite pe o farfurie. Recunosc că părea teribil de înspăimântătoare, dar ai derezonat-o cu succes.

— Motivul pentru care Ghildele nu vor să facă public adevărul despre albastre este acela că nu fac parte din peisajul natural al catacombelor.

— Ce vrei să spui? Puse și niște pâine prăjită pe farfurie și se întoarse la masă. Am văzut-o chiar eu. Era o fantomă neobișnuită, însă era categoric o fantomă.

— Nici o albastră sălbatică nu a fost întâlnită plutind la întâmplare prin tunele. Din câte se știe, e nevoie de un om care să producă lumina albastră. Luă o înghițitură de ceai și puse cana jos. Cineva ca mine, de exemplu.

— Vortexul ăla monstruos a fost rezonat de un om? Un vânător?

— Da.

— Ești sigur?

— Crede-mă. Luă furculița și se apucă să mănânce cu entuziasm.

Sunt sigur.

Ea se gândi o vreme la asta.

— Dar nu am mai văzut pe nimeni altcineva acolo jos. Vânătorii, chiar și cei puternici, nu pot invoca fantome de la distanțe mari. Pe lângă asta, fantele mari, generate de oameni, se dezintegrează foarte repede din momentul în care vânătorul nu le mai hrănește cu energie psi prin chihlimbar. Energia disonantă este inerent instabilă.

— Unii vânători pot face fantome care rămân un timp îndelungat chiar și după ce vânătorul a părăsit scena.

— Oh, sigur, fantome simple, mici, poate, ca aceea pe care ai atașat-o tu de numărul de înmatriculare ca să-ți protejezi mașina. Dar nu despre asta discutăm aici. Furtuna aia albastră nu era un MEDI necomplicat. Era foarte complexă.

— Cum crezi tu că fac eu chestia aia cu fantoma și numărul de înmatriculare?

Ea ridică din umeri.

— Îmi închipui că poți s-o faci pentru că ești un para-rez foarte puternic. Nu este ceva neobișnuit. Tata și frații mei pot face la fel.

— Nici un vânător, nici măcar unul puternic, nu poate face vreo fantomă să stea decât dacă are o bucată de chihlimbar de care să o ancoreze.

Ea se încruntă.

— Și atunci, tu cum o agăți de numărul de înmatriculare?

El zâmbi ușor.

— O să-ți spun un secret al vechilor vânători. Pui o bucată de chihlimbar sub numărul sau sub aripa vehiculului. Odată instalat, orice vânător care este destul de puternic poate face o fantomă să stea un timp.

Ea suspină.

— Când te gândești că în toți anii ăștia i-am lăsat pe frații mei să mă convingă de faptul că au puteri para-rez super macho, pentru că puteau face fantome mici și idioate care să stea pe lucruri, cum ar fi pe plăcuțele de înmatriculare sau pe baldachinul patului meu.

El se opri cu furculița în aer la jumătatea drumului spre gură.

— Ți-au lipit fantome de pat?

— S-a întâmplat doar o singură dată. Într-o noapte, când aveam nouă ani, m-am trezit și am găsit un mic MEDI plutind deasupra patului meu. M-am speriat de moarte. Mi-era teamă să mă mișc. Dar am urlat din toți răunchii. Mama și tata au venit în fugă și tata a stins fantoma.

— Și frații tăi?

Ea zâmbi.

— Tata i-a dus pe toți trei în catacombe în dimineața următoare. Când Logan, Matt și Sam s-au întors, arătau de parcă văzuseră fantome adevărate. Am primit scuze de la toți trei. De atunci, nu am mai găsit nici o fantomă lângă patul meu. Se duse să își toarne o cană de ceai. Să revenim la vortexul acela. Cum a reușit vânătorul care a invocat-o să o ancoreze în coridor? N-am văzut nici un fel de chihlimbar prin preajma ei.

— Ai uitat de locatorul direcțional din chihlimbar-rez de pe bordul saniei lui Bertha.

— Oh, da.

— Pariez că vânătorul îi știa frecvența. Probabil că așa a și putut să o urmărească prin catacombe.

Ea se așeză în fața lui, ținând cana în mâini.

— A găsit sania, dar nu a găsit-o pe Bertha.

— Probabil că nu avea frecvența chihlimbarului ei personal.

— Slavă Domnului! Presupun că ea și-a dat seama la un moment dat că el o urmărea cu ajutorul chihlimbarului din sanie. Și-a abandonat sania și a reușit să se ascundă într-o cameră până a plecat el.

— Da, așa cred și eu.

— Dar, dacă așa s-a întâmplat, cum de a fost arsă de fantomă?

— Poate că a așteptat până ce vânătorul a plecat, apoi a încercat să-și recupereze sania. Albastrele sunt mult mai violente decât cele verzi. Nu a trebuit decât să se apropie puțin mai mult de acel vortex și a fost arsă.

— După ce a fost atinsă și-a păstrat cunoștința cât să se târască în cea mai apropiată cameră, apoi a leșinat.

— Așa mă gândesc și eu, da. Cooper mănă niște pâine prăjită.

Elly expiră cu putere.

— Se potrivește cu teoria ta că a dat peste o operațiune de făcut droguri.

— Așa îmi pare mie.

Ea se sprijini de spătarul scaunului și își întinse picioarele sub masă.

— Nu înțeleg un lucru. De ce sunt Ghildele atât de grijulii să țină secrete albastrele în toți anii ăștia?

El adună ultimele urme de ouă din farfurie cu o bucățică de pâine prăjită.

— Două motive. În primul rând, albastrele pot fi manipulate cu mult mai multă precizie și rapiditate decât verzile. Chiar și o fantomă mică poate fi folosită ca săucidă.

— Pot fi transformate în arme mult mai ușor decât cele verzi?

— Nu numai asta, un vânător care știe ce face poate converti o albastră într-un soi de rachetă care țintește o bucată specifică de chihlimbar rezonat.

— Cu alte cuvinte, combină elementele unei arme cu cele ale unui locator chihlimbar-rez sau ale unei busole?

El dădu din cap.

— Trebuie să știi frecvența chihlimbarului-țintă, dar dacă o știi... încheie el fără să termine fraza.

— Și noaptea trecută chihlimbarul din sania Berthei a fost ținta?

— Așa se pare.

Ea se cutremură.

— OK, înțeleg de ce informația asta ar face populația mult mai nervoasă în privința vânătorilor.

El mai bău niște ceai și puse cana pe masă.

— Vestea bună este că energia albastră este eficientă numai în subteran, în catacombe. Poți face niște artificii strălucitoare cu ea la suprafață dacă ești foarte puternic și știi ce faci, dar aici sus nu este destulă energie care să poată fi manipulată într-un vortex, lucru de care este nevoie pentru a fi transformată în armă.

— Care este celălalt motiv pentru care Ghildele țin acest secret?

— Îți spune ceva numele de Donovan Cork?

— Criminalul în serie? Surprinsă, trânti cana de cafea pe masă. Cel care atrăgea femeile în catacombe și le omora? Putea să rezonze albastre?

— Da. Așa își omora victimele. Moartea provocată de albastre arată ca un atac de cord.

Ea se încruntă.

— A omorât o mulțime de prostituate înainte să i se fi găsit cadavrul în tunele. Nimeni nu a putut să depisteze cum au fost omorâte femeile alea. S-a presupus că folosea o otravă cu acțiune rapidă. Din câte îmi amintesc, autoritățile au ajuns la concluzia că însuși Cork a luat otravă când a început să se teamă că va fi arestat.

Cooper o privi pe deasupra câinii.

— Dar Stewart Pieton? Ai auzit vreodată de el?

— Sigur că da. E în toate cărțile de istorie. Acum patruzeci de ani, a început să-i șantajeze pe câțiva membri ai Consiliului Federației. Dacă nu plăteau, îi omora pe ei și pe soții sau soțiile lor. Până la urmă, a fost oprit, dar nu înainte de a omori cel puțin patru oameni.

— J. Herbert Harris?

— Alt criminal în serie, zise ea. Un caz notoriu acum doi ani. Au apărut despre el câteva cărți din genul crime adevărate, care s-au vândut foarte bine. Se opri încruntându-se. Și lui i-au găsit cadavrul tot în tunele.

— Au mai fost și alții de-a lungul anilor.

— Vrei să-mi spui că toți erau vânători care puteau să rezoneze energie albastră?

— Da. Din fericire, cei mai mulți dintre acești devianți albaștri sunt identificați ca având probleme de timpuriu și îndepărtați înainte de a deveni notorii.

Un fior îi trecu pe șira spinării.

— Devianți albaștrii? Așa le-ai zis?

Gura lui deveni rigidă.

— Da.

— Și cine îi îndepărtează pe tipii ăștia atunci când devin o problemă? întrebă ea cu grijă.

— Știi ce se spune, că Ghildele își fac propria poliție.

Ea se strâmbă.

— Toată lumea știa asta. Adevărul e că cei mai mulți cred că asta este felul în care Ghildele evită să aibă de-a face cu autoritățile locale.

— Pe Breaslă nu o deranjează ca poliția locală să-i cerceteze pe criminalii obișnuiți din rândurile ei. În general, este bine pentru imaginea ei. Arată că nu ne considerăm deasupra legii.

— Nu toată lumea crede asta, dar nu contează. Continuă.

— Lăsând la o parte problema imaginii, poliția nu are resursele necesare pentru a urmări și neutraliza un vânător care poate invoca energie albastră, zise Cooper. Chiar dacă ar putea să-i urmărească prin tunele, pentru că acolo se retrag dacă sunt în pericol să fie prinși, n-ar avea posibilitatea să-i răpună. Știi cum e în catacombe. Ca majoritatea ustensilelor hi-tech, armele nu funcționează prea bine acolo.

— OK, cred că înțeleg unde vrei să ajungi. Lasă-mă să ghicesc: e nevoie de un vânător albastru pentru a opri un deviant albastru, așa-i?

— Da, cam la asta se rezumă.

— Uau! Ea își puse coatele pe masă și își propti bărbia în palme. Tipii ăștia probabil că sunt executorii despre care șușoteau frații mei uneori.

— Executorii?

— Așa le spuneau ei. Nu mi-au spus niciodată ce făcea exact un executor, desigur. Mare secret al Breslei, știi. Probabil că nici ei nu erau prea siguri.

— Mi-ar plăcea să cred că ai dreptate, zise Cooper pe un ton sec. Numai membrii Consiliului Breslei se presupune că știu despre albastre

și tot ceea ce ține de ele. Dar acum că am aflat cum merge bârfa prin holurile Breslei, nu-mi mai fac iluzii.

— Ți-am mai spus o dată: să nu subestimezi niciodată puterea zvonurilor și a bârfei.

Maxilarul lui se încleștă.

— N-am uitat, crede-mă.

Ea se ridică și își mai turnă o cană de ceai.

— Deci Ghilda are acești executori secreți care se ocupă de devianții albaștri?

— Cam asta este fișa postului. Se opri o clipă. Vânătorii care urmează această carieră preferă titlul de investigatori, cred. Executor sună mai mult a asasin.

Ea îndepărtă ideea cu o mișcare a mâinii.

— Presupun că motivul pentru care nu am auzit mai multă bârfa despre albaștri și executori este acela că noi nu am avut nici o problemă de felul ăsta în Ghilda Aurora Springs. Unul dintre avantajele organizațiilor din orașele mici, fără îndoială. O rată a crimei mai mică.

— Am vești pentru tine. O privi cu multă atenție din cealaltă parte a mesei. Ghilda Aurora Springs a avut o problemă cu un deviant albastru acum câțiva ani. A intrat în afacerile cu asasinat la comandă. Și-a vândut serviciile cu mult succes timp de aproape un an înainte ca vreun membru din Consiliu să realizeze ce se întâmplă. Deviantul avea grijă întotdeauna să ia contracte din afara orașului, într-unul din orașele mari pentru a reduce riscul de a atrage atenția asupra lui acasă.

— Vorbești serios?

— Nu glumesc niciodată când e vorba de afacerile Breslei.

— Adevărat, fu ea de acord. Ei bine? Cine era? Mi-ai spus toate astea, trebuie să-mi spui și restul.

El ridică din umeri.

— Deviantul era Haggerty.

— Haggerty? Nu își putea crede urechilor. Douglas Haggerty, fostul șef al Breslei? Predecesorul tău?

— Da.

— Uimitor! A fost șeful Breslei Aurora Springs mai mult de zece ani. Dumnezeu, omul ăla mi-a făcut avansuri. Voia să se însoare cu mine!

Cooper își ridică sprâncenele.

— Tatăl tău a fost membrul din Consiliu care a devenit primul suspicios. Acela a fost unul dintre motivele pentru care John s-a asigurat ca Haggerty să nu ajungă în apropierea ta.

— Fir-ar să fie! fluieră ea ușor. Este incredibil. Deci din cauza asta a dispărut Haggerty, nu? Consiliul l-a adus pe unul dintre acești executori ca să scape de el?

— Au votat să aducă un investigator care a lucrat un timp sub acoperire, încercând să afle ce se întâmplă și să adune dovezi.

— Sub acoperire? Ea își scutură capul. Adevărate chestii de capă și spadă, presupun.

— Ei bine...

— Cine a fost executorul? întrebă ea. Mai bântuie încă prin Sala Breslei din Aurora Springs sau a plecat călare la apusul soarelui după ce a scăpat de băiatul rău?

— De fapt, este chiar aici, în Cadența.

— Ce face aici? întrebă ea. Sau este strict secret?

— În momentul ăsta ia micul dejun. Sperând să mai primească o cană de ceai.

Ea închise ochii și se sprijini de masă.

— Tu.

— Mi-e teamă că da.

Deschise ochii și zâmbi strâmb.

— Și când mă gândesc că te-am luat drept un adevărat bibliotecar al Breslei.

El se ridică brusc și se îndreptă spre masa de lucru.

— Eram un adevărat bibliotecar al Breslei. Încă mai sunt, în ceea ce mă privește. Ridică ceainicul. Faptul că acum sunt șeful executiv al Breslei Aurora Springs nu-mi schimbă trecutul și nici pregătirea.

Reușise să-i fisureze autocontrolul de gheață cu acel ultim comentariu, realizează ea. Nu-i plăcuse insinuarea că ar fi indus-o în eroare.

— Tocmai ai spus că erai un executor, îi aminti ea.

— Investigator. Își turnă ceai în cană. Dar, din moment ce un investigator trebuie să-și facă munca întotdeauna sub acoperire, înseamnă că trebuie să aibă o pregătire adevărată care să-i ofere o acoperire legitimă.

— Așa că ai devenit un bibliotecar adevărat?

— Îmi place munca asta. Puse ceainicul înapoi. Cred în învățatul din istorie. Iar profesiunea mi-a oferit un camuflaj avantajos pentru investigațiile mele, indiferent de locație. Fiecare Breaslă are o arhivă istorică, întotdeauna mă uimește cum au oamenii obiceiul să-i subestimeze pe cei care lucrează cu cărți și manuscrise.

— Ei bine, presupun că vechiul tău post nu mai e o problemă acum. Ești un șef de Breaslă care are talentul de a invoca fantome albastre. Noaptea trecută am descoperit că un deviant albastru a încercat să o omoare pe Bertha din cauză că, presupunem noi, i-a descoperit operațiunea cu droguri. Evident, ne confruntăm cu o situație.

— Mi-e teamă că da.

— Ce se întâmplă mai departe?

— O să fac o cercetare preliminară a împrejurărilor, azi. Apoi diseară, noi doi vom lua masa acasă la un prieten de-al meu.

— Ai un prieten aici în oraș? întrebă ea.

— Nu trebuie să mă privești așa. Doar pentru că sunt șef de Breaslă nu înseamnă că nu am prieteni.

— N-am vrut să spun... las-o baltă. Ea își ridică privirea în tavan și oftă. Cum îl cheamă pe prietenul ăsta?

— Emmett London. El și soția lui, Lydia, au o casă într-o altă secțiune a Cartierului Vechi.

— Cum? Ea se îndreptă. Suntem invitați la masă în casa domnului și doamnei Emmett London?

El ridică sprâncenele.

— E o problema?

— Au fost în toate ziarele acum vreo trei luni. Emmett London a preluat pentru un timp șefia Breslei aici în Cadența, când Mercer Whyat era în spital.

Cooper părea amuzat.

— Am auzit.

Ea nu-i luă în seamă întreruperea.

— Emmett și Lydia au fost celebri pentru un scurt timp. Tabloidele au făcut mare vâlvă despre relația lor. A fost foarte romantică. Iar nunta a fost spectaculoasă. Am văzut fotografiile în ziar. Lydia a avut o rochie superbă.

— Când mi s-a făcut invitația, am amintit din întâmplare și despre Rose. Mi s-a spus că poți să o aduci și pe ea.

— Zău?

— Evident că Lydia London are și ea iepurași-de-praf.

— Doamne, Dumnezeule, zise Elly. Este prima dată când Rose este invitată la masă. Probabil că or să-i trebuiască ore întregi să decidă ce brățară să poarte pentru ocazia asta.

Capitolul 12

Puțin după ora unsprezece în acea dimineață, Elly văzu ușa de la Antichitățile Extraterestre Thornton deschizându-se. Doreen Thornton, proprietara, ieși. Era îmbrăcată după ultima modă, ca de obicei, într-o fustă minusculă și strâmtă, roz și un pulover verde pe corp, care îi puneau în evidență formele ca de clepsidră. Ciorapii plasă și pantofii cu toc roz cu verde îi completau ținuta. Buclele negre ale lui Doreen îi încadrau fața frumoasă cu pielea maronie și ochi negri, sfredelitori. La gât purta un pandantiv din chihlimbar. Elly știa că chihlimbarul din pandantivul lui Doreen era veritabil. Piatra era de calitate bună și acordată profesionist. Doreen cheltuise o mulțime de bani pe el.

Ca și Bertha, Doreen era pararezonator de energie efemeră, o încurcătoare care putea să manipuleze periculoasele capcane iluzii

presărate prin catacombe. Ca și Bertha, nu avusese niciodată șansa unei educații universitare și de aceea nu era calificată pentru a deveni membră a exclusivistei Societăți a Paraarheologilor. Atrasă de lumea subterană, așa cum erau mulți dintre cei cu tipul ei de abilități parapsihice, alesese să-și câștige existența devenind șobolan de ruine. Avusese de ales între asta sau a deveni chelneriță, îi explicase ea lui Elly.

Doreen fusese printre primii care o primiseră cu căldură pe Elly în cartierul lor. Elly îi fusese recunoscătoare atât pentru prietenie, cât și pentru sfaturile despre modă pe care i le dăduse. Până să o întâlnească pe Doreen, nu realizase cât de demodată era garderoba ei din Aurora Springs.

Doreen traversă rapid strada scufundată în ceață și deschise ușa magazinului Emporiul Plantelor St. Clair. Clopoțelul sună.

— Nu cred că o să se mai ridice vreodată ceața asta, anunță ea închizând ușa. Știu că ăsta este sezonul ei, dar nu pot să-mi mai amintesc o dată când a stat atât de mult. Nu face bine afacerilor, îți spun eu.

— Mie-mi spui, zise Elly, proptindu-se de tejghea. Am avut doar doi clienți toată dimineața.

Rose, ghemuită în cutiuța ei de brățări de la capătul tejghelei, scoase un sunet de întâmpinare.

Doreen o mângâie plină de afecțiune.

— Arăți fabulos în dimineața asta, micuța mea elegantă.

Privi mai de aproape șirul de pietre verzi care străluceau în blana gri a lui Rose.

— Brățară nouă?

Rose se fasoli.

— Și-a luat-o singură din cutia mea cu bijuterii în dimineața asta, îi explică Elly.

— Trebuie să recunoști că fata știe cu ce-i stă bine.

— Poate, dar în ritmul ăsta, nu o să mai rămân cu nici o brățară, zise Elly.

— Atunci du-o pe Rose la cumpărături.

— S-ar putea să trebuiască să o fac. Cum a fost vizita la părinții tăi?

— Ca de obicei. Tata mi-a dat un mic împrumut care să mă ajute să plătesc chiria magazinului pe luna asta. Doreen se strâmbă. A trebuit să ascult încă o prelegere din partea mamei și a mătușii pe tema lipsei mele de seriozitate în contractarea unei Căsătorii de Făgăduință. M-am întors aici cât de repede am putut în dimineața asta.

Elly se duse spre reșou și turnă în două căni tizana de ierburi pe care o făcuse mai devreme. Amestecul aromat de miere Armonică,

mirodenie de lemn roșu și rădăcină de pojarniță aducea un contrast plăcut față de ziua umedă și gri.

— Le-ai spus de noul tău iubit? întrebă ea aducând cele două căni la tejghea.

— Nu. Doreen luă una dintre căni și inhală mirosul încântată. M-am gândit că or să înceapă să pună tot felul de întrebări, iar eu nu pot vorbi încă despre el. I-am dat cuvântul meu că voi ține discretă relația noastră până când termină el sarcina asta nouă pe care a primit-o.

— Cred că este greu să ai o relație cu un polițist.

— Orele de lucru sunt aiurea, cu siguranță. Doreen zâmbi. Dar excitant. Însă e o bucățică bună și nici nu se îmbracă precum restul detectivilor. Omul ăsta are gust de nu-ți vine să crezi.

— Abia aștept să-l întâlnesc.

— O să vă fac cunoștință cum termină cazul ăsta la care lucrează. Zice că până îl termină trebuie să fie foarte discret, mai ales în Cartierul Vechi. Nu poate să riște să fie văzut de băieții răi. Cu tine ce mai e nou? Am auzit că ai avut un musafir noaptea trecută.

Elly tresări.

— Se duce vorba repede.

— Mai ales în Aleea Ruinei. Am auzit povestea la prima oră de la Phillip și Garrick. Au zis că au văzut noaptea trecută un Spectrum EX parcat în aleea din spatele magazinului tău și că nu a plecat decât după opt în dimineața asta. Poți să confirmi sau să negi?

— Îhi.

— Consider asta o confirmare, rânji Doreen. Ei bine?

— Nu e mult de spus, mormăi Elly. Doar un prieten din alt oraș. L-am lăsat să stea la mine peste noapte. Nu-i mare lucru.

— Cum poți să spui așa ceva? Și-a petrecut toată noaptea la tine.

— Nu în patul meu, zise Elly.

E întotdeauna bine să poți spune adevărul.

Capitolul 13

Și vortexul albastru, și sania dispăruseră.

Imposibil. Cutremurat, ucigașul privea fix secțiunea din catacombe unde rezonase albastra și o ancorase de sanie. Își consultă chihlimbarul pentru a cincea sau a șasea oară, întrebându-se dacă nu cumva o luase pe un drum greșit în timp ce se întorcea aici. Dar când pulsă puțină energie psi prin aparatul de navigare, primi aceleași coordonate. Aici era locul exact în care țintuise sania lui Newell. Nu exista nici o modalitate prin care femeia să fi derezonat albastra. Era încalcitoare, nu vânător, și nicidecum vânător albastru. Nimeni și nimic nu ar fi putut distruge vortexul decât un alt para-rez de energie-disonantă care putea face ceea ce făcea și el cu energia din capătul albastru al spectrului.

Genul ăsta de talent parapsihic era atât de rar, încât devenise subiect de mit și legendă. Nu se putea trece peste ceea ce era evident: un alt albastru îi derezonase vortexul. Coincidențele de felul ăsta erau chiar mai rare decât vânătorii care puteau invoca fantome albastre. Deviantul ăla nenorocit de Cooper Boone era în oraș. Și, cumva, noaptea trecută o găsisse pe Bertha Newell.

Capitolul 14

— Când vine vorba de pus pește la grătar, prima regulă este să fii sigur că grătarul este curat și bine uns cu ulei. Emmett London ajustă puțin unul dintre butoanele strălucitoare ale imensului grătar de curte.

— În felul ăsta, fileul nu se mai lipește, nu se mai rupe și nu mai cade în foc.

Cooper se rezemă de balustrada terasei, cu paharul cu băutură în mână, și cercetă grătarul masiv. Flăcările țâșneau, iar fumul se împrăștia peste terasă amestecându-se cu ceața.

— Chestia asta e mare cât o mașină, zise el.

— Sigur că e, răspunse Emmett cu o față mulțumită. L-am primit cadou de nuntă de la Mercer Wyatt. Ar trebui să vezi manualul de folosire.

— Greu de operat, nu?

— E mai mult decât greu, zise Emmett. Grătarul este o artă, prietene, una pentru care îți trebuie un talent înăscut, practică, pasiune pentru perfecțiune și abilitatea de a lucra sub stres.

— Înțeleg problema cu stresul, zise Cooper. Privi spre cei trei iepurași-de-praf care stăteau pe balustradă lângă el.

Cel care îi fusese prezentat drept Fuzz și micuța lui însoțitoare, pe nume Ginger, purtau în vârful capetelor lor blănoase fundițe din satin. Rose stătea lângă ei, strălucind ca o actriță de mare clasă cu brățara din pietre verzi pe care alesese să o poarte în seara aceea.

Niciunul dintre iepurași nu păruse surprins că se vedeau. Cooper avea sentimentul că toți se cunoscuseră mai înainte. Micile bestii pufoase supravegheau grătarul cu foarte multă atenție.

— Din experiența mea, recunosc limitată, iepurașilor-de-praf le place foarte mult carnea la grătar, zise Emmett. Probabil din cauza faptului că nu sunt ceea ce ai putea numi vegetarieni.

— Cum ai ajuns să ai două din chestiile astea mici?

Emmett privi spre iepurașii cu fundițe.

— Unul dintre ei este fată, cred. E prietena lui Fuzz. A început să o invite la masă acum câteva săptămâni. Am senzația că într-una din zile o să mă uit sub pat și o să găsesc o grămadă de bebeluși de iepurași-de-nisip.

— Știi, până să vin ieri în Cadența și să descopăr că Elly stă cu Rose, n-am cunoscut niciodată pe nimeni care să țină un iepuraș-de-praf ca animal de casă.

— Până să vii tu cu Elly și cu Rose, nevasta mea era singura persoană despre care știam că locuiește cu un iepuraș-de-praf. Lydia mi-a spus odată că Fuzz a fost cel care a inițiat asocierea lor. A apărut într-o seară în balconul ei și s-a instalat ca la el acasă.

— Elly zice că a fost la fel cu Rose. Îi aduce adesea flori și, la schimb, îi place să poarte brățările lui Elly.

— Nu știu exact ce se întâmplă între Lydia și Fuzz, dar am senzația că există un fel de legătură psihică.

— Experții spun că nu există o legătură psihică adevărată între animale și oameni, îi aminti Cooper.

— Spune-le chestia asta lui Fuzz și Lydiei.

Cooper zâmbi. Îi făcea plăcere seara asta, în ciuda complicațiilor din ultimele douăzeci și patru de ore. Nu dorise ca problema cu fantoma albastră să se transforme într-o vizită socială cu un vechi prieten, dar aici îl adusesese convorbirea telefonică pe care o avusese cu Mercer Wyatt, șeful Breslei Cadența.

— Dacă avem de-a face cu un albastru, zisese Wyatt, trebuie să menținem discreția. Indiferent cine este el, poate fi la vârful sau lângă vârful organizației. Nu cred că noi doi ar trebui să ne asumăm riscul de a fi văzuți împreună discutând despre problema asta. Linia asta telefonică este una sigură, dar amândoi știm că nu există siguranță perfectă.

— Asta-i orașul tău, spusese Cooper. Cum vrei să tratăm situația?

— Știu că oficial nu mai ești executor, dar nu sunt prea mulți cei cu talentul tău la care să pot apela. Știi asta la fel de bine ca mine.

— Știam eu că o să spui asta.

— În plus, ai deja un avantaj în chestia asta, fiind primul la locul întâmplării noaptea trecută, adăugase Wyatt. Îmi faci favoarea de a descurca problema asta?

Era bine să-l ai dator pe șeful unei alte Ghilde, gândi Cooper, dar nu se afla aici pentru a-i face curte omologului său din Ghilda Orașului Cadența. Avea alte planuri.

Totuși, deviantul trebuia descoperit și pus la punct cât mai curând posibil. Presa proastă pe care o putea genera un albastru cu o minte criminală ar fi fost un lucru devastator pentru toate Ghildele, nu numai pentru organizația din Cadența.

— O să văd ce pot face, spusese Cooper reticent, dar resemnat.

— Emmett va fi omul tău de contact. Acum că oficial nu mai este asociat cu Ghilda, nimeni din organizație nu mai este atent la el. Cu puțin noroc, nici deviantul nostru albastru. Voi doi ar trebui să puteți comunica fără a stârni suspiciuni.

Emmett London era fostul șef al Breslei Orașului Rezonanța. Avusese postul timp de câțiva ani, timp în care luase o mulțime de măsuri pentru a transforma Ghilda într-o instituție legitimă, respectată, aproape pe direcția dominantă. Satisfăcut de ceea ce realizase, demisionase din acest post pentru a urma o carieră în consultanța de afaceri.

Cu câteva luni în urmă, se mutase în Cadența, o întâlnise și se căsătorise cu Lydia Smith, și se așezase cu entuziasm în viața domestică.

Cooper îl invidia. Sigur că fuseseră câteva probleme pentru Emmett de-a lungul drumului, detalii mărunte, cum ar fi cadavre și un nebun criminal care încerca să devină dictator. Dar în afara acestor amănunte, viața lui Emmett părea foarte bună.

Casa familiei London se afla într-unul din cartierele renovate, de clasă, ale Cartierului Vechi. Din locul în care stătea pe terasă, Cooper putea vedea întinderea întunecată a unui parc și strălucirea verde reflectată de ceață a Zidului Orașului Mort.

După ce le aduseseră băuturile cu puțin timp în urmă și declaraseră că grătarul este o treabă pentru bărbați, Elly și Lydia dispăruseră în casa luminată confortabil.

— Încă un lucru pe care trebuie să-l ții minte când e vorba de pește, zise Emmett făcând diverse ajustări la butoanele grătarului, este acela că nu trebuie să împingi și să miști fileurile cu spatula după ce le-ai pus pe foc. Asta duce sigur la dezastru.

— O să încerc să țin minte, zise Cooper. Știi, sunt impresionat. Nu mi-am dat seama că te pricepi să faci grătar.

— E o abilitate pe care ți-o însușești abia după ce te căsătorești, te așezi la casa ta și nu mai mănânci la restaurant.

— Cred că așa se explică. Încă mai mănânc la restaurant.

— Voiam să vorbesc cu tine despre chestia asta. Emmett se mută din calea fumului. Trebuia să fii însurat până acum. Mi-am călcat fracul și eram pregătit să-l port la nuntă. Ce dracu' s-a întâmplat?

— S-au complicat lucrurile.

— Femeile au tendința de a influența în felul ăsta viața unui bărbat, zise Emmett cu o privire de cunoscător.

— Am auzit ce-ai zis, îl avertiză Lydia din cadrul ușii.

Păși pe terasă ducând o farfurie dreptunghiulară din sticlă în care se afla peștele. Când trecu pe sub lampă, lumina licări roșie în părul ei.

Elly venea la câțiva pași în urma ei cu câte un pahar de vin în fiecare mână.

Emmett zâmbi fermecător către soția lui.

— Dar viața ar fi plictisitoare fără niște complicații de genul feminin, zise el. Nu-i așa, Cooper?

Cooper surprinse privirea lui Elly. Ea se întoarse repede și își făcu de lucru așezând unul dintre pahare pe masă.

— Așa-i, zise el.

Lydia zâmbi aprobator.

— E bine că știți.

Emmett o sărută repede, posesiv, și îi luă farfuria din mână. Lydia ridică paharul de vin pe care îl lăsase Elly pe masă și luă o înghițitură.

— Fii atent aici, îi zise Emmett lui Cooper. În ciuda recentei întârzieri, s-ar putea ca într-o zi să ai nevoie de această informație. Nu-mi spun secretele de grataragiu oricărui vânător aflat în vizită care trece pe aici pentru o masă gratis.

— Îți urmăresc fiecare mișcare, London, zise Cooper.

Elly părea gânditoare.

— Înțeleg că voi doi vă cunoașteți de mult timp?

— Ne-am întâlnit cu câțiva ani în urmă când eram șeful Breslei Orașului Rezonanța. Emmett examinează peștele marinat cu aerul unui neurochirurg care se pregătește de operație. L-am adus să descurce o mică problemă pe care o aveam la vremea respectivă.

— Nu mai spune? Elly zâmbi benign. Era o problemă legată de Departamentul Arhivelor, din întâmplare?

— Cum de ți-ai dat seama? zise Emmett diplomat. N-am cunoscut pe nimeni care să poată pune la punct Departamentul Arhivelor mai repede și cu mai puțină publicitate proastă decât Cooper. Îl privi pe Cooper ținând spatula pregătită. Ești gata să-l privești pe maestru la treabă?

— Nu sunt sigur că sunt pregătit, zise Cooper. Am tendința să leșin când văd sânge.

— Știi vechiul proverb, fantoma care nu te ucide te face mai puternic. Emmett folosi spatula pentru a pune peștele pe grătar. Deci, ai un plan pentru a da de urma deviantului albastru?

— Nu sunt sigur că se poate numi plan, zise Cooper. Mai mult o pistă extrem de subțire. Își vârî mâna în buzunarul cămășii și scoase obiectul pe care îl găsisese pe podea lângă vortexul albastru. Îl ridică în așa fel, încât să poată fi văzut de toți.

— Pare a fi un bețișor de amestecat băutura mai sofisticat, zise Lydia privind mai de aproape la mica sabie de plastic.

— Asta și este, zise Cooper. Ați auzit vreodată de un club care se numește Drumul Spre Ruine?

Lydia părea interesată.

— Asta este pista ta?

Cooper privi spre ea.

— Asta-i tot ce am deocamdată. Ce știi despre club?

— Ei bine, în primul rând, Drumul este cel mai exclusivist club de noapte și casino din oraș. Se află în Cartierul Vechi, lipit direct de zid. Este un club privat cu intrare VIP specială. Dacă nu ai o legitimație, trebuie să stai la o coadă lungă împreună cu oamenii de rând și să speri că până la urmă portarii te vor lăsa să intri. Recunosc că nu-ți pot oferi observații la prima mână de la locul acela, pentru că Emmett are tendința de a fi foarte puritan când vine vorba despre unele lucruri.

— Sunt un om însurat, declară Emmett pios. Oamenii însurați nu se înscriu în cluburi ca Drumul Spre Ruine decât dacă au de-a face cu interlopi sau au aventuri toride cu nevestele celor mai buni prieteni ai lor.

— Motive, motive. Lydia schimbă o privire plină de înțeles cu Elly. Fii atentă. Asta se întâmplă după ce te căsătorești. Dintr-o dată vor să stea acasă și să facă pește la grătar, în loc să te scoată în oraș să te distrezi.

— O să țin minte, zise Elly politicoasă.

Se așază într-un șezlong și își încrucișă picioarele. Cooper deveni brusc foarte conștient că rochia violet pe care o purta ea era chiar mai scurtă decât fusta de noaptea trecută.

— Se spune că mâncarea este grozavă, continuă Lydia. Și am auzit că spectacolele sunt de prima mână, deși poate un pic grosolane.

Cooper îl privi pe Emmett și își scutură capul într-o manieră de durere prefăcută.

— Și când te gândești că n-o duci niciodată pe nevestă-ta acolo.

— Așa sunt eu, plicticos. Emmett folosi spatula pentru a pune peștele pe grătar. Dar îți garantez că nu este nici genul de local în care să o duci pe respectabila fiică a unui membru de rang înalt din Ghilda Aurora Springs.

— Cred că vorbește despre mine, îi spuse Elly lui Lydia.

Lydia dădu din cap.

— Da, așa am impresia.

Emmett le ignoră pe amândouă.

— Proprietarul este un tip pe nume Ormond Ripley. Se spune că are legături discrete în lumea interlopă și, de asemenea, în sfera politică. Până acum a fost destul de isteț și cu legături bune, încât a stat departe de necazuri, ceea ce spune ceva, mai ales că acolo conduce și un casino. A fost un om al Breslei.

— Înțeleg. Absent, Cooper învârtea în pahar ce-i mai rămăsese din băutură. Acum, nu-mi rămâne decât să găsesc un mod de a intra în club. Își ridică o sprânceană spre Emmett. Ai vreo sugestie?

— Wyatt poate trage niște sfori ca să te ajute, zise Emmett. O să-l sun mâine dimineață.

Elly își întinse fața într-un zâmbet suspicios de luminos. Cooper avu o senzație de rău în stomac.

— Nu-i nevoie să-l sunați pe șeful Breslei, zise ea de sus. Merg la Drum de multe ori. Cunosc niște oameni. Pot să-l introduc pe Cooper. Putem să mergem diseară, dacă vrei.

Capitolul 15

După cină, Cooper și Emmett intrară în casă pentru a pune la cale un plan detaliat al felului în care aveau să-l depisteze pe deviantul albastru.

Elly și Lydia stăteau la marginea terasei și îi priveau pe cei doi bărbați îndepărtându-se, vorbind pe tonuri joase.

— Afacerile Breslei, intona Lydia pe o voce sumbră.

— Nu-mi mai aduce aminte, zise Elly.

Rămaseră tăcute un timp, privind către parcul acoperit de ceață. La celălalt capăt al balustradei, Rose, Ginger și Fuzz ronțăiau covrigei în liniște.

— I-ai văzut fața lui Cooper când i-am spus că pot să-l duc la Drum? întrebă Elly după un timp.

Lydia râse.

— Neprețuită. Expresia tipică a șefului de Breaslă prins pe picior greșit.

— Nu se întâmplă prea des.

— Bucură-te de acest moment.

— Mulțumesc, așa o să fac.

Lydia își înclină ușor capul într-o parte.

— Chiar cunoști pe cineva care te poate lăsa în clubul ăla?

— Am doi prieteni care sunt membrii ai clubului de mai mult timp.

Sunt proprietarii unui magazin de antichități de mare succes în Aleea Ruinei. Le fac un amestec special de tizane, iar ei m-au invitat de câteva ori la Drum. Sunt sigură că mă vor lăsa să le împrumut legitimația de club în seara asta.

— În alte condiții ar fi putut fi distractiv.

— Da. Elly își sprijini brațele de balustradă și își înlănțui degetele absorbind noaptea. Am impresia că Cooper este blocat într-un fel, cu problema asta a Breslei Cadența.

— Emmett mi-a spus mai devreme că devianții albaștri nu apar prea des. Și nici felul deosebit de pararezonatori de energie disonantă care se pot pune cu ei.

— Dacă stai să te gândești, este vina mea că s-a implicat Cooper în asta. Dacă nu-l rugam să mă ajute să-mi găsesc prietena în tunele noaptea trecută, n-ar fi aflat niciodată despre vortexul acela albastru.

— Era chiar atât de înspăimântător cum au spus Emmett și Cooper?

— N-am mai văzut niciodată așa ceva, cu siguranță, și am fost în catacombe cu familia mea în diferite ocazii. Părea sinistru și foarte puternic, deși nu cred că l-am luat destul de în serios așa cum ar fi trebuit, pentru că Cooper a putut să-l derezoneze atât de repede.

— Emmett zice că e bun.

— Trebuie să recunosc că, deși am fost crescută într-o familie a Breslei, întotdeauna mi-am închipuit că albaștrii și executorii erau povești ale vânătorilor.

— Ei bine, ești cu mult înaintea mea. Eu nici măcar nu auzisem de albaștri și de executori până azi.

— Asta arată ce treabă bună au făcut Ghildele ținându-le secrete de-a lungul anilor.

— Știu că nu este treaba mea, zise Lydia, dar Emmett mi-a spus mai devreme că tu și Cooper ați fost logodiți un timp. Mi-a zis că ai anulat căsătoria.

— Da.

— Presupun că a fost de vină munca lui?

Elly zâmbi trist.

— Ești foarte perspicace.

— Nu chiar. Doar că am fost și eu în situația asta. Am avut momente când am fost extrem de îngrijorată că Emmett va deveni șeful permanent al Breslei Cadența. Nu eram sigură că pot să mă descurc cu asta. Din fericire, a reieșit că el nu-și dorea poziția asta.

— Din nefericire, Cooper vrea poziția asta, zise Elly. Mi-a spus clar că șefia Breslei Aurora Springs este foarte, foarte importantă pentru el.

— Și ai decis că nu te poți descurca cu ideea de a fi doamna Șef de Breaslă?

— Când ne-am cunoscut, nu știam nici măcar că este candidat pentru postul ăsta. Își desfăcu degetele și își întinse palmele. Credeam că este bibliotecar, pentru Dumnezeu!

— Bibliotecar?

— A fost adus din afara orașului pentru a organiza Arhivele Breslei Aurora Springs. Sau așa pretindea toată lumea. Are tot felul de diplome în istorie și cercetarea arhivelor pentru recuperarea informației. Dar, până la urmă, s-a dovedit că diplomele lui, deși adevărate, erau doar o acoperire pentru adevăratul lui post de executor.

— Ah!

Era o lume întreagă de înțelegere în acea mică exclamație.

Elly oftă.

— Imediat după ce am început să ne vedem, vechiul șef al Breslei, Haggerty, a dispărut, iar Consiliul l-a numit pe Cooper ca nou șef. M-a cerut în căsătorie înainte de a avea șansa să mă pot adapta la noua situație.

— Trebuie să fii atentă cu bibliotecarii ăștia, zise Lydia.

— Mie-mi spui. Ei bine, ca să nu o mai lungesc, curând am aflat cât de important era postul pentru el. Cooper a început să întârzie la întâlniri sau chiar să le amâne în ultimul moment. Evita orice discuție despre Breaslă. Mi-a venit ideea că poate singurul motiv pentru care voia să se însoare cu mine erau legăturile familiei mele.

— Legături?

— El nu are nici un fel de legături, explică Elly. Ai lui nu fac parte din nici o Breaslă. Tipuri academice foarte distinse, cei mai mulți dintre ei. Nici măcar nu locuiesc în Aurora Springs.

— Înțeleg.

— Cred că lui Cooper i-a plăcut, de asemenea, și faptul că eram instructor la Facultatea Aurora Springs. Voia o nevastă care putea să-i ofere legături bune cu instituțiile respectabile din direcția dominantă a comunității.

— Ești sigură că astea sunt singurele motive pentru care voia să se căsătorească cu tine? întrebă Lydia.

Elly tresări.

— Ieri a recunoscut că aproape toate mișcările pe care le-a făcut în viața lui, încă de la vârsta de nouă ani, au fost direcționate spre numirea lui ca șef al Breslei Aurora Springs.

— De ce?

Elly ezită.

— Știi, nu l-am întrebat asta. Eram prea ocupată să mă simt ofensată de posibilitatea ca el să mă vadă doar ca pe o altă treaptă către ținta lui.

— Ei bine, nu te pot învinovăți că nu vrei să fii o treaptă.

— Un timp, după ce am aflat că va fi șeful Breslei, am reușit să mă conving că putem avea o căsătorie bună. Tata îmi tot spunea că el era fața nouă și tânără a Breslei, un conducător care va conduce organizația spre viitor. Sunt convinsă că direcția dominantă este o țintă demnă de atins. Mi-am spus că pot fi o parteneră în acest efort, la, la, la.

— La, la, la. Dădu Lydia din cap. Știu exact ce vrei să spui.

— La naiba, mă îndrăgostisem de omul ăsta și știi și tu cum este. Poți să te convingi de aproape orice atunci când ești îndrăgostită.

— Adevărat, zise Lydia. Am fost și eu în situația asta. Deci, ce s-a întâmplat? De ce ai decis că n-o să mergă până la urmă?

— Am aflat că participase la un duel vânătoresc.

Lydia gemu.

— Ai întreaga mea înțelegere pe tema asta. Nu pot să cred că în ziua de azi, niște oameni ai Breslei, presupuși a fi inteligenți, deștepți, educați, continuă să se angajeze în dueluri ocazionale. E un mod stupid și imatur de a rezolva problemele.

— Sunt total de acord cu tine.

Lydia o privi curioasă.

— De ce s-a duelat?

— Cooper l-a provocat pe un membru al Consiliului Breslei Aurora Springs pe nume Palmer Frazier. Eu și cu Palmer am fost împreună un timp, înainte ca relația cu Cooper să devină serioasă. Din ceea ce spun tabloidele din Aurora Springs și din zvonurile din campusul în care lucrez, eu am fost motivul pentru care s-au duelat.

— Doi bărbați s-au duelat pentru tine? Lydia se răsuci ca să o vadă mai bine, cu ochii mari și fascinați. Oh, Doamne, asta-i ceva incredibil de romantic.

— Nu chiar.

— OK, OK, am decis că duelul este un comportament masculin total imatur, retrograd și depășit. Dar trebuie să-ți spun, Elly, n-am mai întâlnit niciodată o femeie care a determinat doi bărbați să se dueleze în fantome în toată regula pentru ea.

— Da, bine.

— Haide, trebuie să recunoști că este ceva ca în filmele alea vechi în care frumosul vânător coboară în catacombe să-i prăjească pe băieții răi și să salveze fata.

— Nu chiar, zise Elly.

— Ce vrei să spui?

— Îți voi spune ceva ce n-am mai spus nimănui, zise Elly. Poți să crezi că sunt superficială, dar când am aflat despre Cooper că s-a duelat din cauza mea, am avut un soi de bucurie.

— Aha! zâmbi Lydia larg. Știam eu. N-ai fi o femeie adevărată dacă nu ai simți așa.

— M-am simțit încurajată, într-un fel. Elly își împreună mâinile și se concentrează asupra peisajului. Vezi tu, până atunci, Cooper nu fusese ceea ce se numește demonstrativ.

Lydia își țuguie buzele.

— Hm. Din felul în care te privea în seara asta, am avut impresia că voi doi ați fost categoric demonstrativi.

Elly simți că se înroșește.

— A fost un incident, dar nu se pune la socoteală pentru că a fost, ăăă, generat de efectele secundare ale arderii psihice mari a lui Cooper de noaptea trecută.

— Ah, da, genul ăla de incident. Lydia dădu din cap știutoare. Știu despre ce vorbești. Asemenea incidente pot fi amuzante, dar sunt, ca să zicem așa, neconcludente.

— Exact. Dar, cum ziceam, când eram împreună oficial în Aurora Springs, începusem să mă întreb dacă nu cumva mă găsea neatractivă fizic, dacă știi ce vreau să spun.

— Știu.

— Lipsa lui de interes în acest departament mi-a întărit teama că poate este interesat să se căsătorească cu mine din cauza calificărilor mele pentru poziția de nevastă de șef de Breaslă.

Lydia țocăi din buze.

— Apoi ai descoperit că se duelase pentru tine. Uuuu. Vorbim de o adevărată pasiune aici.

— Mi-am spus și eu asta. Însă, deși nu se poate trece peste faptul că duelarea este un comportament absolut inacceptabil, în cazul ăsta, au existat circumstanțe atenuante.

— Tradițiile Breslei, zise Lydia solemnă.

— Da. Sunt încă puternice în Aurora Springs.

— Încă prea puternice și aici, în Cadența, după părerea mea.

— Problema e, continuă Elly, că am crezut că duelul indica faptul că el avea niște sentimente puternice pentru mine, până la urmă.

— Cu siguranță că pot înțelege cum ai ajuns la o asemenea concluzie.

— Am simțit că pot să mă descurc cu situația asta. Elly își drese vocea. Dar aveam de gând să insist ca el să primească o consiliere, desigur.

— Desigur.

— Și, deși am crezut că există o parte bună a incidentului cu duelul, am fost teribil de furioasă.

— Și pe bună dreptate, zise Lydia.

— Se spune că duelurile între vânători nu duc la moarte, de obicei, dar am auzit destule povești ca să știu că pot apărea traume psihice la ambii, mai ales dacă unul dintre ei își pierde controlul.

Lydia se cutremură.

— Așa am auzit.

— În plus, fiind subiectul duelului, m-a făcut tema bârfei din campus. Știam că tabloidele vor avea o zi pe cinste. Mi-a fost teamă că îmi voi pierde slujba de la facultate înainte ca totul să se termine.

— Chestii serioase. Ai avut într-adevăr tot dreptul să fii furioasă ca iadul verde.

— Eram. Totuși, continui să-mi spun că incidentul mi-a arătat că relația noastră era sortită eșecului. L-am înfruntat pe Cooper în biroul lui și i-am cerut să-mi spună de ce s-a duelat.

— Și?

Elly oftă profund.

— A reieșit foarte clar că nu s-a duelat din motive de pasiune sau dragoste, sau onoarea mea feminină.

— Lydia se încruntă.

— Pentru ce s-a duelat?

— Ești pregătită să auzi asta? Pentru a proteja echilibrul puterii din Consiliul Breslei Aurora Springs.

Oripilată, Lydia rămase cu gura căscată.

— Oh, nu.

— Este adevărat. Mi-a spus-o el însuși. Se temea că Palmer Frazier ar fi putut să mă convingă să mă căsătoresc cu el și asta ar fi dus la o alianță de familie între Frazier și tatăl meu, ceea ce ar fi afectat Consiliul.

Lydia gemu.

— S-a duelat din cauza politicilor Breslei?

— Da.

— Nu din cauza ta?

Elly își scutură capul cu tristețe.

— Înțelegi acum de ce a trebuit să-i înapoiez inelul?

— Sigur că înțeleg. Impulsiv, Lydia o îmbrățișă pe Elly. În circumstanțele astea, era singurul lucru pe care îl puteai face. A fost motivul cel mai puternic. În comparație cu celelalte probleme ale tale, nu aveai de ales.

Înainte ca Elly să-i poată mulțumi pentru înțelegere, sesiză o mișcare în cadrul ușii. Două umbre întunecate stăteau în deschidere. Siluetele lui Cooper și Emmett erau conturate de lumina din spatele lor, cu fețele de nedistins în întuneric.

— Cred că ți-am spus mai devreme că am pășit peste niște nisipuri mișcătoare foarte serioase, zise Cooper neutru.

— Da, mi-ai zis, răspunse Emmett. Al dracului zgomot a mai făcut.

Capitolul 16

— Ca să înțeleg mai bine, zise Cooper trăgând de schimbătorul de viteze al Spectrumului, ai rupt logodna nu pentru că m-am duelat, ci pentru că m-am duelat pentru un motiv greșit!

Elly stătea nemișcată și foarte tensionată în scaunul de lângă el.

— Nu cred că ar trebui să mai discutăm despre asta, zise ea. Nu are nici un rost.

— Dar n-ai avut nici o problemă să vorbești despre asta cu Lydia London.

— Îmi place de ea. A fost o legătură instantanee între noi două. A fost foarte înțelegătoare.

— Abia ai cunoscut-o în seara asta și aveți deja o legătură? Dar eu? Pe mine mă cunoști de luni de zile. Am fost logodiți. Cum rămâne cu legătura noastră?

— Care legătură? întrebă ea politicoasă.

— Cred că am dreptul să fiu furios.

— Știam că n-o să înțelegi.

— Ai perfectă dreptate, nu înțeleg.

Nu avea să-și piardă calmul, își spuse el. Blestemat să fie dacă o s-o lase să-l enerveze.

— Logica ta este impermeabilă ca o strecurătoare.

— Logica mea nu trebuie să fie impermeabilă, trebuie doar să aibă sens pentru mine. Și are. Apropo, în caz că nu ai tras cu urechea îndeajuns să auzi toate detaliile, vreau să subliniez faptul că Lydia mi-a înțeles logica.

— Sigur că e de partea ta. E femeie. Voi femeile vă țineți partea când e vorba de chestii de-astea.

— Te rog să vorbești mai încet. O superi pe Rose.

El o privi pe Rose care stătea pe bancheta din spate privind noaptea prin fereastră. Pietrele din brățară străluceau în jurul gâtului ei blănos. Nu părea supărată, gândi el. Dar era un iepuraș-de-praf. Ce dracu știa el despre ce-i trecea prin minte? Nu putea să-și dea seama nici măcar ce-i trece prin minte femeii care stătea lângă el.

Conduse un timp fără să spună nimic, făcând apel la anii de antrenament și obișnuința de a-și controla furia care fierbea adânc în el. Când acest lucru nu se dovedea extraordinar de eficient, recurse la gândirea pozitivă.

— Nu ți se pare că ne comportăm ca un cuplu tipic de oameni căsătoriți care se întorc de la o petrecere?

— Nu, zise ea. Nu mi se pare. În primul rând, că nu suntem căsătoriți.

Nici gândirea pozitivă nu mergea.

— Nu, dar ne culcăm împreună.

Ea îi aruncă o privire care ar fi putut arde o fantomă.

— Nu ne culcăm împreună.

Ar trebui să se oprească chiar acum. Era o cale periculoasă. Până și el își dădea seama de asta. Dar se părea că nu se putea opri.

— Și noaptea trecută?

Ea își strânse poșeta cu putere.

— Noaptea trecută nu se pune la socoteală. Erai foarte ars.

— Poți să folosești logica asta ca să explici comportamentul meu, dar cum explic faptul că și tu erai la fel de pornită ca și mine?

— Voi, vânătorii, nu sunteți singurii loviți de efectele unei revărsări extreme de adrenalină, zise ea cu răceală. Experiența poate fi mai intensă pentru voi după ce lucrați cu lumină fantomă până la punctul de topire a chihlimbarului, dar crede-mă, și noi, restul, suntem la fel de susceptibili. După întâlnirea cu hoțul acela din alee și după ce am salvat-o pe Bertha, te asigur că eram foarte rezonată eu însămi. Să ne oprim aici, bine?

Nici o șansă, cucoană, gândi el. Dar înțelese, în sfârșit, că acesta nu era, probabil, cel mai nimerit moment să continue subiectul.

— Bine, dacă nu vrei să vorbim despre trecutul nostru, zise el cu voce tare, am putea vorbi despre afaceri.

Ea îl privi dintr-o parte, prudentă.

— Afacerile Breslei?

— După părerea ta, ăsta este singurul fel de afaceri care mă preocupă, nu-i așa?

Ea își rezemă capul de tetieră și închise ochii.

— Poate că nu sunt de acord cu unele lucruri pe care le fac Ghildele, și mă deranjează multe din tradițiile lor depășite, zise ea, dar ți-aș aminti că sunt o descendentă directă, din partea tatălui meu, a lui John Sander St. Clair, unul dintre fondatori și primul șef al Breslei Aurora Springs. Mai mult, pot număra câțiva eroi ai Erei Discordiei și câțiva foști șefi de Breaslă și membri ai Consiliului în ambele ramuri ale arborelui meu genealogic. Tatăl meu este unul dintre cei mai distinși bărbați din Breaslă, iar frații mei sunt vânători de prim rang.

— Știu istoria familiei tale, zise el încet.

— Sigur că o știi. Deschise ochii și își răsuci capul ca să îl privească. Este unul dintre motivele pentru care ai vrut să te însori cu mine.

El se concentrează asupra străzii înguste.

— Ce vrei să spui?

— Indiferent de problemele mele personale cu tradițiile arhaice ale Breslei, am o lealitate puternică pentru ele și pentru rolul lor în istorie. Apreciez, de asemenea, importanța lor continuă ca miliție de urgență. Nu sunt stupidă, îmi dau seama că prinderea deviantului albastru este extrem de importantă. Vei avea întreaga mea cooperare în investigația ta.

El se opri la lumina roșie a unui semafor.

— Mulțumesc, zise el încet.

— Cu plăcere.

— Apropo, nu te-aș numi niciodată stupidă. Unul dintre lucrurile pe care le admir și le respect la tine încă de la început este inteligența. Cred că știi asta.

— Da, știu, zise ea. Îmi cer scuze că am insinuat altceva.

— Fir-ar să fie! Dacă această conversație devine mai rece de atât, or să ne înghețe cururile în mașina asta.

Gura ei tresări.

— Sunt de acord. Se îndreaptă în scaun. Deci, la treabă. Când vrei să mergi la Drumul spre Ruine?

— Chiar poți să obții intrarea noastră acolo în seara asta?

— Așa cred, da. Își privi ceasul. E aproape miezul nopții. Clubul abia se trezește la viață. Începu să caute prin poșetă. O să-i sun pe Garrick și Phillip. Sunt sigură că nu s-au culcat încă. Sunt genul de

păsări de noapte. Putem să trecem pe la ei în drum spre club și să luăm legitimația.

— Ce facem cu Rose?

Ea întinse mâna și mângâie iepurașul-de-praf.

— Cred că a avut destulă activitate în noaptea asta. O lăsăm la mine în apartament.

Garrick Lattimer își vârî mâinile frumos manicate în buzunarele brodate ale halatului său de casă din mătase neagră și se legănă ușor pe picioarele încălțate în papuci de mătase.

Îl cercetă pe Cooper cu un interes grav.

— Deci ești un prieten de-al lui Elly și ești aici în vizită, zise el.

Cooper traversă mocheta albă pentru a privi panorama Orașului Mort. A început interogatoriul, gândi el.

Din momentul în care Garrick și companionul lui, Phillip Manchester, deschiseseră ușa apartamentului în urmă cu câteva minute, știuse că se afla sub cercetarea atentă a perechii.

Situația asta avea să fie la fel de grea ca aceea din ziua în care îl invitase pe tatăl lui Elly la el în birou pentru a-l informa că ar dori să discute cu el posibilitatea unei Căsătorii de Făgăduință cu fiica lui, gândi el.

Garrick și Phillip erau amândoi civilizați, de vârstă mijlocie, și într-o condiție fizică bună care sugera că lucrau adesea la sala de fitness. Fusese evident de la început că amândoi țineau foarte mult la Elly.

Apartamentul lor elegant, alb-pe-alb, era presărat cu antichități din era Colonială ce păreau valoroase, câte un elegant artefact extraterestru și o cantitate rezonabilă de artă dinainte de Era Discordiei. O bibliotecă mare era plină cu cărți rare. Decorul scump, de foarte bun gust și eleganța perechii nu îl prostiseră pe Cooper nici măcar o secundă. Recunoștea imediat un cuplu dur de feline-Spectru atunci când îl vedea. Garrick și Phillip aveau un stil de viață confortabil, sofisticat, dar era gata să parieze că undeva, în trecutul lor, amândoi își petrecuseră timpul făcând lucruri care erau mult mai periculoase și mai stresante decât conducerea unui magazin la modă de antichități.

Imediat după ce fuseseră prezentați și schimbaseră câteva cuvinte politicoase, Phillip o trăsese pe Elly în birou pentru a lua legitimația, lăsându-l pe Garrick singur cu Cooper. Nu fusese o întâmplare, Cooper știa. Mai degrabă un aranjament.

— Sunt din Aurora Springs, zise Cooper, alegându-și cuvintele cu grijă.

Prezentarea lui de către Elly ca fiind un prieten, nu-i picase bine.

Garrick dădu din cap, ca și cum o suspiciune îi fusese confirmată.

— Ești fostul logodnic, presupun.

Cooper se răsuci spre el mascându-și surpriza printr-un act de voință.

— Ți-a spus despre asta? întrebă el.

— Elly mi-a spus că a fost logodită un timp în Aurora Springs. Garrick se cufundă cu multă grație într-un fotoliu trăgând de mătasea pantalonilor de pijama de sub halat. Nu ne-a spus mai mult de atât. Nu ne-a dat niciodată un nume. Ni s-a dat de înțeles, mie și lui Phillip, că experiența aceasta a fost una dureroasă și că dorea să treacă peste ea și să o ia de la început.

— Dureroasă.

— Da. Și acum, după toate aceste luni, apari de nicăieri. Garrick zâmbi cu răceală. Iartă-mă, dar nu putem să nu fim curioși și oarecum îngrijorați. Elly nu are nici un fel de rude aici în Orașul Cadența, așa că aceia dintre noi care ne considerăm prietenii ei vrem să o protejăm.

— Apreciez asta, zise Cooper. Poate chiar mai mult decât îți închipui. Am fost îngrijorat din cauza ei.

— Se descurcă destul de bine cu mica ei afacere. Are o clientelă în creștere. Și-a făcut câțiva prieteni, dar cred că se simte singură uneori.

Cooper îl privi din cealaltă parte a camerei.

— Însemnând?

— Însemnând că, după toate aceste luni departe de casa și familia ei, este oarecum vulnerabilă din punct de vedere emoțional. Garrick își uni vârfurile degetelor și încetă să mai zâmbească. Eu și cu Phillip am fi foarte nefericiți dacă ar reieși că ai venit aici pentru a profita de ea și a o răni a doua oară.

Cooper fluieră încet.

— Voi, băieți, vă jucați rez-baschet cu cuarț solid, nu-i așa?

Garrick își înclină capul.

— Da, jucăm baschet. Te sfătuiesc să nu te lași indus în eroare de aparențe. Eu și cu Phillip am urcat pe scara socială în ultimii ani, dar te asigur că nu am uitat lecțiile dure pe care le-am primit când eram, să zicem, la capătul mai puțin plăcut al afacerii.

Cooper dădu ușor din cap.

— Te cred.

— Bine. Garrick păru satisfăcut. Mă bucur că ne înțelegem, Cooper. Distracție plăcută în seara asta la Drum.

Capitolul 17

Douăzeci de minute mai târziu, simțindu-se mult mai bine deoarece avea mult dorita legitimație și știa unde se poate parca, Elly îl conduse pe Cooper pe o stradă lăturalnică de lângă club.

— Mașina ar trebui să fie destul de în siguranță aici, zise ea când el deschise portiera. Dar poate ar trebui să faci chestia cu fantoma legată

de plăcuța de înmatriculare, ca să fii mai sigur. Aici a fost odată o veche zonă a depozitelor. Cele mai multe dintre clădiri sunt părăsite acum.

El cercetă atent cartierul prost luminat și clădirile aflate în ruină.

— Da, cred că așa o să fac, zise el.

După ce prinse o fantomă micuță lângă plăcuță, o luă de braț.

Străzile, parcările și aleile din jurul Drumului Spre Ruine era înțesat de vehicule scumpe. Taxiurile și limuzinele se opreau să-și lase pasagerii bine îmbrăcați. Femeile în rochii sclipitoare de mărimea și greutatea unei batiste se amestecau cu bărbați îmbrăcați în tot felul de haine, de la sacoul elegant de seară și pantaloni, până la haine de firmă din piele și jeansi.

Clubul ocupa unul dintre depozitele din era Colonială. Elly trecuse odată cu mașina pe lângă el în timpul zilei și văzuse că era aproape de neobservat, doar o altă clădire din Cartierul Vechi care se degrada. Singurul lucru care îl făcea deosebit era ușa decorată în negru și chihlimbar. Nu exista un număr pe ușă. Parte din atracția Drumului era faptul că trebuia să cunoști adresa sau să știi pe cineva care o cunoștea.

Elly cercetă mulțimea și concluzionează că se contopeau amândoi destul de bine în ea. Niciunul dintre ei nu-și schimbase hainele de la cina cu familia London. Rochia dreaptă de un violet-închis și sandalele cu toc înalt pe care le purta se potriveau cu celelalte rochii de seară la modă.

Cooper purta o jachetă sofisticată, neagră și largă, peste o cămașă gri din mătase și pantaloni negri. Se mișca prin mulțimea strălucitoare ca un rechin printr-un banc de pești-curcubeu.

— Acolo este intrarea pentru VIP-uri, șopti ea arătând spre o a doua ușă discretă, barată cu frânghii de catifea.

Doi bărbați bine legați, masivi, care păreau a fi gemeni, păzeau ușa pentru VIP-uri. Erau îmbrăcați în piele cu ținte argintii. Fiecare purta câte un singur cercel de aur. Capetele lor rase luceau în lumina puternică a torțelor care luminau fațada clubului.

Unul dintre gemeni aruncă o privire legitimă pe care le-o arată Elly. Cu o mișcare scurtă și rapidă a bărbiei le indică ei și lui Cooper că pot intra.

— Ai fost vreodată la Lumea Pământului? îl întrebă Elly în timp ce intrau pe o ușă care se deschise ca prin minune.

— Parcul tematic din Rezonanța? întrebă Cooper.

— Da.

El păru că se gândește.

— Nu îmi amintesc.

— Crede-mă, ți-ai fi amintit. Au tot felul de vehicule și expoziții făcute ca să-ți arate cum erau lucrurile pe Pământ înainte de Cortină. Au niște mașinuțe zgomotoase pe care le conduci fără să folosești

chihlimbarul ca să le rezonezi motoarele și case în miniatură unde nici măcar mașina de spălat vasele nu poate fi pornită cu energie psi. Foarte aiurea.

— Nu-mi sună familiar.

— Ooo. Vrei să-mi spui că ai tăi nu te-au dus acolo în vacanță când erai copil?

— De obicei, ne petreceam vacanțele pe unul dintre siturile de excavare ale mamei.

— Asta-i patetic.

— Mie mi se părea destul de interesant pe atunci. Ridică din umeri. Dar poate că trebuia să fii acolo ca să înțelegi.

— Da. Ei bine, motivul pentru care am adus vorba despre asta este că acest club este ceea ce s-ar putea numi o versiune adultă a Lumii Pământului. La ultimul etaj.

— Mulțumesc de informație. O să încerc să nu merg cu gura căscată.

Părea foarte relaxat despre chestia asta, gândi ea urmărindu-l cu coada ochiului, dar trebuia să fie oarecum impresionat măcar de parter. Sigur că văzuse multe. Dar asta nu schimba faptul că nu exista nimic similar cu Drumul Spre Ruine în Aurora Springs.

Tema negru-chihlimbar a decorului fusese extinsă și la parter, pereții și pardoseala de culoarea abanosului luceau în luminescența verde naturală a câtorva artefacte extraterestre de dimensiuni mari. Relicvele erau de calitate și emiteau o ușoară undă de energie psi. Colecția includea un sarcofag masiv din cuarț, două coloane lucrate într-un stil elaborat și o gamă variată de urne și vase. Exponatele fuseseră așezate la întâmplare în jurul spațiului semi-întunecat, creând impresia că tocmai ai intrat într-un sit arheologic misterios și nedescoperit până atunci.

O cascadă largă, lucitoare, luminată de lumini verzi, forma o cortină de-a lungul unui întreg perete. Cascada cu apă verde se revărsa într-un bazin în acompaniamentul unui ritm de jazz. O alee de culoarea chihlimbarului se răsucea în jurul marginii bazinului și dispărea în spatele cascadei.

Apăru o femeie îmbrăcată într-o rochie diafană, decorată cu trei triunghiuri din material, strategic amplasate.

— Dați-mi voie, vă rog, să vă conduc la masa voastră, zise ea ușor. Îi aruncă lui Cooper un zâmbet intim înainte să se întoarcă și să-i conducă de-a lungul aleii.

Spatele rochiei era atât de adânc răscoit, încât îi dezvelea o bună bucată din cuta care îi diviza fesele.

Elly privi spre Cooper și văzu că urmărea șoldurile unduitoare ale femeii. Pe fața lui era o expresie de interes amuzat.

— Dacă începi să salivezi, îl avertiză Elly, jur că plecăm imediat.

— Scuze. Dar nu vezi prea multe rochii ca asta în Aurora Springs. Își îndreptă atenția spre cascadă. Știi, nu vreau să par necioplit sau țăran, dar tocmai mi-am scos jacheta asta de la curățat.

— Nu-ți face griji, n-o să te uzi, îl asigură Elly. De fapt, e o serie întreagă de cascade și toate sunt amplasate în așa fel, încât să creeze impresia unui zid dens de apă.

Aleea se răsucea printre pragurile peste care cădea apa de smarald. Când ieșiră de cealaltă parte, Cooper își cercetă jacheta și păru satisfăcut că nu fusese stricată de apă.

Femeia îi conduse într-un separeu curbat, tapițat cu catifea neagră. Mesele aveau intarsii de sticlă și chihlimbar și erau luminate de dedesubt.

După ce se așezară, iar femeia plecă, Elly se rezemă de spătar și îl urmări pe Cooper cum privește împrejur.

Decorul de la parter doar sugerase atmosfera exotică de mister extraterestru pe care decoratorii încercaseră să o creeze. Aici, în salonul principal și în cazinoul din care se vedea o porțiune de acolo de unde stăteau ei, tema fusese împinsă la maximum.

Întregul perete din spate al vechiului depozit fusese scos pentru a expune vederii o secțiune din strălucitorul Perete al Orașului Mort din spatele lui. Suprafața de cuarț luminos oferea o iluminare ultimul răcnet pentru interiorul clubului, scaldând scena într-o strălucire nefirească.

Alte câteva artefacte masive erau împrăștiate prin salon. Atâtea relicve adunate laolaltă, împreună cu zidul însuși, răspândeau în întunericul intim o aură ușor intoxicantă de energie psi.

O cântăreață îmbrăcată într-o rochie lungă, verde și foarte strâmtă, șoptea în microfon cuvintele unui cântec seducător, senzual, care vorbea despre pasiuni condamnabile. Pe ringul de dans luminiscent, cuplurile se mișcau printre umbre.

Elly zâmbi simțindu-se puțin arogantă.

— Destul de impresionant, nu?

— Cu siguranță că nu este Salonul de Ședințe din Aurora Springs, răspunse Cooper.

— Asta am realizat și eu când Garrick și Phillip m-au adus aici prima dată. OK, am reușit să te aduc aici. Acum ce urmează, domnule Executor?

— Prima regulă a investigației este să eviți să atragi atenția. O să ne comportăm ca un cuplu adevărat care se bucură de faptul că sunt împreună.

— Și cum sugerezi să facem asta?

— Comandăm băuturi, apoi dansăm.

Ea înțepeni întorcându-se cu gândul la cele câteva ocazii când dansaseră împreună. De fiecare dată, avusese tendința de a se topi în brațele lui, precum chihlimbarul suprazonant. Era periculos să danseze cu Cooper.

— Care-i problema? Cooper privi spre un chelner care aluneca spre ei printre umbre. Ți-e teamă să dansezi cu mine?

— Nu fi ridicol. Trebuia să se fortifice pentru tortura asta, gândi ea.

— Ce pot să vă aduc, întrebă chelnerul așezând un vas cu alune pe masa din chihlimbar și sticlă.

— Vreau o Fantomă de Smarald, zise ea.

— O băutură amuzantă, zise chelnerul aprobând-o. Privi întrebător spre Cooper. Și pentru dumneavoastră domnule?

— Whisky, zise Cooper. Fără apă. Prima Generație, dacă ai.

— Desigur, domnule. Drumul se mândrește cu un bar bine aprovizionat. Mă întorc în câteva minute.

Se întoarse cu o tavă mică pe care se afla un whisky și un pahar înalt cu un amestec spumos, ornat cu familiarul bețișor de amestecat. Puse pe masă băutura de un verde-violent și whisky-ul și plecă.

Cooper o privi pe Elly cum soarbe cu paiul din băutură.

— Deci asta este o Fantomă de Smarald.

— Îhî. Bău ceva mai mult foarte repede.

— Parcă ar fi ceva care s-a scurs din catacombe.

— E foarte bună. Se simțea deja mai bine, decise ea. Putea să danseze cu Cooper.

El bău puțin whisky și rămase tăcut, absorbind împrejurimile.

— Ești gata de dans? întrebă el după câteva minute.

Ea se strecură afară din separeu și îl lăsă să o conducă spre ringul de dans. Gândește-te că e o misiune sub acoperire pentru a ajuta Ghilda să prindă un băiat rău, își spuse ea. Joci doar un rol.

Cooper o cuprinse în brațe învăluind-o cu căldura și masculinitatea lui. Ea se luptă puțin, dar decis, cu propria ei voință, însă ritmul senzual al muzicii birui.

Dansul cu el era una dintre amintirile bune ale relației lor din Aurora Springs.

Accesul de pasiune din noaptea trecută fusese doar artificii și dorință. Noaptea asta era cu totul diferită. Dansând cu el, o căldură înceată, seducătoare, se forma în adâncul ființei ei, îmbătându-i simțurile.

— Ți-am spus vreodată că îmi place felul cum miroși? zise el cu gura foarte aproape de urechea ei.

— Ăăă, nu. Nu cred că mi-ai spus vreodată ceva de genul ăsta.

— Mă înnebunește.

— Zău? Își lăasă ușor capul pe spate ca să-i vadă mai bine fața.
Mirosul meu te înnebunește?

— E chiar așa de greu de crezut?

— Ei bine, da, pe bune. Vreau să zic că nu am observat niciodată
că te înnebunește când eram împreună în Aurora Springs.

Mâna lui mare apăsă ceva mai ferm locul în care spatele ei se
curba.

— Acum că mă gândesc în urmă, zise el, cred că se poate spune că
au existat niște probleme serioase de comunicare între noi doi în Aurora
Springs.

— Sunt de acord cu asta.

— Dar presupun că măcar una dintre aceste neînțelegeri a fost
clarificată noaptea trecută, zise el încet. Știi că îmi place ideea de a face
sex cu tine. Îmi place foarte mult.

Știa că se înroșise și era recunoscătoare luminii extraterestre.

— Ești absolut sigur că ceea ce s-a întâmplat noaptea trecută nu a
fost efectul secundar al arderii?

— Am mai fost ars și înainte, zise el venind cu gura mai aproape
de a ei. Crede-mă, noaptea trecută a fost ceva diferit.

Apoi o sărută chiar acolo, în obscuritatea ringului de dans. Și nu
doar un sărut scurt, în treacăt. Ci unul profund, greu, care i se duse
direct în stomac. Mai încet și mai deliberat decât cele de noaptea trecută,
dar la fel de intens.

Nu-i venea să creadă. Cooper nu o sărutase niciodată în public, ca
să nu mai vorbim în mijlocul unui ring de dans. Este adevărat că era
greu de crezut că vreunul dintre celelalte cupluri observase ceva sau că
le păsa. Dar totuși nu era genul de lucruri pe care le făceau șefii de
Breaslă. De obicei, erau preocupați de imaginea lor.

Manifestările publice ale afecțiunii prezentau o problemă dublă
pentru un bărbat aflat în poziția lui Cooper. Pe de o parte, un conducător
al Breslei nu voia să pară un fustangiu libidinos. Istoric vorbind, șefii
Breslelor aveau o problemă veche de PR în zona asta. Pe de altă parte,
un șef de Breaslă trebuia, de asemenea, să se asigure că nu le dădea
impresia celorlalți membri ai organizației – de obicei, un grup foarte
macho – că este un tip moale care se lăsa dus în lesă de o femeie.

Dar Cooper o săruta, ca și cum nu i-ar fi păsat de imaginea lui.
Sigur că nimeni de aici nu știa cine este el, dar totuși. Sărutul ăsta părea
să fie pe bune.

Era strâns ținută lângă el și era foarte conștientă de erecția lui.
Era complet excitat, gândi ea amețită de ideea că avea un asemenea efect
asupra lui.

Cumva, Cooper reuși să-și vâre un picior între ale ei, apropiindu-și intim coapsa de ea într-un fel care îi ridică rochia scurtă și mai sus. Își puse o mână pe șoldul ei și o strânse ușor.

Era între șoc și o bucurie incredibilă. Căldura o inundă. Chiloții îi deveniră brusc devastator de uzi. Celelalte cupluri dispărură într-o altă dimensiune lăsând-o singură cu Cooper, cu noaptea întunecată de culoare verde și cu muzica erotică.

Își ridică mâna mai sus pe umărul lui Cooper ca să-i poată atinge ceafa. Era aproape sigură că el tremurase când îi mângâiasse părul cu vârful degetelor.

Chiar răspundea la mișcările ei, gândi ea, fără influența excitației de după ardere și cu un grad satisfăcător de pasiune. Părea că abia se putea abține să nu o tragă în jos, pe podeaua clubului de noapte și să facă dragoste cu ea atunci și acolo. Și nu era sigură că ar fi protestat prea mult dacă el ar fi încercat să facă așa ceva.

Când el în sfârșit își ridică capul, ea rămase fără respirație. Încercă să se gândească la un motiv bun să plece amândoi imediat și să se urce pe locul din față al Spectrumului.

— Am răspuns întrebării dacă sunt sau nu atras de tine fizic atunci când nu sunt sub efectul arderii?

— Cred... cred că da, reuși ea.

— Bun, zise el. Se opri din dans și o conduse decis spre separeul lor. În cazul ăsta trebuie să mă scuzi puțin.

— Poftim?

— Trebuie să merg la toaletă.

— Oh.

Doamne, Dumnezeule, chiar a reușit să-l facă pe Cooper Boone să termine în pantaloni chiar acolo, pe ringul de dans? Un sentiment uimitor al puterii ei feminine o învălui.

Îi zâmbi intim și încurajator încercând să nu își lase privirea să-i coboare mai jos de cureaua lui.

— Îmi pare rău de asta, zise ea ușor. Dar tu ești cel care a stârnit focul.

— Care foc? întrebă el absent cu privirea alunecându-i spre zidul din spate, acolo unde un hol ducea spre toaleta bărbaților.

— Știi tu. Se aplecă mai aproape de el și își coborî vocea. Îmi dau seama că astfel de situații pot fi puțin jenante pentru un bărbat ca tine. De fapt, pentru orice bărbat, presupun. Dar mai ales pentru tine. Vreau să zic că tu ești mereu atât de controlat.

— Jenant?

Ea râse superficial.

— Sper că nu ți-ai distrus pantalonii. Par a fi scumpi. Dar asta o să te învețe minte să nu te mai înfierbânți pe ringul de dans.

El o opri în fața separeu lui.

— Despre ce vorbești? întrebă el politicoș, dar fără expresie.

Se gândi atunci că poate se grăbise să tragă o concluzie greșită.

— Nu contează, murmură ea umilită.

— Fir-ar să fie, Elly, credeam că trebuie să ne antrenăm talentele de comunicare.

Ea își dresese glasul.

— Când ai spus că trebuie să mergi la toaletă, am presupus că poate ai avut un mic accident pe ringul de dans. Din cauza aceluia sărut pasional și... știi tu.

Dădu din mână ca să termine fraza.

El îi aruncă un zâmbet încet și răutăcios.

— Iubito, dacă există cineva care mă poate face să-mi pierd controlul în mijlocul ringului de dans, aceea ești tu. Dar, din întâmplare, nu am făcut-o. Oricum, nu de data asta. Motivul pentru care vreau să merg la toaletă este acela că vreau să arunc o privire în spatele casei.

— În spatele casei?

— Vreau să văd cum este dispunerea din spatele scenei. Birouri, bucătării, genul ăsta de lucruri. Vreau, de asemenea, să văd biroul directorilor, dacă este posibil. Nu-ți face griji, mă întorc repede.

S-au dus naibii uimitoarele ei puteri sexuale.

— Aș putea să te ajut, zise ea repede. Pot să verific spatele casei de lângă toaleta femeilor. E în partea cealaltă a clubului.

— O să faci pe dracu'. Stai aici și așteaptă-mă.

— Se presupune că suntem parteneri în chestia asta, dacă-ți mai amintești.

— N-a zis nimeni nimic de vreun parteneriat.

— Hei, nici măcar nu ai fi aici în noaptea asta dacă nu te ajutam eu.

— Elly, fii rezonabilă, zise el cu o voce joasă. ăsta e un cazino. Asta înseamnă că există o mulțime de securitate peste tot, chiar dacă nu este evidentă. Nu ai habar cum să eviți camerele de supraveghere și gărzile.

— Și presupun că tu știi? întrebă ea realizând că începea să sune belicoasă.

— Înainte să am rolul ăsta de șef al Breslei, mi-am petrecut ani de zile lucrând sub acoperire, îți amintești?

— Oh, da, așa e. Tot uit că ai fost executor.

— Investigator.

— Cum o fi. OK, OK, du-te și fă-ți treaba. Tocmai se pregătea să intre în separeu, dar gândul la lenjeria udă o făcu să se oprească. Tot am nevoie să merg la toaletă, chiar dacă nu mă lași să spionez.

— Fugi. O bătu ușor pe fund, un gest posesiv și afectat în același timp. Probabil că nu e o idee prea bună să te așezi până nu ți se usucă chiloții, oricum.

Dispăru topindu-se printre umbre și mulțime înainte ca ea să reușească să-l lovească în fluierul piciorului cu vârful sandalei.

Puțin mai târziu, ieși din cabina verde ornată și aurită din interiorul micului palat etichetat DOAMNE. Își spală mâinile la una dintre chiuvetele negre cu auriu și își verifică ținuta în oglinda masivă, cu ramă elaborată.

Avea obrajii încă roșii și trebui să își aranjeze puțin părul, dar altfel nu arăta prea rău, decise ea. Nu ca o femeie care tocmai se pipăise cu un bărbat pe ringul de dans mai rău ca o adolescentă cu hormonii duduind.

Ieși din toaletă în holul elegant mobilat și se îndreptă către ușa care avea să o ducă în salonul principal al clubului.

Ușile batante marcate ca fiind Numai Pentru Angajați, de la capătul holului, îi atraseră atenția. Privi către tavan, dar nu văzu nici o cameră de supraveghere. Nu înseamnă că nu este niciuna undeva prin apropiere, gândi ea. Cooper avea dreptate, asta era un cazino, iar într-un cazino întotdeauna cineva supraveghea lucrurile.

Totuși, ce rău putea face dacă ar fi mers de-a lungul holului către ușile batante? Dacă ar fi întrebat-o cineva ceva, putea pretinde că este ușor amețită și să spună că greșise drumul ieșind de la toaletă.

Porni înainte lăsându-și bărbia în jos și răsucită ușor într-o parte. Dacă exista pe undeva vreo cameră de supraveghere, spera să-i prindă doar vârful capului. Se prefăcu că scotocește prin poșeta ei strălucitoare, ca și cum ar fi căutat un ruj.

Ușile se deschiseră brusc în momentul când ajunse în dreptul lor. Trebui să facă un pas înapoi ca să nu fie trântită la pământ de un bărbat îmbrăcat în uniformă neagră cu verde a chelnerilor.

— Scuzați-mă, doamnă, zise el lăsând ușile să se închidă în spatele lui. Nu v-am văzut. Pot să vă ajut?

— Căutam țâșnitoarea de apă. Îi aruncă cel mai bun zâmbet de înaltă rezonanță al ei. Mi-a spus cineva că se află chiar după toaleta doamnelor.

— În altă direcție. Vă arăt eu.

— Mulțumesc.

Continuă fermă să zâmbească, permițându-i chelnerului să o conducă spre țâșnitoarea neagră cu verde din capătul opus al holului. Dar nu era ușor să-și mențină expresia feței de beție ușoară, fericită. Inima îi bătea cu putere.

Scurta privire asupra a ceea ce Cooper numea spatele casei fusese o revelație. Se simțise de parcă ar fi stat într-un decor de scenă elaborat,

privind spre lateralele din spatele cortinei. Ușile batante erau porți care despărteau lumea fanteziei din club de cea adevărată, aflată de cealaltă parte.

Pereții de dincolo de uși nu erau acoperiți cu faianță strălucitoare neagră și chihlimbarie, ci erau vopsiți într-un bej trist. Nu era nici un covor pe jos acolo, iar lumina era cea puternică și rece produsă de tuburile fluo-rezodate instalate în tavan.

În cele câteva secunde, văzuse un număr de oameni îmbrăcați în diferitele uniforme ale muncii lor – curățători, angajați ai restaurantului, crupieri, chelneri – toți mișcându-se cu un aer preocupat.

Mai observase și altceva, ceva de care era sigură că va fi de un real interes pentru Cooper.

Armonia Drew, femeia-detectiv, oftică-te!

Capitolul 18

Tocmai sorbea din noua ei Fantomă de Smarald când Cooper, în sfârșit, apăru.

— Era și timpul să te întorci, zise ea, în timp ce el intra în separeu și se așeza lângă ea. Începusem să cred că s-a întâmplat ceva în timpul turului tău prin spatele casei.

— Nu s-a întâmplat nimic. A trebuit să împrumut câteva lucruri și pe urmă a trebuit să le dau înapoi. Mi-a luat puțin mai mult timp decât plănuisem. Privi spre cocktailul magnific din fața ei. Văd că ți-ai comandată încă o băutură din asta zăpăcită.

— De fapt, este a treia. Trebuia să fac ceva. Chelnerul începuse să mă compătimizească crezând că prietenul meu mi-a dat papucii.

— Da? Și ce i-ai spus?

— Că ai băut prea mult, ai început să te simți rău și te-ai dus la toaletă să vomیți.

— O poveste foarte colorată.

— Așa mi-am zis și eu. Începu să amestece cu bețișorul în Fantoma de Smarald. Ce lucruri a trebuit să împrumuți și pe urmă să le dai înapoi?

— Uniforma unuia de la curățenie și un set de chei.

— De unde ai luat hainele și cheile?

— Din camera celor de la curățătorie, de unde de altundeva? zise el.

Ea se înecă cu o înghițitură de Fantomă de Smarald și grăbită, se șterse la gură cu un șervețel.

— Ai furat uniforma și cheile unui om de serviciu?

— Nu, zise el răbdător. Ți-am spus că le-am împrumutat.

— Doamne, Cooper, dacă te prindeau cei de la securitate? Ai fi putut fi arestat.

— N-am fost. Bătu ușor cu palma peste unul dintre buzunarele hainei. Am fost norocos și am găsit fotocopia unei hărți a clubului atașată de un cărucior de la curățenie. Se pare că oamenii de serviciu le folosesc ca să știe ce camere au curățat.

— Ce vrei să faci cu ea?

— Nu știi încă. Dar e bine întotdeauna să ai o hartă bună.

O suspiciune profundă crescuse în ea.

— Te-ai distrat, nu-i așa?

— Distrat?

Scoase bețișorul din băutură și îl îndreptă spre el.

— Se vede că te-ai distrat furișându-te prin spatele casei, furând lucruri. Ești încărcat de adrenalină, Cooper Boone.

Gura lui se curbă ușor.

— Poți să-ți dai seama de asta, hă?

— Da, pot. Mai luă o înghițitură din băutură. Ce-ar fi dacă ți-aș spune că trei tipi au încercat să se dea la mine în timp ce tu te jucai de-a detectivul?

— Arată-mi-i și le ard creierii.

— Ha. Nu te cred nici măcar o secundă. Tu te duelezi numai când e vorba de afacerile Breslei, ai uitat?

— Ne-am întors la chestia cu duelul?

— Scuze. Nu m-am putut abține. N-am vrut să deschid iar subiectul ăsta, pe bune. Își examinează băutura cu ceva mai multă atenție. Știi, chestiile astea pot fi puțin cam șmechere. Au un gust bun când le înghiți, dar se pare că am devenit mai vorbăreață în ultimele câteva minute.

El păru amuzat.

— Cred că e timpul să mergem acasă. A fost o noapte lungă.

— Da, a fost, nu-i așa? Dar nu pot să arunc asta. E o băutură scumpă. Luă paharul și dădu peste cap ce mai rămăsese din Fantoma de Smarald. Când termină, zâmbi veselă către Cooper.

— Acum putem să mergem.

El o ajută să iasă din separeu și o conduse spre cascada verde.

— Cred că este prima dată când te văd amețită.

— Probabil, din cauza faptului că întotdeauna a trebuit să am grijă cu lucrurile astea în Aurora Springs.

— Înțeleg.

— În afară de asta, ca să nu mai zic de mahmureală, mama întotdeauna mi-a spus foarte clar că poate fi foarte jenant pentru tata ca fiica unui membru al Consiliului Breslei să se îmbete în public. Făcu cu ochiul. Imaginea Breslei, știi.

— Faptul că aparții unei familii de rang înalt din Breaslă te-a stresat destul de mult de-a lungul anilor, nu?

— Da. Vrei să auzi un mic secret?

— Sigur.

— Înainte să te cunosc pe tine, mă decisesem să mă mărit cu cineva din afara Breslei, indiferent de ce credeau ceilalți.

— Nu mai spune.

— Da.

Observă că se aflau pe aleea care șerpuia printre cascade. Își întinse mâna și lăsă apa să-i cadă în palmă.

— Mi-am plănuț evadarea încă de când eram adolescentă. De aceea, nu trebuia să-ți faci griji că voi fugi cu Palmer Frazier sau cu oricine altcineva din Consiliul tău idiot.

— Dar te-ai răzgândit când m-ai cunoscut pe mine?

— Am crezut că ești altfel.

— Și acum ce crezi despre mine? întrebă el.

— Categoriec ești diferit, zise ea. Dar diferit decât îmi închipuisem eu la început. Dacă înțelegi ce vreau să spun.

— Nu sunt sigur că înțeleg, zise el.

— Nici eu, mărturisi ea.

În afara clubului, străzile erau încă pline. Luminile mașinilor și taxiurilor se reflectau în vălul de ceață. Elly respiră adânc de câteva ori încercând să-și pună ordine în minte. După un timp își abandonă efortul găsindu-l ineficient.

Când Cooper o așeză pe scaunul din față al Spectrumului, se relaxă cu un mic oftat și închise ochii.

— Ei bine, zise Cooper urcându-se alături de ea pe scaunul șoferului. Mă întrebam ceva.

— Ce anume? mormăi ea pe jumătate adormită.

— Ți s-au uscat până la urmă chiloții?

— Nu știu. N-am verificat.

El râse pe un ton jos, sexy și părăsi bordura lângă care parcase.

— Ce vrei să spui? Nu poți să-i simți? Prea amețită de Fantomele astea de Smarald ca să-ți dai seama dacă sunt încă uzi sau nu?

— Nu. Nu pot să-ți spun dacă s-au uscat, pentru că sunt la mine în poșetă.

— În poșetă? Ce dracu caută acolo?

— I-am scos când m-am dus la toaletă pentru că nu mă simțeam prea bine în ei și mi-era teamă că, dacă mă așez, ar putea să-mi facă o pată potențial jenantă pe spatele rochiei care, din întâmplare, este foarte scumpă.

— Stăteai acolo în rochia aia cât o batistă tară chiloți pe tine și bând Fantome de Smarald? întrebă el.

Părea ultragiāt până în adâncul sufletului său de șef de Breaslă, gândi ea. Zâmbi și se așeză într-o poziție mai confortabilă.

— Nu este chiar comportamentul exemplar al unei adevărate neveste de șef de Breaslă, nu? Ți-am zis eu că ți-am făcut un favor când am rupt logodna.

Cincisprezece minute mai târziu, Cooper parcă în aleea învăluită în ceață din spatele Emporiumului Plantelor St. Clair. Înăuntrul său încă se mai dădea o bătălie între dorința fierbinte și ultragiul masculin. Nu putea să-și scoată din minte imaginea lui Elly stând în separeu fără chiloți pe ea.

Se duse în dreptul portierei pasagerului și o deschise. Ea dormea dusă. Nici nu se mișcă atunci când o trase afară din mașină și o așeză pe umărul lui.

O ținu cu o mână pusă sus, pe coapsele ei și regretă imediat mișcarea. În prezenta ei poziție, tivul rochiei minuscule era ridicat până deasupra fundului ei frumos curbat. Degetele lui se aflau foarte aproape de despicătura dintre picioarele ei. Și nu avea chiloți pe ea.

Reuși să deschidă ușa magazinului și să intre cu Elly fără să o lovească la cap. După ce rezonă lumina, o văzu pe Rose urmărindu-l de pe una dintre mesele de lucru. Iepurașul-de-praf clipi de câteva ori din ochii albaștri și sări în sus și în jos agitată.

— N-a pățit nimic, zise Cooper. Doar o Fantomă de Smarald în plus.

Își întinse brațul. Rose se cațără pe mâneca lui spre umărul liber. Merse până la scări. Se opri acolo, o așeză pe Elly mai bine și aprecie cât avea de urcat.

— Un șef de Breaslă trebuie să facă ceea ce un șef de Breaslă trebuie să facă, o anunță el pe Rose.

Începu să urce scările.

Se opri la capătul lor și inspiră profund de câteva ori.

— E mai grea decât pare, o informă el pe Rose. Probabil, numai mușchi.

Își duse povara în dormitorul întunecat și o trânti cu grijă peste cuvertură. Rose sări de pe umărul lui și se duse lângă Elly frecându-și botul de bărbia ei.

Elly deschise ochii și o mângâie pe Rose. Apoi îi zâmbi visătoare lui Cooper.

— Mulțumesc că m-ai urcat pe scări, zise ea. Nu cred că în noaptea asta aș fi reușit de una singură.

— Cu plăcere, zise el. Aveam nevoie de exercițiu.

Se aplecă și îi scoase una dintre sandalele micuțe cu toc înalt, apoi pe cealaltă. Elly căscă.

— Nu-i nevoie să mă dezbraci. Aruncă doar o pătură peste mine.

— Nu-i nici un deranj, zise el lăsându-și o palmă să alunece peste curba piciorului ei.

— Pleacă, comandă ea. Nu cred că te poți descurca cu șocul de a mă vedea fără chiloți.

— Șefii de Breaslă sunt mai puternici decât te-ai aștepta, zise el plin de speranță.

Ea întinse mâna după marginea cuverturii și o trase peste ea.

— Noapte bună, Cooper.

El zâmbi și se îndreptă spre ușă ezitând.

— Noapte bună, Elly.

— Apropo, amintește-mi să-ți povestesc ce am observat când m-am dus la toaletă în seara asta.

— Implică cumva o pereche de chiloți?

— Nu, murmură ea, înfundându-se și mai mult în pernă. Energie psi. De felul celei emise de plantele alea psi-poleite pe care le-a găsit Bertha în catacombe. Dar foarte intens.

— Poftim? Se îndreptă din nou spre pat. Vrei să spui că poți simți undele psi ale plantelor?

— Știu, e ciudat.

— Elly!

Ea își îndreptă un deget spre el.

— Secret mare și întunecat al familiei. Chihlimbarul din cerceii mei este acordat. Promite-mi că n-o să spui la nimeni.

— Stai puțin, Elly. Mai rămâi puțin trează. Ce spuneai despre faptul că ai simțit plante precum cele găsite de Bertha?

— O mulțime, cred. Destule ca să creeze un bâzâit mare. Căscă. Sunt ținute undeva în holul ăla de dincolo de toaleta femeilor de la club.

Își închise ochii și adormi.

Cooper o privi un timp, conștient de nevoia profundă și agitată care îl bântuia. După un timp, se întoarse în alee ca să își ia sacul de voiaj din portbagajul mașinii. Pe când se întorcea, se gândi că neglijase să-i spună lui Elly că plecase de la hotel în ziua aia.

— Trebuie să-mi amintesc să-i spun mâine dimineață, îi zise el lui Rose.

Capitolul 19

Se trezi cu o durere de cap și cu un mic bâzâit psi familiar. O labă micuță îi mângâie ușor obrazul.

Elly deschise ochii și o privi pe Rose care stătea cuibărită lângă perna ei. Iepurașul-de-praf strângea într-una din labe o floare verde proaspătă.

— Ai ieșit noaptea trecută după ce te-am adus acasă, nu-i așa? întrebă Elly luând floarea.

Rose sări în sus și în jos.

— Mulțumesc. E frumoasă. Dar trebuie să-ți spun că de câte ori apari cu una din astea, devin foarte nervoasă. Promite-mi că nu le mai furi!

Rose chicoti veselă, bucuroasă că îi fusese acceptat cadoul cu aprecierea de cuviință.

În bucătărie se auzi ușa unui dulap închizându-se.

Elly se ridică brusc în șezut. Din cauza mișcării cuvertura căzu spre talie. Privi în jos și observă că era încă îmbrăcată cu rochia pe care și-o pusese seara trecută. Un sentiment profund de disconfort o cuprinsese. Cu multă grijă aruncă o privire sub marginea cuverturii. Partea de jos a rochiei scumpe era foarte șifonată. Tivul i se ridicase până aproape de talie. Observă că nu purta nici un fel de lenjerie intimă.

Probabil că nu era un semn bun, gândi ea.

Cooper apăru în ușa dormitorului. Purta ochelarii cu rame negre cu chihlimbar, un pulover negru cu guler barcă și pantaloni kaki. Avea în mână un ziar.

Instinctiv, ea își trase cuvertura până la bărbie.

— Ce cauți aici? întrebă ea.

— Sunt prietenul tău din provincie, ai uitat? M-ai lăsat să stau cu tine.

— Asta a fost doar o poveste. Nu intenționez să fie înțeleasă la propriu.

— Din nefericire sunt genul de bărbat care înțelege lucrurile la propriu. Și, oricum, am plecat de la hotel. Nu am unde să mă duc.

— Stai puțin, Cooper. N-am spus niciodată.

— Ce-ți face capul?

— Teribil. Își masă tâmplele cu vârful degetelor. Poate că am răcit.

— Nu cred. Ce ai tu este o mahmureală clasică. Îți amintești de Fantomele alea de Smarald de noaptea trecută?

Ea se concentrează.

— Am o amintire vagă a imaginii unui pahar mare plin cu o chestie verde. Era delicios. Dulce și acrișor în același timp.

— Au fost trei pahare mari și evident foarte potente.

— Oh.

Alte câteva amintiri îi invadară mintea. Un ring de dans întunecat, intim, muzică erotică, un sărut care o făcuse să se topească. Tresări.

— Așa e. Acum îmi amintesc.

Zâmbetul lui era ușor și cunoscător.

— Da, se vede. Ai ceva în magazin pentru durerea de cap sau vrei ceva din dulăpiorul de medicamente?

Ea își puse ordine în gânduri.

— Jos. Primul dulap. Raftul de jos. Este un pachet etichetat balsam Armonic. Pune o lingură întreagă într-o cană și toarnă apă clocotită.

El își întinse brațele și se îndreptă.

— Îl fac imediat.

— Dacă mă gândesc mai bine, pune două linguri.

— În ordine.

Un gând incomod îi trecu prin minte.

— Stai un pic, zise ea când îl văzu că se răsuțește să plece. Tu unde ai dormit noaptea trecută?

— Pe sofa ta.

— Dacă este adevărat, ce s-a întâmplat cu chiloții mei?

El zâmbi moale.

— Știi, am de gând să te las să afli singură. Ne vedem la micul dejun.

Îl auzi fluierând în hol.

Ea stătea sub dușul cu apă fierbinte revigorantă și încerca în zadar să nu se gândească la noaptea care trecuse, când ușa băii se deschise.

— Ce naiba? Prinse cu o mână perdeaua dușului și privi pe după marginea ei.

Cooper stătea în spațiul strâmt, înconjurat de aburi și cu o cană în mână. Rose stătea pe umărul lui și ronțăia o bucată de pâine prăjită.

— Iarăși tu, zise ea încruntându-și sprâncenele la el. Ce mai e? Sunt sub duș, pentru Dumnezeu.

— Scuze, zise Cooper. N-am vrut să te sperii. Am crezut că poate vrei să-ți începi terapia cu tonicul tău special.

Ea mirosi aerul inhalând aroma calmantă a balsamului Armonic. Perspectiva de a scăpa de durerea de cap părea mult mai importantă pe moment, decât să încerce să-l facă pe Cooper să înțeleagă că nu erau în termeni intimi care să-i permită lui să se vânture cum dorea prin baia ei.

Luă cana din mâna lui.

— Mulțumesc.

— Cu plăcere. După ce ieși, o să discutăm despre ceea ce ai spus că ai simțit când te-ai dus noaptea trecută la toaletă.

Plecă luând-o pe Rose cu el.

Ea rămase acolo un timp, sorbind din tizana și forțându-se să retrăiască noaptea care trecuse.

Își aminti, în sfârșit, ce se întâmplase cu chiloții ei.

— Când ți-ai dat seama că poți să simți energia psi a plantelor? o întrebă Cooper punând ouăle din tigaie în farfuria ei.

Ea ridică din umeri, cu atenția concentrată asupra ouălor. Tizana își făcuse treaba și acum se simțea înfometată.

— Cam pe la aceeași vârstă la care frații mei și-au căpătat abilitățile pararezonante. La scurt timp după pubertate.

El îi puse farfuria în față.

— Momentul obișnuit când se dezvoltă simțurile paranormale puternice.

— Da. Își luă o porție mare din ouă. Chestia e că genul de talent pe care îl am eu se presupune că nu există.

— Nici al meu, îi reaminti el pe un ton sec.

— Corecție. Al tău poate că este un mare secret al Breslei, dar măcar sunt oameni care recunosc că există. La naiba, au făcut eforturi mari ca să se asigure că informația este bine ascunsă. Dar în cazul meu, experții ar fi puternic înclinați să spună că greșesc. Genul ăsta de diagnostic mi-ar fi terminat șansele de a duce o viață normală. Din cauza asta părinții mei au fost ferm deciziși să îl țină secret.

— Oamenii trăiesc pe Armonia doar de două sute de ani, spuse Cooper moale. Asta nu este o perioadă prea lungă în termeni de evoluție. Am descoperit doar o gamă restrânsă de talente paranormale. Cine poate să spună că nu există și altele care așteaptă doar să fie stimulate în rândul populației?

Ea își îndreptă furculița spre el.

— Problema din momentul de față, așa cum amândoi știm, este că oamenii au tendința să fie deranjați de talentele parapsihologice care nu se potrivesc profilurilor normale.

— Nu pot să te contrazic. Cine și-a dat seama că parasimțurile tale nu se încadrau în spectrul normal?

— Mama. A observat că eram deosebit de fascinată de flori și ierburi de tot felul. Îmi petreceam ore întregi explorând pădurea în căutarea lor și atunci când le găseam pe cele pe care le voiam, le aduceam acasă și făceam experiențe cu ele. Am început să-mi fac propriile mele preparate din ierburi. Puteam cumva să simt care ierburi făceau un anumit lucru pentru o anumită persoană.

El o privi.

— Asta se înțelege atunci când spui că pregătești tizane speciale pentru fiecare dintre clienții tăi?

Ea dădu din cap și mai luă o îmbucătură din ouă.

— Simt care ierburi rezonază cel mai bine cu profilul parapsihic al fiecărui individ. Să luăm, de exemplu, sămânța lunii. E un vechi remediu popular pentru insomnie. Dar sunt câteva specii diferite și o duzină de preparate diferite. Rezultatele administrării ei ca somnifer au avut efect în unele cazuri, însă în altele nu.

— Probabil că din cauza asta i s-a dat statutul de remediu popular în loc de cel de medicație adevărată.

— Așa e. Dar, dacă fac o consultație adevărată, folosind chihlimbar acordat, pot să potrivesc specia bună cu modul de preparare și cu doza necesară clientului. Apropo, dozajul este foarte important la semințele de lună. Sunt practic fără gust în lichide, așa că oamenii au tendința să ia mult prea multe. Dacă își face treaba, te poate adormi timp de o zi întreagă.

El păru amuzat.

— Ce-i așa de comic? întrebă ea.

— Mă gândeam la prelegerea pe care mi-a ținut-o tatăl tău.

— Ce prelegere?

— Cea în care îmi spunea că ești o creatură delicată, blândă și care trebuie tratată cu mare grijă.

Ea se încruntă.

— A zis tata așa ceva?

— Îhî.

— Ăsta-i motivul pentru care nu ai încercat nimic altceva în Aurora Springs decât să mă săruți la despărțire atunci când mă aduceai acasă după întâlniri?

— Pe dracu', nu. Indiferent de ce credea familia ta, am știut că nu ești o bucată fragilă de fir de chihlimbar din prima zi când ne-am întâlnit.

— Zău? Vrei să spui că ai simțit că aveam un grad destul de puternic de energie psi? Am auzit că unii oameni pot simți asta în ceilalți.

— Nu. O privi peste marginea căinii. Puterea pe care am simțit-o în tine era de altă natură.

— Ce fel de natură?

El căută cuvintele care să exprime ceea ce știuse din prima zi când ea intrase în Departamentul Arhivelor.

— Ești genul de persoană despre care prietenii știu că pot avea încredere și pe care pot conta indiferent de situație. Ești loială, dar loialitatea ta nu poate fi cumpărată. Ai o noțiune profundă a ceea ce este bun și ce este rău, întotdeauna, indiferent de obstacole. Și ești bună.

— Doamne, Dumnezeule, mă descrii ca pe o bucată de chihlimbar fără strălucire și neacordat.

El se încruntă.

— Exact invers. Ești cea mai interesantă femeie pe care am cunoscut-o vreodată.

Ea simți o fluturare în adâncul stomacului.

— Zău?

El ridică un deget.

— Mai mult, ca să știi și tu, ai o calitate specială care te scoate din categoria plicticoșilor.

— Care?

— Ești al dracului de sexy.

— Ha! Își îngustă ochii. Dacă sunt așa de nemaipomenit de sexy, de ce m-ai ținut departe de tine în Aurora Springs?

El se rezemă de spătarul scaunului, își întinse picioarele sub masă și cuprinse cana cu palmele.

— La început, am făcut-o pentru că navigam sub ceea ce s-ar putea numi un pavilion fals.

— Oh, da, așa e. Faptul că eu chiar am crezut că ești bibliotecar.

— Eram bibliotecar. Ridică din umeri. Dar nu eram sigur de cum vei reacționa când aveam să devin șef al Breslei. Când s-a întâmplat, mi-am dat seama că erai foarte incomodată de situație. M-am grăbit să-ți pun inelul pe deget, dar după ce am făcut-o, mi-am spus că ar trebui să iau lucrurile mai încet și să îți dau șansa să te obișnuiești cu ideea că te vei căsători cu șeful Breslei. Știam că nu-ți prea plăcea asta.

Ea își puse furculița pe masă.

— Cine zice că șefii de Breaslă nu sunt profunzi și perceptivi?

— Eu nu. Fiind un tip isteț, cu vederi largi și perceptiv, am presupus că sexul ar complica situația.

— Cum?

El își masă ceafa.

— Mi-a fost teamă că, dacă ne culcăm împreună, te-ai putea convinge că singurul lucru pe care îl avem în comun este atracția sexuală. Aveam o imagine a ta încercând să reduci relația noastră la statutul de aventură și până la urmă să o termini cu totul. M-am gândit că, dacă îți fac curte în felul demodat al tradiției Breslei, ai fi putut vedea că ne potrivim și din alte puncte de vedere.

Ea îl surprinse cu un zâmbet rapid și amuzat.

— Și mai vorbeam de gânditul prea mult la o problemă. Bănuiesc că a fost de vină educația științifică pe care ți-au dat-o părinții tăi. Prea multă istorie, logică și filosofie.

— Bănuiesc că da.

— Mai e pâine prăjită?

Și se zice că bărbații sunt cei care încearcă să evite discuțiile despre relații, gândi el.

— Mă duc să mai fac.

Se ridică în picioare și se duse la masa de lucru din bucătărie ca să mai pună o felie de pâine în prăjitor.

— Poate că ar fi mai bine să ne întoarcem la ce s-a întâmplat noaptea trecută la club. Ziceai că ai simțit urme de energie psi asemănătoare celor pe care le-ai simțit la ierburile pe care le-a adus Bertha din tunel.

— Psi-poleite. Da.

Se uită la ea peste umăr.

— Dar nu ai văzut ierburile alea?

— Nu, dar cum ți-am spus, ca să le pot simți de la distanță trebuie că era o cantitate mare de ierburi în apropiere sau o formă foarte rafinată a lor.

— Praf magic.

— Probabil.

Se răsuci încet și se sprijini de masa de lucru.

— Cu siguranță că există o legătură puternică cu Drumul.

— La ce te gândești?

— Sunt două posibilități. Prima ar fi aceea că Ormond Ripley, proprietarul clubului, conduce o afacere cu droguri.

— De ce ai dubii despre posibilitatea asta?

— London mi-a spus că Ripley a avut întotdeauna grijă să stea de partea legală a liniei.

Ea își ridică sprâncenele.

— Lăcomia nu are limite.

— Nu pot renunța la posibilitatea asta, fu el de acord. Dar este, de asemenea, posibil ca vreo persoană din organizația lui să se ocupe și de droguri fără ca Ripley să știe.

O expresie neliniștită se instalează pe fața ei.

— Ai de gând să te duci din nou la Drum, nu-i așa?

— Nu prea am de ales. Scoase harta din buzunar, o desfăcu pe masă și arătă spre una dintre încăperi.

— Aici este toaleta femeilor. Arată-mi unde erai exact atunci când ai simțit bâzâitul psi de la plante.

Ea studie harta cu grijă.

— Am ieșit pe ușa aia și m-am dus spre dreapta. Își mișcă degetul de-a lungul holului. Aici sunt niște uși batante. Stăteam cam pe aici când un chelner a ieșit. Atunci am simțit prima urmă de psi.

El studie înscrisurile de pe hartă.

— Se pare că toate camerele din partea cealaltă sunt destinate gătitului și depozitării hranei. Mai este una pe care scrie: Articole pentru Curățenie. Nu pot să-mi închipui că ar depozita cineva droguri în vreunul dintre locurile astea. Prea multe șanse de a fi descoperite.

Ea bătut cu un deget pe hartă.

— Sunt sigură că am simțit ceva și cred că venea de undeva din apropierea ușilor batante.

El privi în sus.

— Există șansa ca energia să fi venit de sub hol sau dinspre tavan?

— Nu din tavan, zise ea foarte sigură. Dar de sub podea este o posibilitate reală. Multe dintre clădirile Cartierului Vechi au beciuri și

spații de depozitare subterane de vreun fel sau altul. Nu m-ar surprinde dacă ar exista și o gaură de intrare undeva pe sub club. Cum îți spuneam, partea asta a orașului este plină de ele.

El își puse palmele pe masă de o parte și de cealaltă a hărții.

— O să arunc o privire azi.

— Cum o să intri?

— La fel ca noaptea trecută, ca angajat al clubului. N-ar trebui să fie prea dificil. Sunt câteva sute de oameni care lucrează acolo. Chiar și în timpul zilei un asemenea loc are o mulțime de angajați care aleargă de colo-colo.

— Nu știu, Cooper, mi se pare îngrozitor de periculos.

Telefonul de pe perete sună cu putere. Cooper întinse mâna după el, ușurat de binevenita întrerupere a unei discuții pe care nu dorea să o continue.

— Nu. Elly sări de pe scaun, ceva ca un fel de panică strălucindu-i în ochi. Își flutură mâinile nebunește.

Nu răspunde, zise ea pe mutește.

Dar era prea târziu.

— Alo, zise Cooper automat.

— Cooper? Tu ești? Vocea feminină familiară se ridică pe o notă întrebătoare. Sunt Evelyn St. Clair.

— Eu sunt, zise el. Îi aruncă lui Elly o privire plină de scuze. Bună dimineața, doamnă St. Clair.

Elly trecu pe după masă cu mâna întinsă.

— Dă-mi telefonul.

— E cam devreme, observă Evelyn dur. Ce cauți în apartamentul lui Elly la ora asta?

— Luam micul dejun, zise Cooper ținând telefonul în așa fel, încât Elly să nu poată ajunge la el. Elly m-a scos în oraș noaptea trecută ca să-mi arate splendorile marelui oraș după lăsarea nopții. Trebuie să spun că am fost uimit.

Evelyn râse.

— Cooper, îți râzi de mine. Amândoi știm că ți-ai petrecut foarte mult timp în alte locuri decât Aurora Springs. De fapt, nici nu te-ai mutat înapoi aici până când n-ai luat postul de la Departamentul Arhivelor.

— Vorbesc serios, doamnă St. Clair. Orașul Cadența este o adevărată revelație.

Elly reuși să prindă telefonul. El i-l lăsă și se duse să vadă ce se întâmplă cu pâinea prăjită.

— Mama? Elly se încruntă feroce la Cooper. Da, știu. A dormit pe sofa, mamă. Nu că ar fi treaba cuiva.

Felia de pâine prăjită ieși din prăjitor. Cooper o luă, o puse pe o farfurie și o duse la masă. Rose sări de pe pervaz și veni lângă el.

— E doar un musafir, în ceea ce-i privește pe vecini, mamă, zise Elly. Și aș putea adăuga că și în ceea ce mă privește.

Urmă o altă pauză în conversație. Elly ascultă cu un aer de răbdare îndârjită.

— Da, mamă, știu cum ar părea pentru cei de-acasă, din Aurora Springs, dar, vezi tu, asta e frumusețea faptului că locuiesc în Cadença. Aici, într-un oraș mare, nimănui nu-i pasă ce faci sau cu cine o faci. Fiecare își vede de treburile lui. E un concept interesant. Ei bine, trebuie să plec. Aproape că s-a făcut ora să deschid magazinul. Transmite-i lui tati toată dragostea mea. Pa.

Închise telefonul, își încrucișă brațele și se încrută la Cooper.

— De aici înainte, sub nici o formă nu mai răspunzi la telefonul meu. E clar?

Cooper îi dădu lui Rose jumătate din felia de pâine prăjită și o mânca el pe cealaltă.

— Casa ta, regulile tale, zise el. Dar, din curiozitate, ești sigură că nimeni de pe aici nu este interesat de viața ta amoroasă?

— Pentru Dumnezeu, nu am o viață amoroasă.

— Acum ai o viață sexuală, totuși. Știu din experiență că mulți oameni, chiar și cei care trăiesc într-un oraș mare, cei sofisticati și snobi, sunt interesați de viața sexuală a celorlalți.

— N-a sosit momentul să te apuci de așa-zisa ta investigație?

— Ei bine, dacă asta este atitudinea ta...

— Asta este.

Capitolul 20

Cu puțin timp înainte de ora trei în după-amiaza aceea, o față familiară apăru din ceața grea care încă mai învăluia Aleea Ruinei. Ușa Emporiului Plantelor St. Clair se deschise punând în mișcare clopoței de deasupra.

Elly se cutremură. Începea să devină intolerantă la idioții de clopoței, gândi ea. Sunaseră aproape constant toată ziua. Chiar din momentul în care înlocuise semnul închis cu cel de Deschis, avusese un număr anormal de vizitatori. Foarte puțini dintre ei fuseseră interesați să cumpere tizane.

Beatrice Kim, proprietara magazinului Rarități din Orașul Mort, aflat două case mai jos, intră în încăpere. Fața îi strălucea în anticipație.

— Bună ziua, Elly, zise Beatrice veselă.

— Bună ziua, doamnă Kim. Ați venit să vă luați provizia de tizane de rădăcini-rezodate?

— Da, într-adevăr, draga mea. Beatrice o privi cu bucurie. Nu pot să stau nici o săptămână fără rădăcinile rezonate. Și ce mai face micuța Rose?

Rose lăsă sortatul prin cutia cu brățări și țopăi peste tejghea ca s-o întâmpine pe Beatrice, mormăind fericită.

— Oh, arăți absolut minunat. Beatrice îi admiră brățara colan care se zărea prin blana încălțată. Albastrul se potrivește cu ochii tăi. E categoric culoarea ta, dulceață mică.

Rose își flutură genele cu evidentă falsă modestie și privind-o plină de speranță.

— Dumnezeu, credeai că am uitat? Beatrice scoase din buzunarul hainei o punguță din plastic transparent, plină cu prăjiturele. O desfăcu și scoase o prăjiturică. Poftim. Unt de arahide și ciocolată. Le-am făcut seara trecută.

Rose acceptă gustarea cu un aer politicos, reușind să ronțăie delicat, dar cu multă eficiență.

— Poftim rădăcinile rezonate, doamnă Kim. Elly puse un săculeț mic și alb pe tejghea și se îndreptă spre casa de marcat. Cincisprezece dolari, vă rog.

— Mulțumesc, draga mea. Beatrice puse punga plină cu prăjiturele pe tejghea și îi făcu conspirativ cu ochiul lui Elly. Am făcut și pentru tine și musafirul tău.

— Mulțumesc, zise Elly hotărâtă să se poarte politicos. Drăguț din partea dumneavoastră.

Beatrice își ridică ochii spre etajul de deasupra cu o privire politicos întrebătoare.

— V-ați întors destul de târziu noaptea trecută. Presupun că v-ați distrat minunat în oraș, nu?

— De unde știți că ne-am întors târziu?

Beatrice dădu din mână într-o manieră nepăsătoare.

— Am văzut când s-au aprins luminile la tine timp de câteva minute în jurul orei trei dimineața. Chicoti. Nu este ora ta obișnuită de culcare, nu-i așa, draga mea?

Elly își propti coatele de tejghea.

— Mă spionați cumva, doamnă Kim?

— Dumnezeu, nu. Ochii lui Beatrice se măriră. Nu dormeam prea bine. M-am sculat să-mi fac un tonic din excelentele tale semințe de lună și am observat luminile din apartamentul tău.

Elly își încordă maxilarul.

— Dumneavoastră și toată lumea din cartier, se pare.

— Poftim?

Elly oftă.

— Îmi cer scuze, doamnă Kim. Dar toată ziua am fost asaltată de oameni, toți din cartier. Și toți păreau a fi foarte curioși despre musafirul meu.

— Ei, nu ne poți face o vină din asta, draga mea.

Elly ridică o sprânceană.

— Nu pot?

— Cu excepția lui Griggs, florarul, ăsta-i un cartier foarte prietenos, îi aminti Beatrice. Ne interesăm unii de alții. Apropo, i-am văzut pe Phillip și Garrick mai devreme și mi-au zis că ți-au împrumutat legitimația lor de la clubul Drumul Spre Ruine. Pun pariu că ai dansat toată noaptea cu prietenul tău.

— Am dansat, da.

— Foarte romantic. Phillip mi-a zis că i s-a părut că l-a văzut pe prietenul tău când a plecat cu mașina din alee în dimineața asta. A plecat acasă?

— Nu. A ieșit să viziteze orașul.

— Pe unde?

— Mi se pare că a zis ceva despre grădina zoologică.

— Oh, înțeleg. Înseamnă că o să se întoarcă curând?

Elly bătea cu degetele în tejghea.

— Da, doamnă Kim.

— Atunci o să vin mai târziu.

— De ce? o întreabă Elly direct. Rădăcina rezonată este gata acum. Beatrice se uită în poșetă cu un ușor aer de panică.

— Se pare că mi-am uitat portofelul.

— Nu vă faceți griji, îl trec în contul dumneavoastră, doamnă Kim.

— Nu, nu, draga mea, e în ordine. Prefer să plătesc în numerar.

— N-aș vrea să vă deranjați încă o dată.

— Stau în apropiere. Beatrice zâmbi cu blândețe. O să-mi facă bine mișcarea.

Ieși din magazin pe trotuarul îngust și dispăru în ceață.

Elly privi spre Rose care își terminase prăjiturică și părea foarte interesată de punga de plastic plină pe care o lăsase Beatrice.

— S-a dus teoria mea cu oamenii din orașele mari care nu sunt interesați de afacerile intime ale vecinilor lor, zise Elly. Se pare că domnul Șef de Breaslă a avut dreptate când spunea că oamenii se distrează spionând viața sexuală a celorlalți.

Rose scoase un sunet înțelegător și începu să tragă de inelul de plastic care închidea punga.

Elly încercă să scape de anxietatea care creștea în ea de la o clipă la alta. Se uită la ceas.

— E plecat de ore întregi. Tu de ce crezi că întârzie atât?

Se auzi un zgomot ușor de plastic frecat de plastic. Rose reușise să desfacă punga. Veselă, scoase o prăjiturică.

Elly se gândi la noua floare verde-cuarț din vaza de pe pervazul ferestrei din bucătărie.

— Că veni vorba de nopți pline, unde ai fost noaptea trecută, domnișorico? șopti ea.

Rose ronțăia o prăjiturică.

Clopoței de la ușă sunară din nou. Elly privi cum o altă față familiară, Herschel Lafayet, privește nervos peste umăr înainte de a intra în magazin.

— Bună, Elly.

Ea gemu.

— Nu și tu, Herschel.

— Hă? Hă? Herschel se apropie de teighea. Nu și eu ce? Ce anume?

— Ai venit să mă întrebi despre viața mea intimă? Pentru că, dacă e așa, poți să te întorci și să ieși direct în stradă.

Herschel se opri în fața ei, trăsăturile lui boțite adunându-se într-o încruntătură nerăbdătoare.

— De ce dracu mi-ar păsa de viața ta intimă?

Un sentiment nedescoperit de simpatie pentru micul șobolan de ruine se ridică în inima lui Elly.

— Am știut întotdeauna că ești unic și deosebit, Herschel.

— Da, da, sunt deosebit, așa e. Cercetă din nou strada încețoșată de dincolo de fereastră. Am trecut pe aici să aflu dacă știi ceva de Bertha Newell.

Elly înțepeni înainte de a putea să se controleze. Din fericire, Herschel nu păru să observe. Încă mai urmărea trotuarul.

— Nu, n-am auzit, că veni vorba, zise ea, punând o notă de ceea ce spera ea că este indiferență. De ce? E vreo problemă?

— Nu știu. Se întoarse bătându-se ușor. Am trecut pe la magazinul ei de câteva ori, începând de ieri. Nu e acolo. Voiam să-i arăt ceva ce am găsit în sectorul meu. Să-i cer părerea, știi? Când e vorba de identificarea chestiilor de valoare, e la fel de bună ca para-arheologii ăia de la universitate.

— Probabil ca lucrează în subteran.

— Nu cred. Își trase gulerul soios în jurul gâtului încercând să-și ascundă fața de trecătorii din stradă. Nu rămâne niciodată noaptea în subteran. I-e frică să doarmă în catacombe.

— Poate că s-a dus să-și vadă fiica și nepoții, sugeră Elly plină de speranță.

— Nu. Mi-a zis că a fost la ei acum două săptămâni, la ziua de naștere a unuia dintre copii. N-ar fi avut motiv să se ducă din nou așa de curând.

— Ei bine, eu nu mi-aș face griji dacă aș fi în locul tău, zise Elly luând o atitudine liniștitoare. Ultimul lucru de care aveau nevoie era ca Herschel să înceapă să pună întrebări despre absența lungă a Berthei. Sunt sigură că o să apară. Între timp, ce-ar fi să-ți fac un ceai de balsam Armonic?

Ochii lui Herschel priviră spre masa pe care se aflau ceainicul cu apă fierbinte și ceștile din plastic.

— Da, bine, ar fi nemaipomenit. Mulțumesc.

Elly se duse la masa de ceai și alese un container de pe raft în timp ce încerca să găsească o modalitate de a-i distrage atenția lui Herschel de la magazinul închis al Berthei.

— Spuneai că ai găsit o relicvă deosebit de valoroasă? întrebă ea nepăsătoare.

— Poate. Nu știu încă. El își vârî mâinile în buzunare și se legănă de câteva ori pe vârfuri privind în stradă. D'aia voiam să se uite Bertha la ea înainte s-o vând. Dacă e atât de deosebită pe cât cred eu, aș duce-o direct la cei de la Muzeul Cadența decât la obișnuiții mei dealeri rupți în cur.

— Bun plan. Puse ierburile într-o ceașcă, turnă apă fiartă peste ele și amestecă ușor.

— Nu pot să-mi imaginez de ce a dispărut așa. Herschel începu să se plimbe de colo-colo. Am crezut că poate tipul cu florăria de lângă ea, Griggs, sau cum l-o fi chemând, a văzut-o sau măcar știe unde s-a dus. Dar era închis și la el.

Aduse ceașca cu ceai și o așeză pe tejghea împreună cu un șervețel de hârtie.

— Poftim, Herschel. Ai grijă, e fierbinte.

— Da, da, sigur. Ridică ceașca și inhală aroma. O parte din tensiunea nervoasă din el se mai potoli. Mulțumesc.

— Cu plăcere.

Herschel sorbi cu grijă și se îndreptă spre ușă.

— M-am întâlnit cu Benny și Joe. Nici ei n-au văzut-o.

— Cine sunt Benny și Joe?

— O echipă independentă de încâlcitor-vânător. Unii șobolani de ruine îi angajează ca să-i protejeze în subteran. Griggs îi folosește deseori pentru că nu are nici un fel de talent para-rez.

— Stuart Griggs, florarul? întrebă ea surprinsă. Se duce în catacombe ca să caute reliceve? Nu știam că se ocupă de asta.

— Nu se ocupă de asta. Herschel se strâmbă. Benny și Joe nu știu de ce îi place să coboare în catacombe, dar îi angajează în mod regulat. Îi doare-n spate de ce se duce el acolo atât timp cât le plătește serviciile.

— Înțeleg.

— Bine, mulțumesc de ceai. Ne mai vedem.

— La revedere, Herschel.

Elly se sprijini de tejghea privind-l pe Herschel cum pleacă grăbit prin ceața gri.

— Se pare că, până la urmă, viața mea sexuală nu este de mare interes pentru toți cei din cartier, Rose.

Rose se așeză peste grămada ei de bijuterii ca un dragon micuț și ciufulit stând peste o movilă de aur, și își ronțai cea de-a doua prăjiturică.

— Știi, tocmai mi-am dat seama că și alții ar putea observa că lipsește Bertha, zise Elly. Nu vrem ca oamenii să devină curioși în privința absenței ei. Poate că ar trebui să mă duc până la magazinul ei și să pun un mic anunț cum că lipsește din oraș câteva zile.

Cu cât se gândea mai mult, cu atât i se părea o idee bună. Avea cheia, își spuse ea. Ar putea să se furișeze pe alee, să intre în magazin pe ușa din spate, să pună semnul în fereastră și să plece foarte discret.

Din cauza ceții care se îngroșa rapid, nu prea erau șanse să o vadă cineva ducându-se în sus și în jos pe alee. Dar chiar dacă ar fi văzut-o cineva, nu i s-ar fi părut ciudat. Toată lumea știa că ele două erau prietene. Putea să spună că a primit un telefon de la Bertha. Ceva despre o urgență de familie.

Folosi un marker ca să scrie anunțul pe o bucată de hârtie. Când fu mulțumită de rezultat, întoarse anunțul „Mă întorc în zece minute” de la propriul ei magazin.

Își luă haina din cui, o îmbracă și își deschise geanta pentru Rose.

— Să mergem, surioară.

Mormăind veselă, Rose alergă de-a lungul tejghelei și sări în geantă. Își agăță labele din față de marginea de sus și își îți capul afară, cu ochii albaștri larg deschiși, ca să nu piardă nimic.

Capitolul 21

Pachetele mici, ambalate individual, erau așezate înăuntrul a trei cutii de carton puse una peste alta în debaraua de depozitare. Cutiile purtau eticheta Hârtie Igienică, ceea ce i se păru lui Cooper ca fiind foarte potrivit în acele circumstanțe.

Ieși din debara, beciul vechi de două sute de ani avea podeaua și pereții din piatră, dar apa se infiltrase, cum făcea de obicei apa în asemenea locuri, creând o atmosferă umedă și igrasioasă.

Apa nu era singurul lucru care curgea în spațiul mare și întunecos, observă el. O mulțime de energie psi rătăcită pătrundea, de

asemenea, în atmosfera de aici. Nu era un lucru surprinzător având în vedere proximitatea Zidului Orașului Mort. Probabil că se afla o gaură de intrare undeva în apropiere, așa cum sugerase Elly.

Folosi lanterna ca să-și găsească drumul înapoi spre ușa grea din lemn, care arăta de parcă era acolo de la construcția clădirii.

Deschizând ușa, urcă scările vechi și strânte. La capătul de sus al scărilor, se opri un moment și ascultă cu multă atenție înainte de a deschide o altă ușă și de a intra în camera de depozitare a materialelor pentru curățenie.

Rafturile erau pline cu materiale pentru curățenie, cutii cu role de mărime industrială de hârtie igienică și prosoape de hârtie.

Traversă camera, luă câteva role de prosoape de hârtie și ieși în hol.

Căruciorul cu ustensilele de curățenie se afla exact acolo unde îl lăsase. Îl apucă de mâner și merse în josul coridorului și pe după un colț către un lift particular marcat cu însemnul Birouri Executive.

Găsirea drogurilor fusese ușoară, gândi el. Poate prea ușoară.

Capitolul 22

Aleea era sufocată de o ceață gri. Un tremur de neplăcere alunecă prin șira spinării lui Elly și îi ridică părul de pe ceafă. Zidurile înalte ale clădirilor de la marginea aleii înguste obturau cea mai mare parte din puțina lumină care se filtra prin ceață. Abia dacă reușea să zărească conturul containerului de gunoi aflat în fața ei. Aburii groși se comportau ca niște absorbante de sunet de pe altă lume, înăbușind zgomotul motoarelor de la mașinile care se deplasau cu multă grijă pe străzile din apropiere.

— Acoperire perfectă, îi șopti ea lui Rose. N-o să ne vadă nimeni.

Merse mai departe, nereușind să oprească împunsăturile de gheață ale tensiunii nervoase.

Ceața era un lucru bun în circumstanțele astea, gândi ea. Și atunci de ce îi provoca atâta nervozitate?

Se trezi ascultând intens, ca să audă zgomotul familiar al capacului unui container de gunoi sau vreun sunet moale de pași în spatele ei. Din când în când, privea spre Rose, urmărind semnele apariției celei de-a doua perechi de ochi a iepurașului-de-praf.

Rose părea vioaie, dar nu dădea nici un semn de alarmare.

Când ajunseră la deschiderea din capătul aleii, Elly avu un puternic sentiment de ușurare. Sentimentul dispăru rapid când descoperi că strada îngustă din fața ei era complet goală, fără trafic și fără pietoni. Întregul cartier părea să fi fost brusc părăsit.

Cu pași grăbiți intră pe aleea care deservea următorul rând de magazine. Poate că doar i se părea, gândi ea, dar ceața părea acum mai densă și mai amenințătoare. Avea un efect de dezorientare asupra

simțului vederii și direcției. Rose mârâi moale, într-o manieră ce părea de îmbărbătare.

Se opri la intrarea din spate a unui magazin ca să verifice semnul, temându-se că trecuse de ținta ei.

— Stuart Griggs, Florar, îi citi ea lui Rose. Aproape că am ajuns. Magazinul următor este al Berthei.

Privi în jos, spre iepurașul-de-praf, și încremeni când văzu că Rose privea intens la ușa închisă a florarului. Toți cei patru ochi îi erau larg deschiși, dar nu se vedea niciunul dintre dinții ascuțiți ca lama.

Rose mârâi încet.

— Ce-i? întrebă Elly. Privi de la Rose spre ușă și înapoi. Știu că nu-l plăci pe domnul Griggs, dar aș vrea să nu mârâi la ușa lui. E jenant.

Atenția lui Rose rămase concentrată asupra ușii. Ceva nu era în regulă; Elly simțea asta, dar Rose nu se comporta de parcă ar fi simțit o amenințare.

Își aduse aminte comentariul lui Herschel cum că și magazinul florarului era închis.

Ezitând, încercă clanța. Se răsuci cu ușurință în mâna ei. Rose mârâi din nou, dar tot nu apărea nici un dinte. Și nici nu devenise subțire și periculoasă, gândi Elly. Toate bune până acum.

Deschise ușa din spate a magazinului de flori. Bâzâitul înfundat al unui frigider vibra în întuneric. Simțurile ei psi o furnicară ușor. Mirosul bogat și exotic al florilor proaspăt tăiate veni spre ea.

Exista ceva greu și neplăcut care se amesteca cu mirosul de flori, ceva care nu făcea parte de acolo.

Probabil flori moarte și în descompunere, gândi ea. Indiferent ce era, îi provoca greață. Trebui să se lupte cu impulsul de a se răsuci pe călcâie și să fugă.

Singurul lucru care o ținea acolo, era faptul că Rose tot nu dădea nici un semn că ar fi simțit un pericol imediat.

— Domnule Griggs?

Nu primi nici un răspuns. Știu în acel moment că în străfundul ei nu așteptase, de fapt, nici un răspuns.

Mirosul care se împletea cu aroma florilor era cel al morții.

Capitolul 23

Ormond Ripley își privi ceasul placat cu chihlimbar în timp ce trecea prin dreptul biroului asistentei lui executive.

— Spune-i, te rog, domnului Maitland că doresc să-l văd la mine în birou peste o jumătate de oră ca să trecem în revistă noul set de resurse financiare.

— Da, domnule Ripley. Asistenta luă telefonul. Domnul Duhan v-a sunat când erați plecat. Mi-a spus să vă spun că a găsit un număr

nemaipomenit pentru club. Grupul va fi audiat la patru în după-amiaza asta, dacă vreți să-i verificați chiar dumneavoastră.

— Mulțumesc, voi fi acolo. Se duse la ușa biroului său. Lasă-l pe Maitland să intre de cum ajunge.

— Da, domnule.

Deschise ușa și intră în biroul său, savurând, așa cum făcea de fiecare dată, atmosfera discretă. După părerea lui, camera radia o aură de putere și lux care era mult mai intoxicantă decât orice drog și mult mai irezistibilă decât orice femeie pe care o cunoscuse.

Pereții erau lambrisați cu lemn ondulat care fusese tăiat și trimis din junglele unor insule îndepărtate. Pietrele din pardoseala cu model complicat fuseseră scoase dintr-o carieră de piatră din munții Continentului Nordic.

Lucrările de artă de pe pereți făcuseră parte cândva din colecția unuia dintre fondatorii Muzeului Cadența. Picturile fuseseră destinate galeriilor muzeului, dar Ormond se asigurase că vor ajunge aici. Nu îi plăceau lucrările moderniste în culori pastelate post-Era Discordiei, dar asta nu avea nici o importanță. Important era faptul că lucrările de artă din acea perioadă erau considerate de către cunoscători ca fiind extraordinare și foarte valoroase; pe scurt, lucrări pentru colecționari de elită.

Ajunsese departe de orașelul minier prăfuit în care se născuse și crescuse, gândi el, și de fiecare dată când intra în acest birou, se oprea un moment pentru a reflecta asupra drumului pe care îl parcursese.

Talentele lui de para-rez de energie disonantă îi înlesniseră intrarea pe un post bine plătit ca om al Breslei. Nu avea o familie cu legături pe care să se sprijine, dar aptitudinea lui pentru politicile interne și o abilitate intuitivă în a alege partea învingătorilor, îl ajutaseră să se ridice în rândurile Breslei la statutul de membru al Consiliului.

Dar încă de la începutul carierei sale de vânător știuse că dorea să realizeze mai mult în viață decât să vâneze fantome prin catacombe. Ținta lui motivantă fusese să pună bazele propriului său imperiu. Drumul Spre Ruine reprezenta punctul culminant al ambițiilor lui și se mândrea cu fiecare detaliu mărunț al operațiunilor de zi cu zi ale imperiului său.

Porni spre biroul amplu sculptat de la capătul îndepărtat al încăperii. Ușa de la baia lui particulară se deschise aproape, dar nu chiar, fără sunet. Tresărind, se răsuci pe călcâie.

Se încruntă la omul de serviciu care stătea în ușa deschisă.

— Ce faci aici? întrebă el. Baia asta nu este curățată niciodată la ora asta, decât dacă o cer eu.

— Trebuie să vorbim, zise omul de serviciu sprijinindu-se de mop. Ar fi bine să-i spui asistentei tale ca pentru un timp să nu-ți dea nici o legătură telefonică.

— Cine ești?

— În acest moment, sunt singura ființă care se află între tine și o ședere prelungită la închisoare.

— Nu-i un loc în care mi-aș alege să-mi petrec concediul.

Omul de serviciu scoase un pachet mic din buzunar.

— Cred că ai fost aranjat în așa fel, încât să fii prins că te ocupi de porcăria pe care ei o numesc praf magic.

— Ce drac verde mai e și asta? Ormond întinse mâna. Dă-mi să văd.

Omul de serviciu i-l aruncă fără nici un comentariu.

El prinse punga de plastic și o desfăcu cu grijă. Nu era nevoie să miroasă sau să guste praful pe care îl conținea. Simțurile lui parapsihice erau foarte acute. Fiind atât de aproape de drog, putea simți o ușoară atingere a undelor paranormale la care era acordat. Nu exista șansa ca omul de serviciu să blufeze.

— De unde ai luat asta? întrebă el trăgând de timp pe când resigila punga.

Prin minte îi trecură imagini ale imperiului său greu câștigat prăbușindu-se. Nu muncise atât ca acum să piardă totul.

— L-am găsit în beciul vechi. Apropo, locul ăla are scurgeri ca o strecurătoare, apă și energie psi. E o gaură de șobolan acolo?

Ormond ignoră întrebarea.

— Nu vând droguri.

— Va fi greu s-o dovedești dacă poliția face o percheziție aici și găsește ce am găsit eu.

— Mai e gunoi din ăsta jos acolo?

— Sunt trei cutii mari pline cu pachetele la fel ca ăsta.

Ormond se duse în spatele biroului încercând să-și adune gândurile.

— Chiar crezi că cineva încearcă să mă compromită? întrebă el într-un târziu.

— Așa se pare.

— De ce să nu presupui că am intrat în afacerile cu droguri?

— Am făcut un pic de cercetare înainte de a veni azi aici. Zâmbetul omului de serviciu era criptic și rece. Dacă ai fi decis să faci afaceri cu droguri, nu cred că le-ai fi împachetat în cutii care să nu fie impermeabile, apoi le-ai fi depozitat într-o debara umedă. Ești deștept și ești un para-rez puternic. Mai degrabă le-ai fi ascuns în catacombe, acolo unde șansele ar fi fost împotriva oricui ar fi încercat să le găsească.

— Ești sigur de asta? întrebă Ormond. Poate că mergeam pe teoria „ascunde-le într-un loc la vedere”.

— O posibilitate. Dar mai e ceva ce mă face să cred că nu ești implicat în asta.

— Ce anume?

— Cum ziceam, am făcut cercetări. Omul de serviciu privi în jurul biroului cu apreciere. Ai muncit din greu ca să ridici locul ăsta și ai fost al dracului de grijuliu să rămâi în zona legalului. Ești genul care își asumă riscuri, dar nu cred că ești genul care să riște toate astea doar pentru niște profituri pe termen scurt de pe urma drogurilor. Apropo, nu-i doar părerea mea. Mai e cineva care este de acord cu mine.

— Cine?

— Mercer Wyatt.

Ormond încremeni.

— Asta este o treabă a Breslei?

— Da. Wyatt mi-a spus că ai fost în Consiliul de aici din Cadența ani de zile.

— Și ce-i cu asta?

— Înseamnă că ai voie să discuți despre devianții albaștri.

— Este unul implicat în chestia asta?

— Da. Omul de serviciu arată spre mopul din mâna lui. Wyatt m-a rugat să curăț porcăria asta înainte de a deveni o problemă majoră de PR pentru el.

— La dracu! Ormond răsuflă și se așeză încet pe scaun. Nu ești omul de serviciu. Ești bibliotecarul.

Capitolul 24

Elly își vârî doar o mână în deschizătura ușii, pipăi și găsi întrerupătorul.

Tuburile fluorez de deasupra capului se aprinseră iluminând totul cu o lumină de un albastru-rece. Cantități mari de fluor și verdeață decorativă umpleau camera. Vaze de diferite forme pline cu aranjamente florale stăteau pe rafturile din spatele ușilor de sticlă ale răcitorului. Efectul era unul funebru.

Corpul lui Stuart Griggs, întins cu fața în jos pe podea, era ultimul retuș. Nu era nici o urmă de sânge, observă ea, nici un indiciu că florarul ar fi fost atacat. Poate că făcuse o comoție cerebrală sau un atac de cord.

Își căută telefonul prin geantă și formă numărul de urgență.

Instinctiv, dădu să plece de lângă cadavrul de pe podea. Dar văzu o fâșie albă de bandaj care ieșea de sub mâneca ridicată a lui Griggs și ezită.

Se forță să se ducă mai aproape de cadavru ignorând mormăitul de avertizare al lui Rose. Ținându-și răsuflarea și luptându-se cu stomacul

care i se răzvrătea, se aplecă și prinse mâneca între arătător și degetul mare de la mâna dreaptă, apoi trase de material câțiva centimetri.

Antebrațul stâng al lui Stuart Griggs era strâns bandajat.

— Oh, fir-ar să fie, șopti Elly.

Capitolul 25

Cooper văzu luminile albastre și chihlimbarii ale ambulanței când dădu colțul în Aleea Ruinei. Aveau un efect straniu, ca de stroboscop, din cauza ceții.

O neliniște îl cuprinse. Vehiculul de urgență era aproape direct în fața magazinului Berthei Newell. Era și un atelaj de poliție.

Condusese încet din cauza ceții, dar acum ajunsese să se târască cu Spectrumul. Când ajunse mai aproape putu să zărească micul grup de siluete adunate pe trotuar. Tensiunea lui se mai potoli puțin când realizează că priveau spre ușa deschisă a magazinului de flori.

O zări pe Elly imediat. Stătea împreună cu Garrick Lattimer și Phillip Manchester. El opri Spectrumul lângă trotuar, coborî și se întoarse pe trotuar ducându-se la Elly și prietenii ei.

Rose stătea în geanta lui Elly urmărind acțiunea. Brusc, își răsuci capul. Mârâi un bun venit când îl văzu pe Cooper apropiindu-se.

Elly și cei doi bărbați se întoarseră și ei să-l privească.

— Te-ai întors, zise Elly. Avea o față obosită, cu o expresie întunecată. Începusem să mă îngrijorez.

Îi salută pe cei doi bărbați dând din cap.

— Ce s-a întâmplat?

Garrick își îndreptă bărbia spre ușa principală a florăriei.

— Stuart Griggs, proprietarul magazinului, a murit cândva în timpul după-amiezii. Elly l-a găsit cu puțin timp în urmă.

Cooper privi spre fața trasă, fără expresie a lui Elly.

— Cum ai descoperit cadavrul?

— Duceam un anunț la magazinul Berthei, ca să-l agăț în fereastră. Îl privi semnificativ. Oamenii începuseră să se întrebe unde este Bertha.

— Am înțeles, zise el încet.

— Când am trecut prin dreptul ușii din spate a magazinului lui Griggs, Rose a început să scoată niște sunete ciudate. Cred că a simțit că nu era ceva în ordine. Așa că am încercat ușa. Era descuiată. Când am deschis-o, am văzut cadavrul pe podea.

Doi sanitari ieșiră din magazin. Purtau o targa pe care se afla o siluetă acoperită.

— Am auzit pe cineva spunând că a fost atac de cord, spuse Philiiip.

— Polițistul a venit și a stat de vorbă cu noi câteva minute, adăugă Garrick. De fapt, a vrut să stea de vorbă cu Elly, pentru că ea l-a găsit pe

Griggs. Zice că nu a văzut semne evidente de violență cu excepția unei tăieturi adânci pe brațul florarului, care era aproape vindecată.

Cooper se încruntă.

— O tăietură?

— Polițistul s-a gândit că probabil Griggs s-a rănit în ultimele două săptămâni cu una dintre uneltele pe care le folosea ca să taie florile, explică Phillip.

Elly se răsuci ca să privească cum targa era urcată în spatele ambulanței. Nu scoase nici un cuvânt.

El îi atinse umărul.

— Hai să mergem acasă.

— Da. Bună idee. Se răsuci spre el, vizibil ușurată că avea un motiv să plece.

O ajută să se așeze confortabil în mașină. De cum se făcu comodă, Rose ieși din geantă și se duse la locul ei favorit pe spătarul scaunului.

Cooper se așeză la volan, rezonă motorul și plecă de lângă bordură.

— Ești OK? întrebă el.

— Da. Dar tu? Ai găsit drogurile? Am fost foarte îngrijorată toată după-amiaza.

— Le-am găsit. Am avut și o discuție cu Ormond Ripley.

— Proprietarul cazinoului?

— E un fost membru al Consiliului Breslei. Nu pot renunța la posibilitatea ca el să fie dealerul, dar sunt înclinat să fiu de acord cu Mercer Wyatt că nu prea pare. Îți povestesc totul mai târziu. Ce s-a întâmplat exact acolo? Am impresia că nu am auzit încă întreaga poveste.

— Ești foarte perspicace. Ea își drese vocea. E puțin mai complicat decât pare.

— Cât de mult mai complicat?

— Îți amintești că ți-am spus că a fost o încercare de spargere în cartier acum vreo zece zile?

El găsi un loc unde să parcheze în fața Emporiului Plantelor St. Clair.

— Îmi amintesc.

— Da, ei bine, nu ți-am spus un mic detaliu.

El derezonă motorul și se răsuci în scaun.

— Ce mic detaliu?

— Magazinul care a fost spart era al meu.

Simți cum i se strânge stomacul.

— Nu le-ai spus nimic părinților tăi despre spargere. Tatăl tău mi-ar fi spus.

— Sunt sigură că așa ar fi făcut, zise ea pe un ton sec. Iar el și cu mama s-ar fi urcat pe pereți. Pot să mi-l închipui pe tata punând mâna pe telefon și sunându-l pe Mercer Wyatt însuși ca să-i ceară un bodygard cu normă întreagă pentru mine. Mama ar fi început din nou să mă preseze să mă întorc în Aurora Springs. Iar frații mei mi-ar fi ținut prelegeri despre pericolele din orașele mari.

El închise ochii și își frecă fața cu o mână.

— OK, am înțeles. Nu le-ai spus pentru că nu voiai să suferi consecințele.

— Poți să mă învinovățești?

— La dracu', da. Dar mai e ceva. Oricât de mult îmi displace să o spun, trebuie să rămânem concentrați.

— Cooper...

— Spune-mi de ce ai deschis subiectul ăsta acum.

Ea inspiră adânc.

— N-o să-ți placă ce-ți spun.

— Deja nu-mi place.

— Pregătește-te. Rose și cu mine eram acasă când hoțul mi-a spart magazinul.

El se simți ca și cum ar fi fost lovit în stomac.

— Niciuna dintre noi nu a fost rănită, adăugă ea grăbită. Rose l-a speriat pe tip și l-a pus pe fugă.

— Cum?

— L-a simțit din secunda când a intrat în magazin, bine-nțeles. M-am trezit odată cu ea, mi-am dat seama că se întâmpla ceva și am sărit din pat să-mi încui ușa dormitorului. Dar înainte să o pot opri, Rose a zburat din dormitor, cu ochii și dinții strălucind. S-a dus ca săgeata pe hol, în capul scării. Următorul lucru pe care îl știu este că hoțul a început să urle. Părea cuprins de panică. A alergat în josul scării și a ieșit în alee.

— Și poliția?

— I-am sunat, bine-nțeles. Dar până au ajuns ei, hoțul se cărase demult.

— Natural, mormăi Cooper.

— Am completat un raport, dar mi-au spus clar că în cazurile de felul ăsta, nu există prea multe speranțe de a găsi suspectul.

— Așa că te-ai dus și ți-ai cumpărat încuietori noi.

— I-am alertat și pe cei din cartier și am organizat programul de supraveghere.

— Nimic nu-i mai bun ca un program de supraveghere, am spus-o întotdeauna. Își trecu degetele prin păr. Fir-ar să fie. Bine, hai să rămânem la subiect. Ai amintit acum de lucrul ăsta pentru că...?

Ea își drese vocea.

— Când hoțul a fugit, am prins o imagine scurtă a lui din capătul scării. Nu i-am putut vedea fața. Era îmbrăcat într-un fel de haină groasă, neagră și un fel de căciulă trasă mult peste ochi. Dar când a trecut prin dreptul unor raze de lună, am văzut foarte bine un lucru.

— Ce?

Ea întinse mâna și o mângâie pe Rose.

— Își strângea la piept brațul stâng. Mai târziu, când am aprins luminile, am găsit sânge pe scări. Sunt sigură că Rose l-a mușcat destul de rău.

Înțelegerea își făcu loc în mintea lui ca o ceață rece.

— Pe brațul stâng?

Ea îl privi cu ochi mari și serioși.

— Cam prin locul în care Stuart Griggs purta un bandaj care îi acoperea o rană recent vindecată.

Capitolul 26

— Hai să luăm discuția de la început, zise Cooper oprindu-se în fața ferestrei de la bucătărie. De ce ar fi încercat Stuart Griggs să îți spargă magazinul? Ce căuta?

Așezată la masă, Elly îl urmărea pe deasupra câinii. Primul lucru pe care îl făcuse când se întorseseră în apartamentul ei fusese să fiarbă un ceainic de Ceai pentru Echilibru ca să își potolească nervii.

— Presupun, zise ea încet, că s-ar putea să fi venit după bani, dar cumva, nu mi se pare adevărat, nu crezi?

— Având în vedere coincidența cu care avem de-a face, nu cred.

— Coincidență?

— El este proprietarul magazinului de lângă cel al Berthei și moare la numai două zile după ce cineva a încercat să o ucidă pe Bertha.

Ea se cutremură.

— Înțeleg ce vrei să spui. Nu m-am gândit la legătura asta.

— Când și-a deschis Griggs magazinul în Aleea Ruinei?

— Nu sunt sigură. Prietena mea Doreen, de vizavi, zicea că florăria este aici dintotdeauna. Dar Griggs era genul dur și foarte singuratic. Niciunul dintre noi nu îl cunoaște bine. Nu se implica în nici o activitate a cartierului.

— S-ar putea să fi avut motivele lui. Cooper își îndreptă din nou atenția asupra aleii pline de ceață de sub fereastră. Cumpăra ierburi de la tine?

— A venit de câteva ori și a cumpărat tisane din semințe de lună. Dar singura dată când am avut cu el ceea ce ai putea numi o conversație importantă a fost în ziua când m-am dus cu una dintre florile lui Rose la magazinul lui ca să-l întreb dacă o recunoaște.

Ea privi spre floarea verde de pe pervaz.

Cooper îi urmări privirea.

— Când a fost asta?

— Acum două săptămâni, zise ea încet. Cum ți-am spus, n-am avut noroc să găsec floarea în cărțile mele. Am ezitat să întreb pe altcineva pentru că îmi era teamă că Rose le fură din sera vreunui grădinar local. Dar până la urmă am devenit atât de curioasă, încât m-am decis să mă duc cu una dintre ele la Griggs.

— I-ai spus că ți-a adus-o Rose?

— Da. Se cutremură. Și am regretat imediat.

— De ce?

— Doar o senzație. O avem pe Rose în geantă și nu mi-a plăcut felul în care Griggs s-a uitat la ea. Am văzut că nici Rose nu l-a plăcut prea mult pe el.

Cooper ridică vaza verde și ținu floarea în lumină ca să o examineze.

— Te-ai mai întâlnit din nou cu Griggs?

— A venit la mine în magazin acum câteva zile să mai cumpere o tizănă. În timp ce o pregăteam m-a întrebat dacă Rose mi-a mai adus flori. Rose a mârâit la el. A fost jenant.

— Ce i-ai spus lui Griggs?

— L-am mințit și i-am spus că nu mi-a mai adus nici o floare. Dar nu știu dacă m-a crezut. Ea strânse cana cu putere. Crezi că Griggs a venit aici în noaptea aia ca să fure floarea? De ce?

Cooper ridică din umeri.

— Era florar. Evident că avea un interes deosebit pentru flori, iar tu spui că astea sunt foarte ciudate. Spuneai că cultivatorii de orhidee pot fi obsedați. Poate că și Griggs a devenit obsedat de floarea ta.

Un gând o lovi brusc.

— Sau poate că și el era ca mine, sensibil la psi-ul plantelor. Zgomotul energiei acelei plante este foarte puternic. Nu există nici un motiv să cred că sunt singura din lume care îl poate simți.

— Nu. Cooper o privi pe Rose care stătea aplecată peste farfuria ei cu mâncare și ronțăia biscuiți cu brânză. Dar, dacă era obsedat de florile verzi, este posibil să fi venit aici ca să ia singurul personaj din acest mister care știe unde să le găsească.

— Oh, Doamne! Elly se îndreptă brusc, cu umerii înțepeniți de groază. Crezi că a venit aici să o fure pe Rose?

Rose își flutură genele la auzul numelui ei.

— Ce cred eu, zise Cooper, este că trebuie să arunc o privire prin magazinul lui. Cu cât mai curând, cu atât mai bine.

— La noapte?

— Da, dar nu înainte ca vecinii tăi să se ducă la culcare. Se întoarse la fereastră ca să privească clădirile înfășurate în ceață. Oamenii de aici par la fel de băgăcioși ca și cei de acasă.

Ea se ridică în picioare.

— Vin cu tine.

— Nu, zise el pe un ton liniștit și hotărât.

— O să ai nevoie de Rose. E un excelent iepuraș de pază.

El o privi gânditor pe Rose.

— Da, ai dreptate.

— Unde merge Rose, merg și eu, zise ea încheind afacerea.

— Fir-ar să fie, Elly, am zis nu.

Ea se duse la frigider.

— Trebuie să ne fortificăm. O să fac niște paste cu sos pesto. De ce nu faci tu o salată care să meargă cu asta?

— Nu sunt sigur că făcutul salatei se află în fișa postului unui șef de Breaslă.

Ea deschise frigiderul și trase sertarul de legume de unde luă o salată.

— Un bun șef de Breaslă trebuie să poată să se descurce cu orice fel de provocare care îi apare în cale. Întotdeauna am spus asta.

— Ciudat. Nu-mi amintesc să te fi auzit vreodată spunând asta.

— Salata este deja spălată. Uleiul de măsline și oțetul sunt pe masa de lucru. Nu-ți face griji, îți spun eu cum se face, băiatule.

El zâmbi șters.

— Promiți?

— Da. Deschise ușa dulapului și luă un pachet de paste. Și în timp ce lucrezi, poți să-mi spui ce anume a determinat un băiat inteligent, extrem de bine educat, dintr-o respectabilă familie de savanți distinși, să urmeze o carieră ca șef al Breslei Aurora Springs.

Timp de câteva secunde crezu că el o să schimbe subiectul. Apoi, spre surpriza ei, se duse la chiuvetă să se spele pe mâini și începu să vorbească.

— Crescând ca para-rez de energie disonantă, a început să-mi placă ideea să devin vânător. Își șterse mâinile pe un prosop și scoase salata din folia de plastic. Părinților mei însă nu le-a plăcut.

— Sigur că nu. Ghilda nu este în vârful listei de cariere strălucite, din punctul de vedere al celor mai mulți părinți bine educați din direcția dominantă.

— Cred că au avut câteva indicații, zise Cooper privind salata. În momentul în care abilitățile mele parapsihice au apărut din plin, și-au dat seama că era ceva diferit la mine, chiar și pentru un para-rez de energie disonantă. Am început să mă furișez afară din casă ca să cobor în catacombe singur și să experimentez cu energia albastră. Tata m-a urmărit într-o noapte și a văzut ce făceam.

— Cum a reacționat?

— Au mai fost câțiva vânători în familie de-a lungul anilor. Deși era doar un profesor de facultate, tata cunoștea destul de multe din folclorul Breslei ca să-și de-a seama că lucrăm cu lumină de fantomă albastră. Cooper făcu o pauză. Am nevoie de cuțit ca să tai chestia asta?

— Nu, salata se rupe, nu folosești cuțitul. Împinse spre el un castron mare pentru salată. Continuă povestea.

— Tata a făcut ceea ce ar fi făcut orice părinte care realizează că are în familie un deviant para-rez de energie disonantă. Primul lui gând a fost să mă ascundă de Breaslă.

Ea se încruntă.

— Nu ești deviant.

— Ei bine, să zicem în felul ăsta. Indiferent de felul în care o descrii, variația în talentul meu de energie disonantă este categoric anormală. Ai mei erau destul de siguri că, dacă se consultă cu autoritățile Breslei locale, lucrurile se vor complica rapid. În cel mai bun caz, ar fi existat o imensă presiune pentru a permite Breslei să-mi supravegheze antrenamentul para-rez.

Ea umplu cratița cu apă de la robinet.

— Fără nici o îndoială.

— Eu și cu tata am avut o discuție foarte lungă în ziua aia. Mi-a explicat faptele reale, din puținele lui cunoștințe, în ceea ce privește manipularea energiei albastre. Cel mai mult a încercat să clarifice faptul că totul trebuia ținut secret, chiar și față de prietenii mei cei mai buni.

Ea zâmbi strâmb.

— Pare a fi aceeași vorbărie pe care am primit-o și eu când ai mei și-au dat seama că pot simți psi-ul plantelor.

— Vezi? Știam eu că avem multe în comun.

Ea se decise să nu-i răspundă.

— OK, ți-ai ținut talentul secret până ai crescut. Pot să înțeleg de ce ai fi vrut să încerci să devii vânător de fantome. Orice copil cu talente para-rez vrea să aște cum este să folosești energia în catacombe, cel puțin pentru un timp. Dar pe tine ce te-a determinat atât de mult să devii șef de Breaslă în loc de, să zicem, profesor de istorie?

El rupse salata foarte îngrijit și o puse în castron.

— Decizia asta s-a datorat, probabil, unui alt, mai puțin cunoscut, secret al familiei Boone.

— Devine din ce în ce mai interesant. Ea își încrucișă brațele și se sprijini de masa de lucru. Ai de gând să-mi spui secretul?

— Cred că a venit momentul, zise el. Ți amintești legenda Sălbaticului Watson Whittaker?

— Sigur că da. Luă o roșie din castronul de pe masă și i-o dădu. Orice copil din Aurora Springs știe povestea lui Watson Whittaker. El a fost vânătorul care a salvat orașul aproape de unul singur în timpul Erei

Discordiei. Orașele mari erau prea ocupate să lupte cu legiunile lui Vance ca să mai poată trimite para-rezi de energie disonantă ca să păzească satele și comunitățile de la periferie. Orașelele de genul Aurora Springs au fost lăsate să se descurce singure.

El examina roșia de parcă ar fi fost un artefact extraterestru.

— Ce fac cu asta?

— O tai felii. Îi dădu un cuțit. Cu ăsta.

— Știam eu că mai devreme sau mai târziu va fi și un cuțit implicat în chestia asta.

— Vreau să aud restul povestirii tale despre Watson Whittaker.

Cooper așeză roșia pe masa de lucru.

— Zici că știi legenda?

— Sigur. Vincent Lee Vance a presupus că Aurora Springs a trimis cei câțiva vânători pe care îi avea în lupta principală din Rezonanța și Cadența. S-a gândit că poate folosi tunelele de sub orașul nostru ca punct de pândă. A trimis un contingent din oamenii lui ca să preia controlul catacombelor de sub Aurora Springs. Dar Watson Whittaker, care fusese lăsat să conducă defensiva orașului, i-a întins o cursă.

— Oamenii lui Vance au căzut direct în ea.

— Cei mai mulți dintre rebeli au sfârșit cu creierele arse, concluzionă ea pe o notă de triumf. Restul s-au risipit în dezordine. Până în ziua de azi, nimeni nu știe exact cum a reușit Whittaker să învingă.

Cooper tăie roșia cu foarte multă grijă.

— După Era Discordiei, Aurora Springs și-a fondat propria ei Breaslă, exact așa cum au făcut și marile orașe. Au selecționat un Consiliu și au ales primul șef de Breaslă al orașului.

— Mult-pre-străbunicul meu, John Sander St. Clair, zise ea cu mândrie. Dumnezeu să-l odihnească.

— La acea vreme, zise Cooper continuând să taie cu multă atenție, au fost câțiva care s-au așteptat ca Watson Whittaker să primească postul.

— Ha! Nici o șansă, chicoti ea gândindu-se la cărțile și filmele pe care le văzuse de-a lungul anilor. Nu-i spuneau degeaba Sălbaticul Watson Whittaker. A fost unul dintre acei eroi mai mari decât viața, care apar în momentele de criză, dar cu siguranță că nu avea aptitudini manageriale. Fondatorii Breslei Aurora Springs și-au dat seama de asta.

— I-au prins în piept multe medalii, au organizat o paradă în cinstea lui și i-au ridicat o statuie în parc. Cooper tăie roșia cu îndrăzneală. Apoi i-au dat postul de șef al Breslei lui John Sander St. Clair.

— Așa au făcut. Desfăcu o cutie de crutoane pentru el. Iar Whittaker a dovedit fără nici un dubiu că fondatorii au fost absolut îndreptățiți să nu-l considere bun pentru post. A jurat răzbunare

împotriva Breslei și a orașului. S-a transformat din erou legendar în cel mai notoriu jefuitor de catacombe din istoria coloniilor.

— Da, Whittaker a fost foarte supărat, zise Cooper cu o expresie gânditoare.

— Iar restul este, așa cum se spune, istorie. În cele șase luni care au urmat stabilirii Breslei Aurora Springs, o avere întreagă de artefacte extraterestre a fost furată de la echipele de excavare din sectoarele pe care vânătorii din Aurora Springs trebuiau să le protejeze. Toate furturile fuseseră îndrăznețe și strălucitor executate. Hoțul n-a fost niciodată prins, dar toată lumea știa că fusese Watson Whittaker. Apoi, într-o zi, a făcut ceea ce fac toți eroii de legendă, a dispărut în lumea mitului.

Cooper vârî mâna în cutie și luă un cruton.

— De-a lungul anilor, versiunea oficială a legendei a pierdut câteva detalii din povestire.

Ea se încruntă.

— Chestiile astea nu se mănâncă direct din cutie. Le împrăștii prin salată.

— Da? îi dădu una lui Rose care aluneca pe podea în jurul picioarelor sale. Am crezut că poate sunt niște antreuri sau ceva de felul ăsta.

— Lasă crutoanele, zise ea. Știi, uneori uit că ai cu adevărat o pregătire în istorie și cercetare de arhivă. Spune-mi ce lipsește din versiunea oficială a poveștii lui Watson Whittaker.

El luă feliile de roșii și le aranjă în rânduri ordonate peste salată.

— Printre altele, o femeia a fost implicată.

— Zău? Scoase niște brânză din frigider. N-am auzit asta niciodată.

— Poate din cauză că doamna a sfârșit prin a se căsători cu mult-prea-străbunicul tău John Sander St. Clair.

— Ce? Uimită, se îndreptă brusc, încă ținând în mână pachetul cu brânză. Watson Whittaker și St. Clair au fost rivali pentru mâna multi-stăbunicei mele?

— Da. Când Whittaker și-a dat seama că nu îi va fi încredințată conducerea Breslei Aurora Springs, a încercat să o convingă pe strămoașa ta să fugă cu el. Ea a refuzat și s-a măritat în schimb cu St. Clair. El luă brânza din mâna ei. Atunci s-a transformat Whittaker în tâlhar și a devenit un deviant albastru.

Ea fluieră încet.

— Watson Whittaker putea manevra energia albastră?

— Da.

— Asta explică cu siguranță câteva lucruri, cum ar fi faptul că a reușit să salveze Aurora Springs aproape singur în perioada Erei Discordiei.

Cooper desfăcu pachetul de brânză.

— Exact. Ghilda știa că, dacă adevărul despre lumina fantomă albastră se răspândește, ar putea să-i neliniștească pe oameni. Așa că au mușamalizat faptele.

— Nu ar fi fost greu de făcut, mai ales că istoria oficială a Erei Discordiei a fost scrisă în cea mai mare parte de istorici ai Breslei.

— Știi cum se spune, istoria este scrisă de învingători.

— Asta-i fascinant. Ea îl privi cum studiază bucata de brânză pe care o despachetase. Ai făcut niște cercetări serioase asupra Sălbaticului Watson Whittaker, nu-i așa?

— Oh, da. Mai mușcă dintr-un cruton și luă altul căruia îi dădu drumul în lăbuțele întinse ale lui Rose. Se poate spune că am avut un interes personal cu el.

Ea dădu din cap.

— Pentru că a avut un talent parapsihic rar, ca și tine. Are sens. Deci ce s-a întâmplat cu adevărat cu Whittaker? A murit singur undeva în subteran sau și-a trăit viața bucurându-se de câștigurile lui necinstite?

— Și-a schimbat numele, și-a creat o nouă identitate într-unul din orașele mari, s-a însurat și și-a întemeiat o familie.

— Sună puțin cam plictisitor după toate aventurile lui în Aurora Springs.

— Chiar și tipii ca Watson Whittaker trebuie să se potolească la un moment dat. Examină brânza mai de aproape. Și acum ce fac?

— Taie o bucată și fărâmițează-o, zise ea absentă, cu gândul la cele spuse de el. Dar artefactele prețioase furate de Watson Whittaker? Ce s-a întâmplat cu ele?

— Să zicem că Watson Whittaker a dat dovadă de mai multă pricepere în afaceri decât au crezut membrii Consiliului Breslei Aurora Springs că are.

— Aha. A făcut investiții bune?

— Foarte bune. Din nefericire, doar câțiva dintre urmașii lui au avut acest talent pentru finanțe. De-a lungul anilor, au reușit să risipească imperiul pe care îl construiseră. Îi dădu lui Rose o bucățică de brânză. Dar, hei, au fost bani câștigați ușor, așa că s-au și risipit ușor.

— Dar urmașii lui Whittaker? Ce s-a întâmplat cu ei?

— Câțiva au devenit vânători, dar cei mai mulți au avut talent para-rez standard. Cei mai mulți dintre urmașii lui nu au avut deloc talente para-rez de energie disonantă. Și-au ales alte cariere.

— Au mai fost și alții care să poată lucra cu energie albastră?

— Până la urmă a mai fost unul. Cooper fărâmiță brânza în castron. Dar nu a apărut decât foarte târziu.

— A devenit la fel de notoriu ca Watson Whittaker?

— Depinde cum privești problema. Cooper presără brânza în salată. Recent a devenit șeful Breslei Aurora Springs.

Ea fusese atât de prinsă de poveste, încât îi trebuia câteva secunde până să înțeleagă.

— Tu? își lăsă brațele în jos șocată. Watson Whittaker a fost strămoșul tău direct?

— Da. Se apucă să studieze sticlele de oțet și ulei. Cu astea ce fac?

Ea îl privea cu gura deschisă, apoi simți cum umorul ironic al situației o lovește cu toată forța.

— Oh, Doamne, zise ea. O Doamne, Dumnezeuule.

Dintr-o dată râdea atât de tare, că trebui să se agăța de colțul mesei de lucru ca să se echilibreze.

— Chestia asta e neprețuită. N-am mai auzit ceva atât de comic de foarte mult timp.

— Exist ca să amuz. Face parte din fișa postului de șef al Breslei.

Ea se aplecă peste masa de lucru punându-și palma la gură într-o încercare nereușită de a-și opri chicotelile.

— Dacă ar știi membrii de acasă ai Consiliului! Dădu din mână. Stai. Știe vreunul dintre ei? Sau este încă un secret adânc și întunecat al familiei?

El o urmări cu un chip fără expresie.

— Este încă un secret adânc și întunecat al familiei.

— Nu mai este. Acum știi și eu. Oh, uau. Asta-i nemaipomenit. Îți cunosc secretul de familie cel mai adânc și întunecat. Știu că ești urmașul celui mai notoriu om din istoria orașului Aurora Springs. Am putere asupra ta, Cooper Boone.

— M-am gândit că vei fi curând un membru al familiei, așa că nu e o problemă să știi și tu secretul.

Asta îi opri râsul de parcă el ar fi scos brusc tot oxigenul din aerul din încăpere.

— Te-ai gândit la ce?

— Ai auzit ce-am zis.

Ea își ridică mâinile cu palmele în afară.

— Oh, nu. Nu a intervenit nici o schimbare în statutul relației noastre în ceea ce privește căsătoria.

— Asta mă doare. Trăim amândoi sub același acoperiș de două zile. Am luat masa împreună, am dansat împreună și am făcut sex minunat.

— O dată. Am făcut sex minunat o singură dată. Atât.

— Cum zici tu. Ce vreau eu să spun este că nu poți să-mi faci o vină din faptul că am văzut în asta un progres.

— Faptul că am făcut sex o singură dată nu înseamnă progres.

— Tu cum numești asta? întrebă el.

— Sex, țipă ea.

— Cum rămâne cu faptul că tocmai ți-am împărtășit cel mai adânc și mai întunecat secret de familie? Eu cred că un astfel de secret numai o soție ar trebui să-l știe.

— Liniștește-te, Șefule de Breaslă. Ai cuvântul meu de onoare că nu voi spune nimănui de legătura ta cu Watson Whittaker. Îi făcu cu ochiul. Dar, ca să fiu sinceră, mă îndoiesc că povestea asta ți-ar aduce vreun prejudiciu dacă s-ar afla. Ți-ar putea chiar crește popularitatea de acasă. Oamenilor le plac legendele.

— Nu prea mă interesează popularitatea, zise el pe un ton gânditor. Dar sunt serios în ceea ce privește secretele. Din punctul meu de vedere, dacă nu te măriți cu mine, nu mai ai decât o singură altă opțiune.

— Oh, da? Ea îi aruncă un zâmbet provocator. Și care ar fi aia?

— Ai face bine să fugi de să rupi pământul.

Ea clipi de câteva ori.

— Râzi de mine.

— Sunt șef de Breaslă, îți amintești? Nu am simțul umorului.

Capitolul 27

Râsese de ea, se asigură ea însăși câteva ore mai târziu când ieșiră în alee. Problema cu Cooper era că se pricepea prea bine să își ascundă reacțiile și emoțiile. Îi era aproape imposibil să-l citească.

— Stai aproape, zise Cooper. Era categoric foarte serios acum, în timp ce înainta pe aleea copleșită de întuneric. Nu vreau să folosesc lanterna decât dacă este absolut necesar. Fii atentă la Rose. Ea este indicatorul nostru de probleme.

— O să fiu atentă la dinții ei, promise Elly.

Așezată pe umărul ei, Rose părea că abia așteaptă aventura. Nu părea nici un pic tensionată sau alarmată.

Ceața nu era la fel de densă ca în după-amiaza aceea, dar era destul de groasă cât să împiedice vizibilitatea. Luminile de deasupra intrării din spate a magazinelor străluceau slab prin pâclă.

Cooper alesese un traseu care îi ținea în afara cercurilor mici de lumină care înconjurau fiecare ușă. Când ajunseră la capătul aleii, Elly văzu că strada era goală. Aici ceața se amesteca cu subtila lumină verde creată de Zidul Orașului Mort aflat câteva străzi mai încolo.

Lui Elly i se părea că aleea de serviciu care trecea prin spatele rândului de magazine de pe următoarea stradă era mai întunecată decât cea pe care tocmai o traversaseră. Îi trebuiră câteva secunde ca să înțeleagă de ce.

— Nu e lumină deasupra ușii din spate a magazinului lui Griggs, zise ea încet. Probabil că s-a ars becul.

— Poate, fu tot ce zise Cooper. O mai privi o dată pe Rose. Evident satisfăcut că indicatorul lor nu dădea semne de neliniște, intră în întunericul din cea de-a doua alee.

Ajunseră la ușa din spate a florăriei fără nici un incident. Rose mormăi iritată când Cooper scoase o pereche de mănuși, le puse în mâini și încercă clanța.

— Ți-am spus că nu l-a plăcut niciodată pe Griggs, explică Elly.

— Doamna are gusturi excelente. Cooper făcu o pauză. Ușa e deschisă.

— Poate pentru că nu a fost nimeni aici care să o poată încuia după ce au luat cadavrul, zise Elly.

— Poate, repetă Cooper.

I se părea că el zicea poate, pe acest ton particular, de câte ori avea dubii serioase în privința răspunsului la o întrebare.

— Era descuiată când l-am găsit pe Griggs în după-amiaza asta, adăugă ea.

El nu zise nimic de data asta, doar îi făcu semn să stea într-o parte. Ea se supuse. Cooper deschise ușa cu grijă.

Mirosul greu de flori care se veștejeau ieși prin ușa deschisă. Psi-ul plantelor șopti trecând peste simțurile ei. Rose strănută ușor, dezgustată, dar nu își arătă dinții.

Cooper aprinse lanterna și intră. Elly îl urmă.

— Se pare că cineva a ajuns aici înaintea noastră, zise Cooper încet.

Elly se opri brusc, șocată de scena de haos. Gălețile cu flori și verdeață fuseseră răsturnate împrăștiind apa din ele și frunzele decorative peste mesele de lucru. O mulțime de vase, ghivece decorative și hârdaie fuseseră smulse de pe rafturi și sparte de podea fără nici un pic de grijă.

— Locul ăsta era foarte bine organizat și pus la punct când am găsit cadavrul, zise Elly. Crezi că poate niște hoți au văzut mai devreme cum este ridicat cadavrul lui Griggs și au decis să vadă dacă nu găsesc ceva care să merite să fie furat?

— Poate. Cooper o mai privi o dată pe Rose care stătea foarte liniștită, apoi își făcu loc prin dezordinea din încăpere, având grijă să nu calce prin apă. Dar cred că persoana care făcut asta, căuta ceva anume. Trecu cu lumina lanternei în jurul camerei. Mă întreb dacă a găsit acel ceva.

— O să fie greu de aflat, pentru că nu știm ce căuta.

Cooper verifică metodic sertarele din mesele de lucru.

Cele mai multe dintre ele fuseseră golite. Elly scoase din buzunar propria ei lanternă și o ținti către cel mai apropiat sertar. Era plin cu

funde, sârmă subțire și o mulțime de alte mărunțișuri deosebite, destinate decorării aranjamentelor florale.

Rose începu să scoată niște sunete excitate și sări de pe umărul ei. Cooper se încruntă.

— Ce-i cu ea?

Elly o privi pe Rose cum sare în sertar și începe să se uite printre funde și ornamente.

— Nu sunt sigură, dar cred că s-ar putea să își caute niște ornamente noi pentru colecția ei de bijuterii.

— Ca să vezi, zise el părând resemnat. Alți șefi de Breaslă au ajutoare leale care le păzesc spatele. Eu am un iepuraș-de-praf căruia îi plac gablonzurile.

Se duse spre o ușă și o deschise cu grijă. Elly privi dincolo de el și văzu încăperea din față a magazinului aflată în întuneric. Jaluzelele fuseseră trase în jos ca să oprească lumina din stradă, dar în lumina lanternei putea vedea că și camera aceea fusese scotocită în detaliu.

— Hai să aruncăm o privire sus înainte de a verifica beciul, zise Cooper.

Elly întinse mâna spre sertar să o ridice pe Rose.

— Hai să mergem. Șeful dă ordine din nou. În seara asta el este liderul.

Rose chițâi o singură dată în semn de protest, dar se lăsă ridicată. Elly o puse înapoi pe umăr.

Merseră în sus pe scări. La capătul lor, Elly văzu un apartament mic, cu un singur dormitor, aproape identic cu al ei.

Bucătăria și camera de zi erau cu susul în jos. Cooper trecu în revistă spațiul fără să spună nimic.

Când intrară în dormitor, Elly fu surprinsă să vadă pe podea, acolo unde le aruncase intrusul, trei volume legate în piele.

Cooper ridică unul și îl răsfoi la lumina lanternei.

— E vechi. Vreau să zic, foarte vechi. Este un jurnal intim, scris înainte de Era Discordiei.

Elly examinează un alt volum.

— La fel și ăsta. Nu pare a fi genul de literatură ușoară pe care credeam că-l citește Griggs înainte de culcare.

— Nu.

Ea ridică un alt volum. Legătura din piele era lustruită și o simțea moale în mâinile ei. Îl deschise cu grijă și puse lumina lanternei pe titlul paginii.

Un fior de uimire trecu prin ea.

— Doamne, Dumnezeule, reuși ea să zică.

— Ce?

— Plante Medicinale și Flori de pe Armonia de Dr. Mary Tylar Jordan, citi ea cu voce tare. Auzi șocul și uimirea vibrând în propria ei voce. Este uimitor.

— Este un ierbar?

— Nu doar un ierbar. Își ridică privirea de pe titlu. Dacă nu este un fals, și nu văd că cineva s-ar deranja să creeze unul, acesta este jurnalul lui Jordan în care a trecut toate observațiile și experimentele ei personale.

— Cine a fost Mary Tyler Jordan?

— O botanistă excentrică. A murit cam acum cincizeci de ani și a fost trecută în grămada de praf a istoriei încă din timpul vieții. Munca ei nu a fost niciodată recunoscută ca fiind legitimă. Colegii ei o considerau o ciudată, o adevărată excentrică.

— Excentrică fiind un nume politicos pentru nebună?

— Nu și după părerea mea. Jordan și-a dedicat viața studiului terapiilor cu ierburi și plante. Eu folosesc câteva dintre rețetele ei pentru tizane. După părerea mea, a fost un geniu. Dar comunitatea medicală din direcția dominantă nu i-a recunoscut munca, pentru că ea nu a putut să facă studiile controlate pe care le cere cercetarea științifică.

— De ce nu a făcut studii controlate dacă era așa de bună?

— Pentru că a fost catalogată drept șarlatancă și nu a mai putut primi fonduri de la guvern sau de la vreo firmă de cercetare reputată. Elly privi ierbarul din mâinile ei. Așa se întâmplă, știi asta.

— Nu pot să te contrazic.

— Și nu se poate trece cu vederea faptul că a contribuit la propria ei cădere atunci când a declarat că a descoperit ceea ce a devenit cunoscut în domeniu ca fiind Jungla lui Jordan.

— N-am auzit niciodată de asta.

— Jordan a scris că a descoperit o junglă vastă în catacombe, explică ea.

— Nu-i de mirare că toată lumea a catalogat-o ca fiind excentrică. În toată istoria explorării catacombelor, nimeni nu a descoperit vreodată vreun semn de viață vegetală sau animală în tunele.

— Adevărat, zise Elly. Se presupune că Jordan ar fi experimentat pe ea însăși preparatele ei psihoactive și a avut câteva halucinații majore. În orice caz, munca ei a fost ignorată, și mai târziu uitată, cu excepția, desigur, a fanaticilor Junglei lui Jordan.

— Aștia fiind cei care cred că jungla există?

— Exact. Sunt un grup mic, dar viguros de încăpățânați despre care se știe că își petrec ani întregi căutând jungla. Elly cântări volumul greu, neputând crede că îl ținea în mână. Tu îți dai seama cât de rară este cartea asta? Sunt numai trei exemplare despre care se știe că încă

mai există, și toate trei se află în bibliotecile unor colecționari particulari care mi-au refuzat accesul la ele.

— Ai încercat?

— Oh, da. Am fost întotdeauna interesată de Jordan datorită lucrărilor ei de început despre plantele medicinale. După ce am început să găsesc referințe obscure la acest ierbar, nu am rezistat până ce nu am dat de urma tuturor exemplarelor cărților ei. I-am contactat pe toți trei colecționarii și le-am cerut permisiunea de a examina exemplarele lor. Toți m-au refuzat categoric.

— Ți-au dat vreun motiv?

Ea zâmbi obosită.

— Toți trei sunt colecționari de cărți. Nu au avut nevoie de motive. Ca să fiu dreaptă, doi dintre ei sunt în vârstă și foarte retrași. Cred că, pur și simplu, le-a fost teamă să permită unui străin să le intre în case, ca să nu mai zic în biblioteca privată.

— Și cel de-al treilea?

Ea își drese vocea.

— Dr. Franci Higginbottom m-a informat că permite accesul în biblioteca ei numai celor cu, ceea ce numea ea, calificarea academică adecvată.

— Tu ai o mulțime de calificări academice.

— Nu și din punctul de vedere al Dr. Higginbottom. Mi-a spus foarte clar că nu crede că o persoană care vine dintr-o familie a Breslei ar putea avea calificarea necesară sau o minte de ajuns de serioasă din punct de vedere științific.

— Puțin subiectivă în ceea ce privește Ghilda, nu?

— Așa cum știm cu toții, Ghilda are niște probleme de imagine. Și, ca să fiu sinceră, deși am două titluri academice, cel mai înalt post pe care l-am deținut în Colegiul Aurora Springs a fost cel de umil instructor. Și nici nu am publicat ceva semnificativ. Categoric că nu am calificarea academică necesară pentru a mi se permite intrarea în biblioteca ei.

— Trei exemplare existente, repetă Cooper gânditor. Deci, se pune întrebarea, cum a reușit un florar de mâna a treia ca Stuart Griggs să intre în posesia unui ierbar extrem de rar și, se presupune, scump, și a două jurnale foarte căutate de colecționari, din pre-Era Discordiei?

— O întrebare excelentă. Ea privi în jur la mobila ponosită și puțină. Nu am răspunsul, dar o să-ți spun un lucru despre domnul Griggs pe care nu l-am realizat până în momentul ăsta.

— Ce anume?

— Cred că pot să spun că a ales să-și deschidă magazinul aici în Aleea Ruinei din același motiv ca și mine.

— Motivul fiind?

— Mary Tyler Jordan a locuit odată pe strada asta, zise ea. De fapt, dacă vechile însemnări sunt corecte, a locuit exact la adresa asta. Îmi amintesc că am vorbit despre asta cu agentul imobiliar atunci când căutam o locație bună pentru magazinul meu de plante.

— Hai să verificăm beciul.

— Știi, asta e ceva excitant. Strângând în mâini prețiosul ierbar Jordan, Elly se grăbi să-l urmeze. Încep să mă simt ca Armonia Drew.

— Cine-i Armonia Drew?

— N-ai citit niciodată când erai copil, despre Armonia Drew, povești despre Fata Detectiv? întrebă ea.

— Nu-mi rezonază nimic.

— Ei, tu ești bărbat. Probabil că ai citit Băieții de Chihlimbar, în loc de asta. Fraților mei le plăceau la nebunie poveștile astea. Era vorba despre doi frați cu talente para-rez de energie disonantă foarte puternice, care rezolvau crime.

— Asta trebuie că a fost în anul când citeam cartea lui Espindoza, O Istorie a Erei Discordiei.

— Ah, sigur. Toți copiii citesc Istoria lui Espindoza la vârsta de zece ani. Câte volume are? Două? Trei?

— Patru, dacă nu socotești și indexul.

— Oh, cum am putut uita indexul? Da, așa e, cărți amuzante pentru copii.

— Râzi de mine, nu-i așa? întrebă el.

— Trebuie să recunoști că lista ta de lectură din copilărie e un pic cam neobișnuită.

— Părinții mei au presupus că îi voi urma în cariera lor. Când au descoperit că aveam un puternic apetit pentru istorie, m-au hrănit cu ea, gândindu-se că voi deveni profesor de istorie, ca tata.

— Habar nu aveau ei, murmură Elly întunecată.

Cooper nu răspunse la acest comentariu. Ajunse în camera din spate și se duse în spatele scării. Elly simți unda puternică de energie psi din secunda în care deschise ușa beciului.

— E o gaură de intrare aici, zise ea.

— Cu siguranță.

Cooper coborî primul în întunecime. Elly îl urmă foarte atentă la Rose care arăta interes, dar nu era alarmată.

La piciorul scării vechi, Elly văzu arcul subțire de lumină verde. Emană dintr-o tăietură îngustă, cu marginile crestate, care era acoperită parțial de câteva pietre mari.

— Nu este departe de gaura din beciul Berthei Newell de alături, zise Cooper traversând spațiul ca să examineze deschiderea din spatele pietrelor. Mă întreb dacă ea știe că Griggs avea o intrare în catacombe doar la câțiva metri de cea pe care o folosește ea.

— Nu cred. Mie nu mi-a spus niciodată. Tu știi cum este în catacombe. Pot fi două găuri separate în afară doar de câțiva metri, dar, de cum intri te trezești în labirint. Nu poți să găsești cea de-a doua intrare decât dacă dai de ea accidental.

Dincolo de ruptura îngustă din zidul de cuarț, ea putea vedea un coridor scurt care se termina într-o rotondă. Cinci alte holuri se deschideau din spațiul circular.

O mică sanie utilitară era parcată lângă deschidere.

— Dacă avem noroc, Griggs și-a lăsat chihlimbarul-locator setat pe ultima lui destinație, zise Cooper.

El își făcu loc prin deschidere pe o parte, merse până la vehicul și se aplecă în compartimentul șoferului. Elly îl urmări cum manevrează instrumentele.

— Ei bine? întrebă ea.

— L-am găsit. El se îndreptă părând satisfăcut. Vrei să te plimbi?

— Cu siguranță.

Ea se strecură prin deschidere cu Rose pe umărul ei și se așeză pe locul din sanie destinat pasagerului. Un psi de plante tremură prin simțurile ei. Întorcându-se în scaun, privi spre partea de cargo a saniei.

— Ai simțit ceva? întrebă Cooper așezându-se lângă ea.

— Da. Psi-poleite sau ceva asemănător. Foarte slab, dar l-am recunoscut.

— Cred că suntem pe drumul cel bun, zise Cooper. Apăsă butonul de Căutarea Rutei de pe locator și rezonă micul motor.

Călătoria fu una scurtă. Sania zbârâi în jurul câtorva cotituri și se opri în fața unei încăperi în arcadă. Cooper coborî și merse până la ușa încăperii.

— Nu-i nimic aici.

Ea se duse lângă el. Camera era goală, așa cum zisese el, dar tremurul psi-poleit era mai puternic.

— Plantele au fost aici, zise ea. Și probabil că destul de recent.

— Mai este o cameră care dă din asta.

Cooper porni să traverseze încăperea. Se opri la jumătatea drumului și își schimbă brusc direcția. Elly văzu ceva sclipind într-un colț. Îl urmări pe Cooper cum ridică acel ceva.

— Pare a fi sticlă spartă, zise ea.

— Asta și este. Cred că este un fund de eprubetă, genul folosit la experiențe. Mai sunt încă niște reziduuri albe pe el.

— Lasă-mă să văd. Se grăbi spre el.

Nu era nevoie să atingă cioburile. Simțurile ei psi se aprinseră nebunește.

— Praf magic, zise ea.

Capitolul 28

— Nenorocitul avea un laborator în camera aia. Cooper deschise ușa din spate a magazinului lui Griggs și ieși în alee. Întrebarea e, ce drac verde s-a întâmplat cu el?

Se opri și ascultă cu toate simțurile lui. Ceața încă se mai răsucea prin alee reducând vizibilitatea. O privire spre Rose, care stătea pe umărul lui Elly, îl asigură că nu exista nici o amenințare imediată.

— Încă nu pot să asimilez ideea că Stuart Griggs a fost un dealer de droguri de anvergură, șopti Elly. E uimitor. Probabil că a câștigat o avere. Mă întreb ce a făcut cu banii.

Cooper se gândi la cele două jurnale pe care le ținea el și la ierbarul pe care Elly îl strângea în brațe de parcă ar fi fost o cutie cu diamante chihlimbarii.

— S-ar părea că a folosit o parte din ei ca să cumpere cărțile astea, zise el. Dar câteva volume rare nu ar fi făcut o gaură prea mare în genul de profituri pe care Griggs trebuie că le-a făcut cu praful magic. Se pare că mâine va trebui să fac câteva cercetări în privința banilor lui.

— Poate că asta căuta intrusul din noaptea asta, banii lui Griggs din droguri.

— S-au o provizie de droguri.

— Dar noi știm unde a ajuns cea mai mare parte dintre ele, îi aminti ea. În beciul de sub Drumul Spre Ruine.

— Da.

— Pun pariu că a demontat laboratorul și a mutat drogurile după ce a realizat că Bertha a scăpat de vortex.

— Teoria asta presupune că Griggs era deviantul albastru pe care îl urmăresc.

— Ai dubii în privința asta?

— Mă gândesc că șansele sunt mici ca Griggs, întâmplător, să se prăbușească și să moară din cauza unui atac de cord, la scurt timp după ce Bertha Newell i-a descoperit laboratorul subteran.

Ea își întoarse repede capul ca să îl privească.

— Vrei să spui că mai e cineva implicat în chestia asta?

— La asta m-am gândit. Moartea, cauzată de o lovitură puternică de energie de fantomă albastră, poate semăna foarte mult cu aceea cauzată de un atac de cord. Dar, dacă cineva l-a omorât pe Griggs în felul ăsta, ar fi trebuit să o facă în subteran. Ți-am spus, energia albastră este foarte slabă în afara tunelelor, prea slabă ca să ucidă.

— Presupun că ucigașul l-a omorât pe Griggs în catacombe, apoi i-a târât cadavrul în sus, pe scări, până în camera din spate a magazinului, zise ea încet. Ar trebui făcută o autopsie pentru a stabili adevărul. Nici medicii și nici poliția nu au vreun motiv să se gândească la faptul că este vorba de o crimă.

— O să-l sun pe Mercer Wyatt mâine dimineață la prima oră, zise Cooper. Țsta-i orașul lui. N-ar avea nici o problemă să tragă sforile necesare pentru a se face o autopsie.

Ea își drese vocea.

— Vorbind în general, mass-media din direcția dominantă de aici, din Cadența, nu privește cu ochi buni pitorescul obicei de a te referi la un oraș ca fiind orașul unui anumit șef de Breaslă. Dă naștere la comparații nefericite cu șefii de mafie.

— Fir-ar să fie! Răpus din nou de semantică.

Aproape că ajunseseră înapoi la intrarea în alee. Ceața pătată cu verde se rostogolea pe străzi. El abia putea zări luminile din spatele magazinelor de peste drum. Rose mârâi încet. De data asta era o avertizare.

— Cooper, zise Elly cu vocea încordată.

El simți degetele spectrale ale conștiinței alunecându-i pe ceafa și reacționează instinctiv. O împinse pe Elly în umbra densă aruncată de un container mare de gunoi.

Rose, aproape invizibilă, cu excepția ochilor strălucitori, începu să se rostogolească spre pământ.

— Nu, Rose, șopti Elly. Nu e voie. Prinse iepurașul de praf cu o mână și îl așeză în siguranța brațului ei îndoit.

Două siluete apărură în deschiderea aleii, conturate de lumina verde-acid a ceții. Amândoi aveau fețele acoperite de cagule. Scântei de energie verde sclipiră în jurul lor.

Cel puțin unul dintre ei era vânător, gândi Cooper. Când nivelul adrenalinei se ridica, mulți dintre ei chemau, inconștient fragmente din lumina fantomă care se întâmpla să se afle prin apropiere.

Cei mai mulți dintre pararezonatorii de energie disonantă preferau să folosească energia MEDI ca armă când treceau la o astfel de muncă, dar aceștia doi erau înarmați. Unul avea un pistol. Lumina scânteie pe lama mortală a cuțitului din mâna celuilalt.

Cel din dreapta rezonă o lanternă de buzunar. El era cel cu arma. Cagula pe care o purta avea un ciucure în creștet.

— Nu mișca, ordonă Ciucure în Creștet. Dacă vreunul dintre voi doar respiră mai puternic, sunteți amândoi morți. Tu, îi zise el lui Cooper. Ești îmbrăcat ca un vânător. Ești de-adevăratelea sau doar un fan?

— Este stilul în care mă îmbrac eu, zise Cooper.

Celălalt bărbat rânji.

— Hei, Joe, tipul se crede comic.

— Lasă glumele, se încruntă Joe. Dacă nu vrei să simți cum e să primești un glonț.

— Toți cei care mă cunosc bine știu că eu nu glumesc niciodată, zise Cooper liniștit. Ce vreți?

— Ce ai găsit în magazinul lui Griggs, zise Joe.

— Voi ați intrat înaintea noastră, nu-i așa? întrebă Cooper. Asta înseamnă că nu a rămas nimic de valoare acolo. Numai dacă nu pui la socoteală cărțile. Ridică una din cărțile pe care le avea în brațe. Dar nu-mi pareți a fi mari cititori.

— De ce-ai luat cărțile astea vechi? întrebă celălalt. Maska lui era tivită cu alb în jurul găurilor pentru ochi, făcându-l să semene uimitor de mult cu un raton. Ceva deosebit despre ele?

— Prietenul meu este bibliotecar, zise Elly amabilă. Îi plac cărțile.

— Gura, zise Joe iute. Nu-mi plac gagicile vorbărețe.

— Elly, zise Cooper fără nici o inflexiune.

Ea tăcu, dar putea să jure că o auzea cum fierbe. Aproape că simțea aburii.

El își trecu rapid în revistă opțiunile. Niciunul dintre cei doi tâlhari nu o observaseră pe Rose. Elly o ținea în afara câmpului lor vizual, în spatele unui colț al uriașului container de gunoi. Poziția bloca vederea celor doi bărbați spre cei patru ochi ai iepurașului-de-praf.

Și Rose era tăcută, observă el. Nu știa prea multe despre iepurașii-de-praf, dar știa destule despre strategia de vânatoare. Unele lucruri erau la fel la toate speciile. Când un prădător, mic sau mare, se oprea din mârâitul de avertizare și devenea tăcut, era momentul ca prada să înceapă să își facă griji.

— Am luat cărțile pentru că păreau valoroase, zise el tare, punând un ton de indiferență în cuvinte. Nu părea să mai fi rămas nimic care să merite să fie luat. Voi, băieți, ce căutați? Droguri? Bani?

— Nu era nimic, îi scăpă Ratonului. Știm că trebuia să aibă destul din amândouă pe acolo, pe undeva. Întotdeauna ne plătea cu praf magic.

— Căcat, Benny, ține-ți gura aia proastă închisă, zise celălalt enervat.

— OK, stați ușor. Cooper își desfăcu încet haina. Vă arăt ce am găsit.

Mica zonă de ceață strălucitoare din spatele lui Benny și Joe începu să își schimbe culoarea, trecând subtil de la verde la albastru. Niciunul dintre cei doi bărbați nu observă.

Cooper scotoci adânc după energia psi albastră de care avea nevoie. Din fericire, fiind atât de aproape de Orașul Mort, era destulă împrejur pentru a-l ajuta.

— Grăbește-te, zise Joe răgușit. N-avem la dispoziție toată noaptea.

Flăcări albastre izbucniră din containerul de gunoi.

— Ce dracu'? Benny sări doi pași înapoi speriat și se răsuci să privească flăcările. Arde gunoiul.

— Căcat. Joe se retrase câțiva pași.

— Trebuie să ne cărăm. Cineva o să vadă flăcările și o să sune la pompieri.

Cooper se mișcă.

— Stai acolo unde ești, se răsti Joe. Se răsuci cu fața către locul în care fusese Cooper doar cu câteva secunde înainte.

Dar Cooper sărise deja pe el folosindu-se de greutatea corpului său pentru a-l izbi de containerul greu de metal. Arma îi căzu pe jos.

— Ce dracu'? Realizând cu întârziere că lucrurile scăpaseră de sub control, Benny se răsuci având cuțitul în mână.

Cooper ridică un picior încălțat cu cizmă și îl lovi în coapsă. Benny se clătină spre spate încercând să-și țină echilibrul.

Elly ieși din umbră învărtind ierbarul. Tomul greu se lovi de tâmpla lui Benny.

Benny se strânse de durere și căzu în genunchi. Scăpă cuțitul din mână. Brusc, se auzi un sunet de alergătură pe pământ. Patru ochi sclipiră în noapte grăbindu-se spre piciorul lui Benny. Benny începu să zbiere.

— Ia-l de pe mine! Ia-l!

— Rose, nu, zise Elly repede. Nu ai voie să mai muști și pe altcineva, scumpa mea. Cineva ar putea să cheme hingherii.

Spre surpriza lui Cooper, iepurașul-de-praf se opri, deși fără tragere de inimă, și alergă spre Elly care o prinse cu amândouă mâinile și o ținu strâns lângă ea.

— Ești bine? zise Cooper aplecându-se să ridice arma.

— Da. Elly respiră adânc. Sunt OK.

Joe era pe jos, gemând, Cooper îi trase masca de schi de pe față și descoperi că deghezarea fusese una bună. Tipul chiar semăna cu un raton.

— Și acum, ce-ar fi să-mi spuneți exact cum v-ați cunoscut cu decedatul, zise Cooper.

Fața lui Benny se strânse de confuzie.

— Hă?

— Care e legătura voastră cu florarul?

— Nu-ți spun nimic, declară Benny.

— Hai să ne înțelegem, zise Cooper. Poți să vorbești cu mine sau poți să vorbești cu Mercer Wyatt.

Benny arăta terorizat.

— Hei, n-am făcut decât puțină muncă neoficială pentru Griggs. Asta nu-i treaba Breslei.

— Este acum, zise Cooper liniștit. Vorbește, Benny.

— Eu și cu Joe suntem o echipă, se văicări Benny. Liber profesioniști. Florarul ne-a angajat ca să-l ducem în catacombe. Ne-a plătit cu magic. Noi știam că el face chestia aia, dar nu am găsit niciodată ascunzătoarea, știi? Oricum, era o afacere bună. Noi revindeam praful magic și scoteam un profit frumos. Dar în după-amiaza asta s-a răspândit vorba că Griggs e mort.

— Așa că tu și cu Joe ați mai făcut o altă căutare sperând să găsiți drogul?

— Ne-am gândit că merita încercat, șopti Benny. Dar n-am reușit să găsim nici drogurile și nici banii. Se zvonește că florarul a început să lucreze cu altcineva ca să vândă drogurile. Noi ne-am gândit să stăm pe-aproape în noaptea asta și să vedem cine apare. Când ai intrat, ne-am gândit că poate tu ești noul partener. Asta-i tot, omule, crede-mă.

— Ciudat, dar te cred, Benny.

Mica fantomă verde invocată de Cooper pluti în spatele lui Benny și îl atinse ușor în spatele capului.

Benny se prăbuși la pământ, inconștient. Cooper manevră fantoma către Joe. Joe mai gemu o dată și leșină.

— Acum ce facem?

— Asta-i orașul lui Mercer Wyatt. Îi predăm pe ăștia doi oamenilor lui ca să-i interogheze.

Elly își dresе vocea.

— Cred că am menționat că nu este considerat ca fiind nimerit să vorbești despre Cadența ca orașul lui Mercer Wyatt.

— O să încerc să-mi amintesc când va apărea din nou acest subiect.

Capitolul 29

Au așteptat în alee până când mașina neagră și lungă sosi. Doi vânători îmbrăcați în pantaloni kaki și haine din piele coborâră și îi duseră pe Benny și Joe pe locurile din spate ale mașinii.

Unul dintre ei dădu din cap plin de respect către Cooper.

— Domnul Wyatt zice să țineți legătura, spune el.

— Așa o să fac, răspunse Cooper.

Elly se simțea încă slăbită după șocul de adrenalină când descuie ușa din spate a magazinului ei puțin mai târziu. Cooper o urmă în parfumata cameră din spate și rezonă încuietoarea.

— Ești sigură că ești bine?

— Da. Se îndreptă către scări cu Rose și cu ierbarul Jordan. Dar mi-ar fi de folos o ceașcă fierbinte de ceai Armonia balsam.

— Eu personal, mă gândeam la ceva mai tare.

— Nu mai am decât o rămășiță de vin alb.

— Nu este chiar o băutură pentru un șef de Breaslă, dar un șef de Breaslă este adaptabil. O să-l accept. Dar, oricum, amintește-mi să iau mâine o sticlă de whisky Prima Generație.

Începe să se instaleze ca la el acasă, gândi ea. Se opri la jumătatea scărilor și se întoarse să-l studieze peste umăr.

— Ești sigur că tu ești bine?

El păru foarte amuzat.

— Nu-ți face griji, n-o să-mi pierd controlul și să sar pe tine. Am chemat doar puțină energie albastră și verde. Nici măcar nu am topit chihlimbar.

Ea se încruntă.

— Nu mă gândeam la sex.

— Aha. Atunci înseamnă că eu m-am gândit.

— Termină cu tachinarea, Boone. Ea urcă scările și intră în bucătărie, o puse pe Rose pe podea și luă ceainicul. Nu este momentul potrivit.

— Cum zici tu. El deschise frigiderul și se uită la sticla de vin alb pe jumătate goală.

— Herschel, unul dintre șobolanii de ruină din cartier, mi-a zis că Griggs angaja uneori o echipă de liber profesioniști care să îl ducă în catacombe, adăugă ea. Acum știu de ce. Griggs căuta Jungla lui Jordan.

— Mâine am să caut mai multe informații despre florar. El este cheia acestei probleme.

Ea puse ceai într-o cană.

— O cheie moartă, din nefericire.

— OK, recunosc că asta este o problemă. Cooper luă un pahar din dulap și se așeză la masa din bucătărie. Dar mai sunt vreo două unghiuri din care putem aborda problema asta.

— Cum ar fi?

— Aștept să se mai întâmple ceva la Drumul Spre Ruine. Acum că Griggs e mort, nu cred că va mai dura mult până când vom afla ce plănuiește să facă deviantul albastru cu drogurile pe care le-a ascuns în beciul clubului.

Ceainicul începu să fluiera. Ea îl luă de pe foc și nu fu surprinsă să vadă că îi tremura ușor în mână. Turnă repede apa fierbinte peste ceaiul din cană.

Rose sări pe pervazul ferestrei și se așeză lângă floarea verde. Cooper luă o înghițitură lungă din vin și urmări iepurașul-de-praf.

— Presupun că lucrurile nu au decurs așa cum le-ai plănuit când ai venit în Cadența, nu-i așa? întrebă Elly aducând cana la masă.

— Nu. Mai bău niște vin și puse paharul jos cu un aer gânditor. Nu au decurs așa cum plănuisem.

Nu spuse nimic mai mult.

— Dar cealaltă problemă? tatonă ea cu grijă.
El o privi.
— Cealaltă problemă?
— Problema care te-a adus aici. Ea dădu din mână. Știi, afacerea particulară pe care spuneai că o ai aici în Cadența.
— Oh, aia. Expiră încet. Sper să o rezolv până la urmă.
Ea suflă peste ceaiul fierbinte.
— Cooper?
— Da?
— Te superi dacă îți pun o întrebare personală?
— Depinde de întrebare.
— Mă întrebam dacă nu cumva faptul că nu ai avut nici o relație cu nimeni în ultimele șase luni nu se datorează cumva faptului că ești prea ocupat.
El ridică sprâncenele.
— O informație pentru tine, Elly. Bărbații cărora le place să facă sex nu sunt niciodată prea ocupați să o facă. Când există voință, există întotdeauna și o cale.
— Înțeleg. Ție îți place sexul.
— Oh, da.
— Atunci de ce nu ai avut nici o relație în ultimele șase luni? întrebă ea.
— Opt luni, cinci zile, o corectă el. Iar răspunsul este că nu am considerat logodna noastră ruptă.
— Nu înțeleg. Ți-am dat inelul înapoi. Cum ai interpretat gestul ăsta?
— M-am gândit că facem o pauză pentru un timp. M-am gândit că, dacă îți petreci ceva timp departe de Aurora Springs și de tot stresul situației tale de acolo, s-ar putea să te răzgândești.
— Înțeleg.
Nici un fel de „Te iubesc cu disperare și nu pot trai fără tine” sau „Te rog să te întorci la mine; fac orice, renunț chiar și la postul meu de șef al Breslei pentru tine”, gândi ea.
Cooper era încă prins în modul lui executiv de concentrare maximă. La vârsta de nouă ani se decisese să devină șeful Breslei Aurora Springs și rămăsese pe drumul ăsta până când își atinsese scopul. Acum opt luni și cinci zile concluzionase că ea era nevasta perfectă pentru conducătorul Breslei Aurora Springs și încă își urmărea obiectivul.
— Am o întrebare pentru tine, zise el.
— Ce întrebare?
— Am impresia că tu nu te-ai culcat cu nimeni de când ne-am despărțit.

— Am fost foarte ocupată, zise ea repede. Magazinul îmi ia o mulțime de timp.

— Mai încearcă o dată.

Ea își puse cana pe masă, se ridică în picioare și se duse lângă fereastră. Poate că era din cauza evenimentelor prin care trecuseră împreună. Sau poate fiindcă era târziu, iar ea era obosită și cu garda jos. Sau poate din cauză că el nu se culcase cu nimeni altcineva de când plecase ea din Aurora Springs.

Oricare ar fi fost cauza, ea decise să îi spună adevărul.

— Încă din ziua în care te-am cunoscut, n-am vrut să mă culc cu altcineva, zise ea încet. Dar în Aurora Springs nu părai prea interesat. Iar în ultimul timp, ei bine, nu ai fost pe-aproape.

Nu se auzi nici un sunet, dar, brusc, el era lângă ea cu mâinile pe umerii ei.

— Acum sunt aici, zise el.

Ea își ținu respirația și se întoarse cu fața la el, punându-și palmele pe umerii lui.

— Cooper.

El o sărută, prelungind momentul. Ea închise ochii copleșită de valul de emoție care o invadea. Era vag conștientă de faptul că el întinsese o mână în spatele ei ca să tragă jaluzelele. Apoi o luă în brațe și ieși cu ea din bucătărie.

Îl auzi cum derezonează întrerupătoarele de lumină pe când mergeau de-a lungul holului, umplând micul apartament cu umbre intime.

În dormitor, draperiile erau date la o parte. Lumina ceții strălucind ușor verzui se reflecta înăuntru, învăluind patul într-o aură ca de pe altă lume.

Cooper o așeză în picioare și îi întoarse capul cu mâinile lui puternice pentru a o putea săruta din nou. Forța dorinței sale nu putea fi confundată. Îi excita simțurile. Poate că nu o iubea, dar cu siguranță că o dorea.

Toate visele din miez de noapte și fanteziile, pe care încercase să le ignore, să le reziste și să le suprime, reveneau acum la viață cu putere.

El apucă marginea puloverului ei și i-l trase peste cap. În momentul în care brațele ei deveniră libere, și le puse în jurul gâtului lui.

— Cooper, repetă ea nerăbdătoare.

— Nu, șopti el. Nu așa repede. Nu și de data asta. Nu mă înțelege greșit, sexul în mașină a fost nemaipomenit, dar nu a fost ceea ce plănuisem pentru prima noastră noapte împreună. Aș vrea să o facem cum trebuie în seara asta.

Ea își lăsă capul spre spate ca să îi poată vedea fața.

— Stai puțin. Ai plănuit prima noastră noapte împreună?

— Sigur. Găsi copcile sutienului ei mic, mătăsos și îi trase bretelele de pe umeri. Până în ziua când mi-ai dat inelul înapoi am avut planificată fiecare mișcare din relația noastră până la cel mai mic detaliu.

— Doamne, Dumnezeule! Ea îi prinse umerii ținându-l la câțiva centimetri de ea. Și când, exact, ai făcut planul ăsta detaliat?

El îi sărută urechea.

— Am început în ziua în care ai venit la Arhiva Breslei ca să vezi dacă tatăl tău era acolo. Începusem să lucrez cu o săptămână înainte. Era prima dată când te întâlneam.

Îi cuprinsese sânii cu palmele lui calde. Începu să tremure când degetele lui trecură peste sfârcurile ei.

— Stai, se înecă ea. Îi era din ce în ce mai greu să vorbească, dar avea nevoie de niște răspunsuri. Ce te-a făcut să gândești că trebuie să plănuiești lucrurile?

— Așa lucrez eu, zise el simplu. Și era un plan bun. Avea însă o singură problemă.

— Care?

— Tu. Își trecu buzele peste gura ei. Nu răspundeai conform planului.

— Poate că ar fi trebuit să discuți schema cu mine înainte de a încerca să o pui în practică.

El îi mângâie conturul feței cu un deget. În umbrele verzi putea să-i vadă zâmbetul discret, ușor strâmb.

— Nu sunt obișnuit să-mi discut planurile cu altcineva, zise el. Întotdeauna lucrez singur.

— Am vești pentru tine, Boone. Începu să-i desfacă nasturii de la cămașă. Nu mai ești singur. Lucrezi cu mine, cel puțin deocamdată.

— Elly.

El o ridică în brațe și se prăbuși cu ea în pat. Ea ateriză deasupra, simțindu-se cutremurată și excitată. El îi scoase pantofii sport, apoi îi desfăcu pantalonii.

Ea duse o luptă senzuală ca să îl dezbrace. Nu era un lucru ușor. Până la urmă, Cooper trebui să se ridice și să își scoată cizmele și pantalonii.

Se opri un moment privind în jos către ea, savurând imaginea ei întinsă acolo, în lumina piezișă care cădea peste pat. Sub privirea lui intensă și hămesită, se simți incredibil de sexy și de puternică în feminitatea ei.

Când veni spre pat, ea îl prinse și îl trase aproape de ea.

El făcea dragoste cu ea încet, cu o pasiune fierbinte, ca o fantomă care îi rezona toate simțurile. Încet, el găsi cu gura locurile cele mai

intime ale corpului ei. Degetele lui explorau părți pe care ea nu le-ar fi considerat niciodată până atunci ca fiind zone erogene.

O căldură dulce și o nevoie lacomă crescuseră în ea. Aceeași tensiune delicioasă pe care o trăise când făcuseră dragoste pe scaunul din față al Spectrumului se întorsese, cuprinzându-i simțurile cu gheare de miere.

Își puse palmele pe pieptul lui și încercă să îl împingă pe spate în așa fel, încât să fie deasupra lui.

— Nu încă, șopti el imobilizând-o cu un picior greu pus peste coapsele ei.

— Nu pot s-aștept, gâfâi ea răsucindu-se nerăbdătoare.

— Data trecută ai făcut cum ai vrut tu. Mi-ai stricat toate planurile. Asta este noaptea mea. De data asta o facem așa cum vreau eu.

— Bine, bine, dar grăbește-te.

El râse moale și întinse mâna peste ea către marginea patului. Înțelese că el ridicase un obiect, dar nu putea vedea ce este. Se aplecă din nou peste ea către tăblia complicată a patului. Auzi un clic slab, apoi foșnet slab de piele trecută printr-o cataramă de curea. Își deschise ochii foarte larg.

— Ce faci?

El îi prinse o încheietură, apoi pe cealaltă. Puse capătul curelei de piele în mâinile ei.

— Îți dau ceva de care să te ții în momentul în care lucrurile încep să devină interesante, zise el cu gura peste a ei.

— Oh, Cooper?

— Ține-te strâns și nu-i da drumul indiferent ce se întâmplă.

— Nu sunt sigură...

El începu să se lase în josul corpului ei, plantând săruturi pe măsură ce cobora. Când limba lui atinse un sfârc ea gemu strângând instinctiv cureaua cu degetele.

— Așa, murmură el.

Alunecă mai jos pe corpul ei, desfăcându-i coapsele. Când găsi locul extraordinar de sensibil dintre picioarele ei, aproape că țipă.

Apoi gura lui se așeză acolo, iar el făcea ceva incredibil cu degetele înăuntrul ei și putea să vadă scânteii mici de lumină de fantomă care dansau în aerul din jurul patului și atunci știu că el era mai aproape decât ar fi recunoscut vreodată de limita autocontrolului.

Energia pulsa prin toate simțurile ei. Nevoia ei era feroce și fierbinte și irezistibilă.

— Ține-te bine, comandă el pe o voce joasă și răgușită. Topește chihlimbar pentru mine.

Iar ea așa făcu. Când ultimul val de eliberare cutremurătoare trecu prin ea, era vag conștientă că el își schimbase poziția. Umerii lui largi blocau lumina verde, exotică, ce venea prin fereastră.

El o pătrunse, intrând adânc.

Ea dădu drumul curelei, își înfipse unghiile în umerii lui și își înfășură picioarele în jurul taliei lui.

— Chestia cu cureaua este bună, șopti ea. Dar prefer să mă țin de tine.

Îl mușcă foarte delicat de un umăr. El murmură ceva periculos de explicit și incredibil de erotic. Ea râse de amenințarea sexy și se ținu mai strâns de umerii lui puternici.

Eliberarea lui trecu prin amândoi cu forța unui foc de fantomă.

Unde de energie care dansau luminară noaptea.

Capitolul 30

Telefonul lui sună la scurt timp după ora trei dimineața. Cooper se mișcă de-a lungul moliciunii calde și confortabile a spatelui lui Elly și scoase o mână de sub pătură ca să răspundă.

— Da? zise el

— Ormond Ripley la telefon. M-am gândit că ți-ar plăcea să știi că noaptea mea a fost stricată cu puțin timp în urmă de un detectiv în căutare de glorie, pe nume Grayson Dewitt de la Departamentul Forțelor Antidrog al Poliției din Cadența. Poate ai auzit de el?

Cooper simți cum îi crește nivelul adrenalinei. Se ridică sprijinindu-se de perne.

— Am văzut numele în ziare.

— Lui Dewitt îi place media, zise Ripley. Iar media îl place pe el. A venit aici în noaptea asta cu un mandat și ceea ce părea a fi jumătate din forța departamentului. Mai avea cu el și un grup de ziariști îndrăzneți de la Steaua Cadenței și de la tabloide.

— Ce voia?

— Evident că a primit o informație anonimă de la un informator de încredere, cum că există o cantitate mare de droguri ascunse aici.

Elly se ridică sprijinindu-se într-un cot. În lumina reflectată de ceață, Cooper putea vedea îngrijorarea de pe fața ei.

— Presupun că Detectivul Dewitt nu a găsit nici un fel de droguri, zise Cooper.

— Sigur că nu. Ripley părea satisfăcut. Drumul Spre Ruine este o afacere legitimă care își plătește taxele și operează în limitele legii.

— Așa e.

— Ca urmare a discuției noastre de mai devreme, mi s-a părut interesant că detectivul Dewitt nu a simțit nevoia să facă o percheziție de sus până jos a clubului. S-a dus direct în beci. Evident că anonimul informator i-a dat indicații explicite.

— Ce s-a întâmplat când nu a găsit drogurile?

— Nu mi s-a părut a fi prea vesel, zise Ripley, vocea lui părând foarte veselă. Cred că se aștepta la alte titluri mari în ziarele de mâine. O să le aibă, dar mă îndoiesc că vor fi cele pe care le dorea.

— Vor fi aceste titluri o problemă pentru tine?

— N-ai auzit că se zice că nu există publicitate proastă? Mâine noapte coada va fi de câteva ori în jurul clubului.

— Ai avut ceva noroc cu cealaltă problemă pe care am discutat-o?

— Nimic încă, dar mai am videocasete de securitate pe care trebuie să le văd. Luăm legătura mâine.

— Mulțumesc.

— Apropo, oricând dorești să vii cu prietena ta pe la club să beți ceva gratis, spune-mi. O să las numele voastre la ușa pentru VIP-uri. Cooper o privi pe Elly care îl urmărea cu atenție.

— S-ar putea să profit de oferta ta. Trebuie să-ți spun, viața de noapte de aici din Cadența este total diferită de cea de acasă.

— N-ar avea nici un rost să te duci într-un oraș mare dacă toate ar fi la fel ca acasă.

Ripley întrerupse legătura.

Cooper puse telefonul pe măsuta de lângă pat.

— Ei bine, ce s-a întâmplat? întrebă Elly.

— Detectivul Dewitt a făcut o razie la Drum în noaptea asta. Știa exact unde să caute drogurile. Dar, evident, nu a găsit nimic și a plecat nefericit.

Ea îi cercetă fața.

— Asta s-ar părea că dovedește ca adevărată teoria ta că cineva vrea ca Ormond Ripley să fie compromis public pentru trafic de droguri.

— Da, zise el. Așa s-ar părea. Și, de asemenea, sugerează numele a cel puțin o persoană care ar avea de profitat din ceea ce ar fi fost o arestare de mare anvergură.

— Detectivul Grayson Dewitt?

— Da.

— Crezi că e posibil ca Dewitt să fie deviantul albastru?

— Nu știu încă răspunsul la întrebarea asta, dar cu siguranță va trebui să aflu mai multe despre el. Wyatt va putea să mă ajute.

— Pentru că ăsta este orașul lui? întrebă ea sever.

El îi prinse o șuviță de păr și și-o răsuci în jurul degetului.

— Pentru că în fiecare oraș, politica Breslei este să mențină o foarte bună relație cu poliția.

— Ai vorbit ca un șef de Breaslă diplomat.

— Mulțumesc. Încerc.

Ea nu zâmbi. El îi putea simți anxietatea.

— Lucrurile încep să devină complicate, nu-i așa? întrebă ea.

— Anumite aspecte, cu siguranță că da. El alunecă pe perne și o trase peste pieptul lui. Dar nu și partea asta.

Mult timp mai târziu, ea era încă trează și privea peisajul încetoșat de la fereastra ei. După ce făcuse dragoste cu ea pentru a doua oară în noaptea aia, Cooper căzuse într-un somn profund și total relaxant.

Ea descoperea că a avea un bărbat în patul ei întreaga noapte, cerea ceva obișnuință. Corpul subțire și musculos al lui Cooper era cambrat după al ei, generând atâta căldură încât trebui să arunce pătura de pe ea. Brațul lui atârna greu peste mijlocul ei. Mai mult, reușise cumva să ocupe mai mult de jumătatea ce i se cuvenea din spațiul disponibil de pe saltea.

Privi spre picioarele patului și văzu doi ochi strălucitori care o priveau. Rose era și ea trează.

Cu multă grijă se trase de sub brațul lui Cooper și se dădu jos din pat. Își luă halatul de pe tăblia patului și își puse papucii.

Rose trecu fără zgomot peste pătură. Elly o luă în brațe și ieși în hol, oprindu-se puțin în ușă ca să se mai minuneze o dată la existența ciudată și exotică a corpului lui Cooper în patul ei. Chiar și în somn domina spațiul pe care îl ocupa. În lumina nepământească, era încarnarea fiecărei fantezii întunecate, erotice, pe care o avusese vreodată despre el.

O puse pe Rose pe umărul ei, se duse în bucătărie și rezona lumina. La masa de lucru alese o prăjiturică din borcan și i-o dădu lui Rose. Apoi își spălă mâinile cu multă grijă și se așeză la masă. Rose sări pe pervaz și se așeză lângă vaza din cuarț ca să mănânce.

Elly luă volumul Plante medicinale și flori de pe Armonia al lui Jordan și îl deschise cu grijă. Folosi un prosop curat ca să dea paginile fără să le strice.

Volumul era într-o stare excelentă, observă ea. Era evident că fusese folosit foarte puțin în anii când fusese în bibliotecile diversilor colecționari. Hârtia era de calitate bună și rezistase timpului. Nu existau pete sau rupturi pe pagini.

Răsfoi ierbarul încet, admirând ilustrațiile frumos executate ale ierburilor și plantelor cunoscute și ale celor mai puțin cunoscute. Mary Jordan fusese o adevărată artistă, gândi ea. Erau și fotografii, dar superbele desene botanice erau cele care te atrăgeau și îți captau privirea. Fiecare dintre ele era bună de pus într-un muzeu. Fiecare arăta detalii într-un mod în care aparatul de fotografiat nu le-ar fi putut reda niciodată.

Găsi bucățița subțire de hârtie atunci când întoarse pagina la ultimul capitol. Fusese pusă acolo pentru a marca, evident, o pagină care conținea un desen.

— Ce este? întrebă Cooper.

Speriată, își ridică privirea și îl văzu rezemat de tocul ușii, cu brațele încrucișate la piept. Își pusese pantalonii. Era desculț, iar părul îi era ciufulit.

— Cred că știu acum de ce a încercat Griggs să-mi fure floarea și poate chiar și pe Rose, zise ea încet.

Răsucii ierbarul în așa fel încât să poată vedea și el desenul. Cooper își lăsă brațele în jos și veni lângă masă. Luă caseta micuță pe care o lăsase acolo mai devreme, scoase ochelarii din ea și și-i puse.

Studie desenul de aproape. După câteva secunde privi floarea verde din vaza de pe pervaz.

— E desenul florii tale, zise el moale.

— Corecție, e un desen al florii lui Rose. Întoarse cartea din nou spre ea ca să poată citi.

— Ascultă ce a scris Jordan aici.

Când m-am trezit, am găsit această floare uimitoare pe care o strângeam în mână. Sunt convinsă că, într-un mod pe care nu mi-l pot explica, o folosise pentru a putea naviga prin catacombe și să mă întorc la suprafață.

Amintirile mele despre perioada când am fost pierdută în lumea extraterestră subterană sunt, în cel mai bun caz, bucăți și fragmente lipsite de înțeles și context. Mi s-a spus să nu dau crezare acestor imagini din mintea mea pentru că sunt iluzii și amintiri false fabricate de o minte cu probleme. Experții spun că prezintă simptome de traumă parapsihică severă indusă de întâlnirea cu o MEDI sau o capcană iluzie.

Dar am aceste desene și visele mele ca să îmi amintesc că odată am călătorit printr-o pădure tropicală ciudată și minunată, un ținut luminat de un soare de smarald și o lună de jad, o lume subterană de un verde vibrant în care fiecare umbră ascunde mistere care așteaptă să fie descoperite.

Capitolul 31

Cooper își petrecu dimineața în bucătăria confortabilă a lui Elly, cu o cană cu ceai din rădăcină de chihlimbar la îndemână, computerul lângă el și însemnările lui împrăștiate pe masă. Cu excepția vizitelor ocazionale ale lui Rose, care venea sus periodic ca să-l vadă și să ia o gustare, era singur în toată casa.

Ormond Ripley avusese dreptate despre titlurile ziarelor de dimineață. Steaua Cadenței era în frunte cu „Un pont fals a provocat o percheziție la cazino”. Poza care însoțea articolul arăta un Ripley stând în mijlocul clubului său aglomerat, politicoș amuzat. Comentariul de sub poză spunea: „Ormond Ripley acceptă scuzele purtătorului de cuvânt al Departamentului de Poliție. Susține că nu îi va da în judecată.”

Tabloidele foloseau un limbaj mult mai colorat. „Și-a pierdut abilitatea băiatul minune?” urla Cadența Tattler. Sub titlul principal

scria: „Departamentul de Poliție din Cadența umilit de marea greșeală a lui Dewitt.”

Toate ziarele prezentau fotografiile mari cu un Dewitt încruntat, cu gura strânsă, îmbrăcat foarte elegant într-un costum cusut de mână, urcându-se într-o mașină fără însemne, parcată în fața Drumului.

Detectivul probabil că se agita în dimineața asta, gândi Cooper. Asta era bine. Oamenii care începeau să se agite, de obicei, aveau tendința de a face greșeli.

— Voi aștepta, promise Cooper fotografiilor. Mă pricep la asta.

Elly deschisese magazinul la nouă fix. Judecând după sunetul frecvent și estompat al clopoțelului, el presupuse că afacerea cunoștea o intensificare bruscă sau că vecinii își găseau motiv să se oprească pentru a afla ultimele noutăți despre viața ei personală.

Ca să economisească timp, luase legătura cu Emmett London la prima oră. Cercetarea trecutului lui Dewitt fusese preluată de asistentul lui Wyatt, un bărbat pe nume Perkins.

Găsirea fostului proprietar al ierbarului lui Mary Tyler Jordan, Plante medicinale și flori de pe Armonia era ceva mai dificilă. Cooper își rezerva lui această treabă.

Mulțumită lui Elly, avea deja numele a trei colecționari despre care se știa că dețineau exemplare ale volumelor în colecțiile lor.

Avusese nevoie de răbdare și de a face apel la nume grele pentru a vorbi cu primii doi la telefon. Ei îl informară că exemplarele lor din ierbarul Jordan se aflau încă în bibliotecă.

Avu noroc cu numărul trei. Edwin Sheridan era un membru pensionat al Breslei Cadența.

— Vă mulțumesc că ați acceptat să vorbiți cu mine, Doamnă Sheridan, zise Cooper pe cel mai politicos ton al său.

— Menajera spune că i-ați zis că este vorba de afaceri ale Breslei. Vocea de la celălalt capăt al telefonului tremura din cauza vârstei. Am fost și eu un om al Breslei, pe vremea când acesta era orașul lui Connor Hyland.

— Asta a fost puțin înaintea mea, doamnă. Să zicem vreo cincizeci de ani în urmă, gândi Cooper. Își masă rădăcina nasului. Fusese o dimineață lungă.

Edwin râse zgomotos.

— Să-ți spune eu, fiule, când Hyland era în frunte, lucrurile stăteau altfel în orașul ăsta. Ghilda Cadența onora tradițiile. Nu exista nici un fel de nonsens din ăsta modern despre a trece în direcția dominantă, asta-i sigur.

— Înțeleg, doamnă.

— De câte ori mă uit într-un ziar dau de câte un nenorocit de articol despre cum Ghilda Cadența încearcă să se modernizeze și să devină o instituție socială respectabilă. Ridicol.

Cooper își drese vocea.

— De fapt, domnule, eu sunt din Ghilda Aurora Springs.

— Aurora Springs, hă? Asta-i o Breaslă condusă bine, solidă, după vechiul model. Am auzit că se respectă tradițiile acolo, în Aurora Springs.

— Așa ne place să credem, domnule.

— Am auzit că acum câteva luni noul șef al Breslei de-acolo se pregătea să se însoare cu o tânără drăguță dintr-un clan al Breslei, dar că nunta a fost anulată.

— A fost amânată, domnule, nu anulată.

— Nu mai spune? Ce s-a întâmplat?

Cum dracu' de ajunsese să își discute viața amoroasă cu Edwin Sheridan? se întrebă Cooper.

— Au fost niște complicații, zise el pe un ton egal, dar noul șef se străduiește să le rezolve. Domnule, aș vrea să vă întreb despre exemplarul dumneavoastră din ierbarul lui Jordan.

— Cum naiba a devenit cartea asta problema Breslei?

Cooper privi ierbarul din fața lui.

— A apărut în cursul unei investigații interne a Breslei.

— Ah, o chestie din asta, zise Edwin cu înțelepciune. Ghilda își verifică proprii oameni.

— Da, domnule. Ați putea să-mi spuneți...

— Asta-i un motiv al dracului de bun ca organizația să nu se implice în chestia asta cu direcția dominantă. Primul lucru va fi să-și pună dosarele la dispoziția fiecărui detectiv sau avocat, sau politician care apare gândindu-se că își poate face o reputație dacă încearcă să sape un om al Breslei de rang înalt.

— Aveți perfectă dreptate, domnule. Acum, despre ierbar. Mai este în colecția dumneavoastră?

— Nu, l-am vândut acum câteva luni. Ca să-ți spun adevărul, nici nu știam că îl am în bibliotecă. Vezi tu, nevastă-mea era cea care colecționa cărți în familie, nu eu. A murit acum câteva luni.

— Condoleanțele mele, domnule, zise Cooper.

— Mulțumesc. Ca să o scurtez, nici fiii mei și nici nepoții nu sunt interesați de cărți, așa că le vând pe ici, pe colo, pe unde primesc o ofertă bună.

Cooper se întinse și luă un creion.

— Cine a fost cumpărătorul ierbarului?

— Nu știu. Cumpărătorul a insistat să rămână anonim.

— Cum s-a făcut tranzacția?

— A fost făcută de un dealer pe nume Bodkin, specializat în vânzări particulare între clienți care nu vor publicitate.

— Aș vrea adresa lui Bodkin, dacă nu vă deranjez prea mult.

— Nici un deranj, dar mă îndoiesc că-ți va spune numele cumpărătorului. Bodkin, evident, are reputația unui bun păstrător al confidențialității.

— Sunt sigur că nu o să-l deranjeze să-i facă o favoare șefului Breslei locale, zise Cooper.

Cinci minute mai târziu închise telefonul, își puse ochelarii în toc și coborî cu cheile în mână.

Elly era la teighea, măsurând o cantitate mică de flori mov, uscate, dintr-un borcan. Clienta ei era o femeie de vârstă mijlocie care zâmbi când îl văzu în ușă.

— Oh, bună, zise femeia. Trebuie să fii prietenul lui Elly din Aurora Springs. Eu sunt Sally Martin. Lucrez în Relicvele lui Butler, din josul străzii.

— Mă bucur să vă cunosc, doamnă Martin.

— Am o verișoară în Aurora Springs, zise Sally veselă. Poate o cunoști. Laura Meehan?

— Nu cred că am avut plăcerea, zise Cooper pe un ton care spera că va pune capăt interogatoriului.

O privi pe Elly.

— Mă întorc după-amiază, zise el.

Ea se încruntă ușor.

— E vreo problemă?

— Am o pistă referitoare la vânzarea ierbarului.

— Succes, zise ea. Și te rog să ai grijă, adăugă ea vorbind încet.

Realiză că trăise singur mult timp, destul de mult ca să uite cum era să aibă pe cineva care să-i spună să aibă grijă atunci când ieșea pe ușă.

Se duse acolo unde stătea ea cu borcanul și cupa de măsurat și o sărută. Se simțea bine că putea să o sărute în felul ăsta; bine că știa că se va întoarce aici mai târziu; bine că știa că ea îl va aștepta.

— Așa o să fac, zise el.

Aproape că traversase camera din spate, cu mâna întinsă spre clanță, când o auzi pe Sally Martin zicând pe o voce joasă.

— Dumnezeule, pot să-ți înțeleg atracția, draga mea. A fost un timp când și eu simțeam ceva pentru uniforma kaki și hainele din piele. Presupun că toate femeile simt asta la un moment dat. Dar cel mai bine este să experimentezi și să ți-i scoți din minte cât timp ești tânără și nemăritată.

Vânzările scăzură rapid imediat după prânz. Elly se duse sus ca să își facă un sandvici și să bea o cană proaspătă de ceai. Mâncă la masă,

împărțind bucățele cu Rose și așteptând să audă sunetul clopoțelilor de la ușă. Când termină, luă ierbarul lui Jordan cu ea în magazin pentru a-l răsfoi în momentele libere.

Era singură cu Rose care era foarte ocupată cu rearanjarea bijuteriilor din cutie, când își ridică privirea de pe ierbar și văzu mișcându-se draperia de la fereastra bucătăriei lui Doreen.

Închise ierbarul, luă telefonul și rezonă numărul lui Doreen. Mai sunase deja de câteva ori. De fiecare dată primise mesajul magazinului pentru perioada când era închis.

„... Magazinul este închis. Vă rugăm să sunați în timpul orelor de lucru obișnuite sau să lăsați un mesaj după bip...”

— Doreen, Elly la telefon. Știu că ești acolo. Ridică receptorul. Dacă nu, vin acolo cu cheia mea.

Urmă o pauză lungă. Un timp crezu că Doreen o va ignora. Dar, în sfârșit, se auzi un clic.

— Bună, Elly. Vocea lui Doreen era obosită și ciudat de groasă. Ce vrei?

— Ce crezi că vreau? Vreau să știu dacă ești bine.

— Am pus un anunț în fereastră.

— Da, știu. Am trecut strada și l-am citit acum două ceasuri când am realizat că nu ai deschis. Scrie „Închis din motive de boală.” Ce boală?

— Gripă.

— Ai febră?

Urmă o altă pauză.

— Probabil. Nu știu.

— Îți aduc niște ușurare-de-febră. Face minuni la temperatură.

— Nu. Nu poți veni aici. Nu azi. N-aș vrea să iei tâmpită asta de gripă, crede-mă.

— Doreen? Mai e și altă problemă? Nu-mi pari a fi tu însăși.

— Ți-am zis, sunt bolnavă. Nici nu mă simt în stare să vorbesc. M-am dat jos din pat ca să-mi iau un pahar cu apă. Mă întorc direct în pat. Te sun când o să mă simt mai bine. Nu veni aici.

Se auzi un clic și o tăcere bruscă.

Elly privi mult timp receptorul din mâna ei, gândindu-se la vocea ciudat de răgușită a lui Doreen.

— Nu părea bolnavă, îi spuse ea lui Rose. Părea că plânsese.

Ieși de după teighea, își luă cheile și întinse o mână.

— Ceva nu e bine deloc. Să mergem surioară.

Rose își lăsă grămada de bijuterii și se rostogoli peste teighea până ajunse într-un loc de unde putu să sară pe brațul lui Elly și apoi pe umărul ei.

Ieșind, Elly răsuci semnul „Mă întorc în zece minute.”

Ceața se ridicase în sfârșit, dar ziua era înnorată și umedă. Era puțin trafic pe Aleea Ruinei. Trecu strada printre un Float care căuta un loc de parcare și un Coaster elegant.

Când ajunse la ușa din față a magazinului lui Doreen, derezonă încuietoarea cu cheia de rezervă pe care i-o dăduse ea, și intră.

Merse până la scările din camera din spate și începu să urce.

— Doreen?

Sus, scândurile din podea scârțâiră.

— Ți-am zis să nu vii aici, spuse Doreen de pe hol.

— Știu că ceva nu e în ordine. Urcă repede scările. Doar nu te aștepți ca eu să ignor o situație ca asta.

— Pleacă, te rog, zise Doreen din apropierea dormitorului.

Elly ajunse în hol și privi de-a lungul lui. Doreen stătea sau mai degrabă atârna, în ușa dormitorului, sprijinindu-se cu o mână de toc.

Era înfășurată într-un halat de baie. Pandantivul ei din chihlimbar, pe care nu îl scotea niciodată, sclipi pe pielea închisă la culoare a gâtului ei.

Ținea o pungă cu gheață pe o parte a feței.

— Doreen? Elly porni către ea. Ce Dumnezeu? Apoi văzu buza umflată a lui Doreen și vânătăile de sub ochi. Dumnezeule din Ceruri, ce ți s-a întâmplat?

Doreen începu să plângă.

— Mă simt atât de idioată.

Elly își puse cu grijă un braț în jurul ei. Rose scotea sunete de nerăbdare.

— Ai căzut pe scări? întrebă Elly. Trebuie să mergem la camera de urgență.

— Nu. Ochii lui Doreen se măriră în panică. Nu pot să fac asta.

— Nu înțeleg. Ai fost rănită. De ce nu vrei să vezi un doctor?

— El m-a rănit. Doreen își puse fruntea pe umărul lui Elly.

Lacrimile se transformară în suspine. Am crezut... am crezut că o să mă omoare.

— Te-a atacat cineva? Ai sunat la poliție?

Doreen își scutură capul.

— Nu pot.

Un fior teribil de premoniție trecu prin Elly.

— Nu-mi spune că prietenul tău ți-a făcut asta, polițistul sub acoperire?

Doreen suspină și mai tare.

— Hai să mergem în bucătărie. O să fac niște ceai. Poți să-mi povestești.

Cinci minute mai târziu, o așezase pe Doreen confortabil la masă cu o cutie de șervețele lângă ea.

Elly umplu ceainicul de la robinet.

— Bine, spune-mi întreaga poveste.

Doreen se smiorcăi și întinse mâna după un șervețel.

— Știi deja cea mai mare parte din ea. L-am întâlnit la un club acum două săptămâni. Am dansat. El era nemaipomenit. Și știa să se îmbrace ca lumea. Am început să ne întâlnim. Mi-a spus că este detectiv și că lucrează sub acoperire ca să prindă un mare dealer de droguri. Zicea că până încheie cazul trebuie să fim discreți. Nu voia să fie văzut cu mine pentru că putea să pună în pericol viața mea, sau cazul, sau amândouă.

— L-ai adus aici, la tine?

— Sigur. Doreen luă punga cu gheață și și-o puse pe obraz. Venea aici foarte des. De obicei, venea noaptea, târziu. Intra întotdeauna pe ușa din alee. Ce să-ți spun? Sexul era foarte intens. Foarte excitant. Asta până ieri.

— Atunci te-a atacat?

Doreen își închise ochii îndurerată.

— A fost prima dată când a venit aici în timpul zilei. A venit în plină după-amiază. Mi-am dat seama imediat că ceva era altfel cu el.

— Altfel?

— Era evident că se întâmplase ceva. Doreen deschise ochii și își potrivă cu grijă pachetul cu gheață. Era foarte rezonat, foarte agresiv. Mi-a spus să închid magazinul. Apoi mi-a cerut să facem sex. M-am speriat. M-am întrebat dacă nu cumva băuse, dar nu mirosea a băutură.

— Era drogat? N-ar fi prima dată în istoria lumii când un polițist de la moravuri începe să se implice în moravul pe care se presupune că îl investighează.

— Nu știi. Doreen se strâmbă și trase aer în piept cu putere. Jur că se purta de parcă ar fi suferit un transplant de personalitate. Întotdeauna fusese calm, liniștit. Dar ieri era un bătaș înnebunit după sex. Când l-am respins, a început să mă lovească. E mai mare și mai puternic, și sunt sigură că m-ar fi violat, dar brusc, din nu știu ce motiv, a început să devină neliniștit. Am avut impresia că îi era frică să rămână aici, ca și cum ceva îngrozitor s-ar fi putut întâmpla dacă nu ar fi plecat imediat.

— Ce a zis?

— Printre altele, mi-a spus că, dacă spun o vorbă cuiva despre ce s-a întâmplat, ca să nu mai zic de poliție, o se întoarce și o să-mi taie gâtul. Doreen se cutremură. L-am crezut.

Un bătaș înnebunit după sex. Elly se gândi la asta.

Medicii spuseseră că Stuart Griggs era probabil mort de câteva ore atunci când îl găsiseră ea. Dacă fusese ucis cu energie disonantă albastră, așa cum credea Cooper, ucigașul probabil că topise chihlimbarul ca să

reușească. Asta însemna că la scurt timp ar fi fost consumat intens de dorință.

Un ucigaș prins în efectul secundar al topirii chihlimbarului ar fi putut recurge la viol. Dar ar fi trebuit să opereze într-un timp scurt. Dura foarte puțin până când cădea într-un somn adânc și nu voia să facă asta când era lângă victimă.

— Doreen, te rog să te gândești bine. Când a venit exact nenorocitul ăla aici?

Fața lui Doreen se strânse gânditoare.

— Cândva în jurul orei trei. Imediat după ce a venit poșta. De ce?

— Stuart Griggs a murit din cauza unui atac de cord ieri după-amiază. Eu am găsit cadavrul pe la patru.

— Florarul de pe strada noastră? Doreen se încruntă surprinsă. E mort? Am auzit sirenele, dar eram într-o stare atât de proastă că nici măcar nu m-am deranjat să mă uit pe fereastră.

— Ceea ce explică de ce nu te aflai în grupul celor care căscau gura când au scos cadavrul.

— Nu înțeleg. Ce are a face moarte lui Griggs cu ce mi s-a întâmplat mie?

— O să-ți spun mai târziu. Ai văzut încotro s-a îndreptat nenorocitul după ce a plecat de aici?

Doreen scutură capul.

— Nu. Chiar am crezut că o să mă omoare. Sincer, am fost uimită că n-a făcut-o. Dacă nu ar fi intrat în panică, cred că azi mi-ai fi găsit cadavrul.

Nu putuse să se ducă prea departe după ce o atacase pe Doreen dacă se scufunda în arderea de după topirea chihlimbarului, gândi Elly. Ar fi avut nevoie de cel puțin câteva ore de somn adânc. Șansele erau ca el să se fi dus undeva în Cartierul Vechi.

— Trebuia să mă fi sunat, zise Elly deschizând un alt dulap ca să caute ceai.

— Eram prea speriată. Nu mă puteam gândi decât că, dacă spun cuiva, el ar afla cumva și s-ar întoarce să mă omoare. E polițist, Elly. Poate scăpa.

— N-o să scape de nimic.

Doreen se șterse la ochi.

— Ce vrei să spui?

Nu era nici un recipient cu ceai nici în celălalt dulap. Elly renunță frustrată.

— Oh, la dracu' cu făcutul ceaiului. Hai să mergem la mine în apartament. O să fac ceai acolo. Trebuie să-l sun pe Cooper și prefer să o fac de la telefonul meu. Al tău ar putea avea microfon sau ceva.

— Microfon?

— Ai zis că era polițist.

— Da, dar de ce să-mi pună un microfon în telefon?

— De unde să știu eu? E polițist. Ei fac chestii de-astea. Elly tocmai voia să închidă ușa dulapului când zări o sticlă pe raftul de sus și incremeni. O privi nereușind să își ia ochii de la etichetă.

— Doreen, zise ea încet?

— Da?

— De când ai început să bei scotch Rezerva Fondatorilor?

— Ce? Oh, scotchul ăla. Doreen se strâmbă. Nu-l beau. Nu mi-l pot permite chiar dacă mi-ar plăcea gustul lui, și nu îmi place. Mă știi pe mine, sunt genul care bea un șpriț ieftin.

Elly înghiți cu greutate.

— Atunci cine ți-a dat Rezerva Fondatorilor?

— El a adus-o aici. Zicea că vrea să o aibă la îndemână când venea să mă vadă. Se purta foarte special cu asta. De ce?

— Dumnezeu!

Elly trânti ușa dulapului și se răsuci grăbită.

— Trebuie să ieșim de aici. Chiar acum.

— Glumești? Nu pot să ies în halul ăsta. Nu sunt nici măcar îmbrăcată.

— Pune-ți o haină și o pereche de pantofi. Trebuie să te grăbești, Doreen.

Doreen se ridică încet în picioare.

— Tu vorbești serios, nu-i așa?

— Da.

Elly o apucă pe Rose și se grăbi spre hol. Deschise un dulap și scoase o haină mov, lungă până la genunchi. Când se întoarse în bucătărie văzu că Doreen începe să reacționeze.

— Bine, n-o să te contrazic. Doreen luă haina și o urmă pe Elly în josul scărilor. Cred că sunt prea speriată ca să pot fi logică.

— Mai repede, zise Elly. Plecă înainte, prin magazinul întunecat, luptându-se cu un val de panică.

Trase de ușa de la intrare și se opri câteva secunde prețioase ca să verifice strada. Nimic nu mișca, din câte putea vedea ea. Privi spre Rose care nu părea alarmată. Îmbărbătată, trecu strada căutând cheile în geantă.

— De ce panica asta bruscă? întrebă Doreen privind neliniștită cum Elly rezzonează încuietoearea de la ușa magazinului ei.

— Am avut o relație cu un bărbat căruia îi plăcea să bea scotch Rezerva Fondatorilor, zise Elly. Se purta special cu asta.

— Cum îl chema?

— Palmer Frazier.

— Dar tipul care m-a bătut se numește Jake Monroe.

— Țasta-i numele pe care ți l-a spus el. Elly deschise ușa, o lăasă pe Doreen să între și se răsuci să tragă jaluzelele la ferestrele din față. Nu mă mir că nu te-a lăsat să ne faci cunoștință.

Realiză dintr-o dată că, în spatele ei, Doreen nu mai scotea nici un sunet, iar Rose mârâia încet în urechea ei.

Cu o spaimă care îi făcea greață, se întoarse.

Un bărbat stătea în ușa întunecată a camerei din spate. Avea în mână un pistol.

— Eldora St. Clair, ești arestată pentru posesie și vânzare de substanțe parapsihice ilegale, zise Grayson Dewitt.

Capitolul 32

— Stuart Griggs era un fanatic al Junglei lui Jordan.

Benjamin Bodkin îl privi pe Cooper pe deasupra ochelarilor de citit demodați.

— Am făcut cu el câteva afaceri mici de-a lungul anilor, câte un jurnal, lucruri de felul ăsta. Dar nu și-a putut niciodată permite articole scumpe. Nu, până de curând, ca să fiu exact.

„Bodkin, cărți rare” era un spațiu puțin luminat, saturat de mirosul de neconfundat al cărților vechi. Rafturile se ridicau de la podea până la tavan pe fiecare perete. Erau încărcate cu cărți de toate mărimile, formele și descrierile. În alte circumstanțe, gândi Cooper, ar fi putut petrece ore în șir uitându-se prin ele.

Bodkin însuși se potrivea foarte bine cu magazinul de cărți. Era plinuț bine și rotund, cu un aer inteligent, savant.

— Când s-a schimbat situația? întrebă Cooper.

— Acum două luni, Griggs m-a sunat și mi-a spus că știa că trei dintre exemplarele ierbarului lui Jordan se află în colecții particulare. Mi-a cerut să iau legătura cu colecționarii și să văd dacă vreunul dintre ei dorește să vândă. Unul s-a dovedit a fi doritor, iar eu m-am ocupat de tranzacție.

— Cât a plătit pentru ierbar? întrebă Cooper.

— Mult prea mult. Bodkin oftă, își scoase ochelarii și începu să le șteargă lentilele cu o batistă. Ce pot să spun? Pentru cei mai mulți colecționari, ierbarul este o ciudățenie scumpă, dar pentru un entuziast al Junglei lui Jordan, este Potirul Sfânt al plantelor și de aceea mult prea scump.

— De unde crezi că a făcut rost de bani de data asta? întrebă Cooper.

Bodkin era evident amuzat.

— Asta, domnule, este o întrebare pe care nu o pun niciodată clienților mei. Tot ce pot să-ți spun este că în ultimele câteva luni, Stuart Griggs a primit probabil o moștenire.

Mai degrabă Griggs s-a apucat să vândă droguri ca să poată plăti pentru căutarea de o viață a Junglei lui Jordan, gândi Cooper pe drumul de întoarcere către locul unde își parcase Spectrumul. Dar nu era de crezut că sofisticatele tehnici, necesare pentru a gestiona o rețea de droguri de succes, se învățau la școala de horticultură.

Din cercetările pe care le făcuse, reieșea că istoria prafului magic pe străzile Cadentei se modificase semnificativ de-a lungul timpului. Fusesse doar un firicel în Cartierul Vechi pentru vreo câțiva ani, practic ignorat de către autorități care aveau probleme mult mai mari de rezolvat. Apoi, în ultimele câteva luni, drogul a explodat brusc în articolele de pe prima pagină a ziarelor.

Era probabil ca zvonul pe care îl auziseră Benny și Joe să fie corect. Griggs își luase de curând un partener, un întreprinzător care văzuse întregul potențial al afacerilor cu praf magic și și-a făcut un plan prin care să ridice o afacere cu droguri operată de un singur om, într-una de anvergură.

Telefonul lui Cooper rezonă chiar în momentul în care se urca în Spectrum.

— Boone la telefon, zise el.

— Ormond Ripley. Am niște înregistrări de supraveghere pe care cred că ai vrea să le vezi.

— Sunt în drum spre tine.

Capitolul 33

Elly zăngăni cătușa care îi lega încheietura mâinii drepte de scaun.

— Vrem să avem avocații prezenți.

— Da, ne știm drepturile, zise Doreen pe un ton de gheață.

Încheietura ei era legată de scaunul din partea cealaltă a mesei.

Grayson Dewitt se încruntă la ele. Stătea la fereastra bucătăriei de unde putea ține aleea sub supraveghere. Sacoul lui elegant cu dungulițe gri și argintii era așezat cu grijă pe spătarul scaunului. Mânele cămășii albe, cusute de mână, erau răsucite sus, pe antebrațe, lăsând să se vadă un ceas scump. Patul gri-argintiu al armei vârâte în tocul de la subsuoara lui se potrivea cu costumul și părea făcut de comandă.

— O să aveți și avocați, zise Grayson. Imediat ce apare Cooper Boone. Dacă vă încălzește cu ceva, doamnelor, să știți că pe el îl caut.

Rose mârâi ușor. Elly o apucă strâns cu mâna liberă încercând să-i transmită prin voce și limbajul corpului ideea că nu ar fi bine să-l muște pe detectiv.

Se părea că Rose înțelesese mesajul. Părea foarte supărată, dar se potolise într-o stare în care avea blana ridicată pe jumătate și își arăta numai ochii de zi.

— Ce te face să crezi că Cooper se va întoarce aici curând? întrebă Elly.

— Dacă nu se întoarce, presupun că va trebui să plătești tu în locul lui. Zâmbetul strălucitor pe care îl arăta camerei de luat vederi nu ajunsese în privirea lui Grayson. Dar am o presimțire că va veni. O cantitate mare de praf magic se află în portbagajul mașinii tale. Nu pot să cred că o va lăsa.

Doreen scoase un zgomot de dezgust.

— Toate astea sunt pentru a te face pe tine și mai faimos arestând un șef de Breaslă, nu-i așa?

— Șefii de Breaslă au scăpat literalmente de crimă, în unele cazuri, încă de când au fost înființate organizațiile, zise Grayson pe un ton virtuos. Șefii își închipuie că nu trebuie să respecte aceleași legi ca toți ceilalți. Dacă unul dintre ei intră la pușcărie acuzat de trafic de droguri, o să-i trezească la realitate pe toți ceilalți.

— Doreen are dreptate, zise Elly. Asta nu are nimic de-a face cu trezirea la realitate a șefilor de Breaslă. Este despre imaginea ta ca erou al luptei împotriva crimei. Nu cred că Cooper a fost ținta inițială. Întâi, te-a dus la Ormond Ripley. Dacă îl arestai pe el, ți-ai fi făcut o imagine grozavă în presă. Dar ai ratat mărșă, nu-i așa? Așa că acum încerci să arestezi un șef de Breaslă dintr-un oraș mic, aflat în vizită aici.

— Nu c-ar avea curajul să-l aresteze pe șeful Breslei locale, se încruntă Doreen. Știe că nu poate să se atingă de Mercer Wyatt în propriul său oraș.

— Destul, se răsti Grayson. Poate că Boone nu este cel mai puternic șef de Breaslă din Federația Orașelor-State, dar este un șef. Oamenii vor lua seama atunci când va fi arestat.

Elly își schimbă ușor poziția în scaun, încercând să ușureze înțepeneala care îi cuprindea umărul drept.

— Spune-mi, care-i contribuția lui Palmer Frazier în toate astea?

Spre surpriza ei, o încruntătură ușor uimită trecu peste fața cu fălci pătrătoase a lui Grayson.

— Cine dracu' e Palmer Frazier?

— O să-ți dau câteva indicii, zise Elly urmărindu-l îndeaproape. E înalt, frumos, păr nisipiu și se îmbracă la fel de bine, dacă nu chiar mai bine, ca tine. Când îl știam eu, purta întotdeauna un ceas din chihlimbar cu oțel negru, fabricat de Luchane. Și bea numai Scotch Rezerva Fondatorilor.

Doreen deveni ușor rigidă. Ochiul ei se deschisese larg.

Grayson scutură din cap nerăbdător.

— Nu știu despre cine vorbești.

Spunea adevărul, gândi Elly. Ce se întâmplă aici?

— Văd că faci o treabă nemaipomenită urmărind aleea aia, zise ea după câteva minute de liniște. O să fie cam stânjenitor dacă Cooper intră pe ușa din față, nu?

— Am oameni pe acoperișurile din Aleea Ruinei care dau în capetele aleii, zise Grayson cu o voce satisfăcută. Nu se poate ca el să se întoarcă fără să fie văzut.

S-a dus și speranța ca Grayson să lucreze singur, gândi Elly întristată.

Doreen îl studie pe Grayson.

— Cum ai aflat că a ascuns droguri Cooper Boone aici, în mașina lui Elly?

Grayson ridică din umeri.

— Ca întotdeauna. Un informator mi-a dat informația.

— Ar putea fi același informator de încredere care te-a trimis în Drumul Spre Ruine ca să cauți drogurile? întrebă Elly veselă.

Maxilarul bine definit al lui Grayson se încordă.

— Informatorul meu a fost sută la sută corect în toate cazurile. Ceva s-a întâmplat noaptea trecută la Drum.

— Cu siguranță, zise Elly. Așa cum o să se întâmple din nou și azi.

— M-am gândit la percheziție, continuă Grayson moale. Nu este imposibil ca Boone și Ripley să fie parteneri în rețeaua de distribuție a drogurilor. Poate știi tu ceva, domnișoară St. Clair?

Elly își ridică ochii în tavan.

— Revino-ți, Dewitt. Problema ta e informatorul, cine o mai fi și el. Te manipulează. Nu-ți dai seama?

Expresia feței lui Grayson se încordă.

— Dacă ai avea puțină minte, ai începe să-mi spui tot ce știi despre Boone. Sigur, te culci cu tipul, dar, crede-mă, n-o să te protejeze. Dealerilor de droguri le pasă numai de propria lor piele.

Elly deschise gura să protesteze, dar o închise foarte repede când Doreen scoase un geamăt dureros și își lăsă fruntea pe brațul îndoit.

— Cred că o să vomit, zise Doreen.

— Prietena mea are nevoie de doctor, zise Elly. Vezi și tu că este rănită grav.

Grayson o privi absent pe Doreen.

— N-o să moară. Vânătăile astea sunt de o zi. Dacă voia un doctor, ar fi trebuit să se ducă ieri la urgență.

— Îți mulțumesc pentru înțelegere, murmură Doreen fără să își ridice capul.

Grayson se sprijini de rama ferestrei.

— Ce ți s-a întâmplat? Se pare că te-a bătut prietenul.

La aceste cuvinte, Doreen își ridică capul. Îl țintui cu privirea fără să scoată un cuvânt.

— Deci asta e. Grayson își scutură capul dezgustat. Voi două, doamnelor, țineți o companie foarte rea, nu-i așa? Una are un prieten

care o bate și cealaltă, își întoarse privirea spre Elly, are un tip care o implică într-o mare operațiune de vânzare de droguri.

— Cooper nu se ocupă de droguri, zise Elly cu forță.

— Un lucru pe care ar trebui să-l știi este acela că dealerii de droguri nu apreciază loialitatea la o femeie. Pe dracu', nu apreciază nimic cu excepția profiturilor pe care le fac de pe urma drogurilor pe care le vând. Grayson râse fără nici un pic de umor. Boone a găsit în tine o adevărată campioană, nu? Pariez că tu ești cea care face drogurile pentru el, nu-i așa? Știam că trebuie să existe implicat în chestia asta un expert în botanică sau un chimist. Nu-i ușor să faci magic din ierburi psi-poleite. Nu-i ceva care să-l faci pe mașina de gătit, cu siguranță.

— Dacă ai găsit droguri în mașina mea, înseamnă că cineva le-a pus acolo ca să mă implice pe mine și pe Cooper, zise ea rece.

Furia izbucni în ochii lui.

— Nu plantez dovezi false, domnișoară St. Clair.

Ea ridică din umeri.

— Atunci a făcut-o informatorul tău.

El oftă.

— Ciudat, dar aud tot timpul o mulțime de lucruri de felul ăsta de la oameni aflați în situația ta. Este cunoscut sub numele de apărarea ATAFO.

— Ce-i aia apărarea ATAFO?

— Înseamnă Alt Tip A Făcut-o, zise Grayson sever.

— Dacă nu crezi că informatorul te manipulează, cum îți explici eșecul de la Drum de noaptea trecută? întrebă Elly. Poate că există o scurgere de informații în mica ta bandă de elită de detectivi întreprinzători?

— E o posibilitate, zise el. Când termin aici, o s-o găsesc.

— Poate e croitorul tău. Elly îi studie pantalonii eleganți. Data viitoare când te duci la probă, fii mai atent la ce spui.

Doreen scoase o tuse înecată care se transformă într-un geamăt răgușit. Își puse capul înapoi pe braț.

Grayson o privi enervat.

— Acum ce mai e?

— Am o durere de cap cumplită și se înrăutățește. Cred că o să vomit.

Trăsăturile sculptate ale lui Grayson se încordară într-o expresie de mare stânjenală. Cu siguranță că se gândea la potențiala stricăciune adusă pantofilor săi frumos lustruiți, gândi Elly.

Doreen gemu.

Elly se uită la Grayson.

— Am jos niște ierburi care o pot ajuta la durerea de cap și îi vor liniști stomacul.

Grayson ezită. Doreen își duse mâna la burtă.

— Oh, Doamne, mi-e așa de rău!

— Te rog, lasă-mă să-i pregătesc o tizănă, zise Elly către Grayson, o să stăm aici mult timp. Cooper se va întoarce abia peste câteva ore.

— Da? Grayson părea interesat. Unde s-a dus?

— Să vorbească cu niște oameni, zise ea vag.

— Altcineva implicat în droguri?

— Nu, se răsti ea. Ți-am spus că nu are nimic de-a face cu drogurile pe care susții că le-ai găsit în mașina mea.

Doreen se ridică repede, strângându-se cu mâna de burtă. Înghiți cu greutate. Grayson se trase departe de ea.

— Oprește-te! Te avertizez, dacă vomțiți...

Doreen se strânse cu brațul de talie și se legănă înainte și înapoi în scaun cu ochii strâns închiși.

— Fir-ar să fie! Cu un aer hotărât, Grayson scoase cheile din buzunar și derezonă cătușele care o țineau pe Elly legată de scaun.

— Mergem jos să iei ierburile alea care ziceai că îi vor fi de ajutor, zise el aspru. Jur că, dacă faci vreo încercare să scapi, o să regreti.

— OK, OK, am înțeles. Elly se ridică cu grijă și o puse pe Rose pe umăr.

Iepurașul-de-praf îl urmări pe Grayson cu foarte multă atenție în timp ce coborau scările către camera din față a magazinului.

— Iepurașul tău de-praf mușcă? întrebă Grayson.

— Nu, sigur că nu, zise Elly deschizând un borcan cu ierburi. E doar o chestie mică, și e foarte prietenoasă. Nu zic că n-ar putea să-ți perforeze degetele dacă o provoci, dar nu ar putea face prea mult rău.

— Înțeleg de ce li se zice iepurași-de-praf. Seamănă cu ghemotoacele de praf care se adună sub pat.

Elly îl ignoră și se concentră asupra cântăririi ierburilor. După ce umplu o punguță închise borcanul, deschise altul și luă din el o cantitate pe care o puse într-o altă punguță.

— Asta-i tot ce am nevoie pentru tizănă, anunță ea punând capacul celui de-al doilea borcan.

— Să mergem.

Doreen își ridică capul când Elly, cu Grayson în spatele ei, intrară în bucătărie.

— Grăbește-te, zise Doreen răgușită. Mă simt din ce în ce mai rău.

— O să fierb astea cât pot de repede. Elly puse ierburile pe masa de lucru și luă ceainicul. Dar, mai întâi, trebuie să fac niște ceai din rădăcină-rezonată.

Grayson păru dintr-o dată interesat.

— Cafea ai?

— Nu. Deschise un container cu ceai de rădăcină-rezonată. Nu beau cafea. Prefer asta. Dar are un efect similar. Ierburile pe care le pregătesc pentru Doreen sunt mai eficiente atunci când sunt amestecate cu o băutură bazată pe un stimulent. E un vechi șiretlic cu analgezicele. Luă ceainicul. Te deranjează dacă fac mai mult ceai și pentru mine?

— Nu. Se întoarce la fereastră. Fă-mi și mie dacă tot te-ai apucat. Aș prefera cafea, dar mă mulțumesc cu ce ai. Se pare că avem mult de așteptat.

— Există vreo lege pe undeva care zice că prizonierii nevinovați trebuie să facă ceai pentru cei care îi arestează?

— Fă nenorocitul ăla de ceai, OK?

— Cum zici tu. Ea luă trei căni din dulap și puse ceaiul în ceainic. Deși, trebuie să spun, dacă aș fi în locul tău, nu sunt sigură că aș vrea să beau ceva făcut de un suspect de droguri.

Grayson râse.

— Dacă bei și tu din ceai, atunci e sigur.

— Nu pot să mai aștept mult, șopti Doreen cu o voce torturată.

— Doar câteva minute, promise Elly, desfăcând una dintre punguțe.

Apa începu să fiarbă. O turnă repede peste frunzele de ceai, umplând vasul de sticlă.

În timp ce aștepta să se concentreze ceaiul, deschise un borcan cu prăjiturele, luă una cu unt de arahide și ciocolată făcută de doamna Kim și i-o dădu lui Rose.

— Astea sunt cu ciocolată? întrebă Grayson privind-o pe Rose cum roade prăjiturică.

— Cu unt de arahide, zise Elly. Le face o vecină de-a mea. Sunt preferatele lui Rose.

— Sunt prăjiturele adevărate sau o mâncare specială pentru iepurașii-de-praf?

— Sunt prăjiturele adevărate. Rose mănâncă mâncare pentru oameni.

Luă o prăjiturică din borcan și mușcă din ea.

— Îh! Doreen își întoarce capul. Nu pot să privesc.

— E gata ceaiul, zise Elly veselă.

Turnă fiertura în două dintre căni lăsând-o pe cea de a treia goală. Luă un pic de ierburi dintr-o punguță și le dădu drumul în cana lui Doreen.

— Cred că îmi pun și mie. Împrăstie ierburi în propria ei cană. Simt că mă paște o durere de cap. Probabil, din cauza stresului.

Duse cănile la masă și le așeză.

— Bea încet, o avertiză ea. E foarte fierbinte.

— Mulțumesc. Doreen trase cana spre ea și inhală aroma. Minunat. De asta aveam nevoie.

Spre uimirea ei, Grayson îi prinse din nou mâna dreaptă în cătușă. Mulțumit că era legată, merse spre masa de lucru, luă ceainicul și umplu cea de-a treia cană. Fără să ceară voie, luă o prăjiturică.

Rose mârâi cu răutate.

— Stai cuminte, scamă ce ești, zise Grayson. Cu cana în mână se întoarse la fereastră. Mai sunt destule și pentru tine. N-am mâncat nimic de când am fost sunat azi dimineață. Și asta a fost pe la ora trei.

— Țasta a fost cumva telefonul de la Palmer Frazier care te informa că are un alt pont în ceea ce privește localizarea unor droguri ilegale? întrebă Elly politicoasă.

Grayson o privi iritat.

— De ce tot vorbești de acest Palmer Frazier?

Doreen fu cea care răspunse. Își atinse fața învinețită.

— Pentru început, se pare că el este nenorocitul care mi-a făcut asta, zise ea. Deși a folosit un alt nume. Apropo, mi-a spus că este polițist sub acoperire și lucrează la un caz mare cu droguri. Ce coincidență, nu?

— Cred că probabil el l-a omorât și pe Stuart Griggs, spuse Elly.

Grayson scutură din cap.

— Voi două chiar vă pricepeți la povești. Luă o înghițitură de ceai și zâmbi ușor. Dar ceaiul nu e rău deloc, trebuie să recunosc.

— Toți avem talentele noastre, zise Elly.

Capitolul 34

Ormond Ripley opri secvența video.

— Îl recunoști?

— Îl cheamă Palmer Frazier. Cooper studie imaginea de pe ecran. Chestia asta tocmai s-a transformat într-o problemă mai mare decât credeam eu că e.

Ripley puse din nou imaginea în mișcare. Înregistrarea îl arăta pe Frazier mergând repede pe un hol din partea din spate a clubului de noapte. Purta uniforma alb cu negru a membrilor personalului de la mâncare-și-băuturi. Unul dintre buzunare era plin cu ceea ce păreau a fi șervețele de cocktail. Dintr-un alt buzunar ieșea un mănunchi de bețișoare.

— Am găsit unul dintre bețișoare la locul faptei. Probabil i-a căzut din buzunar și nu și-a dat seama.

— Probabil că s-a ambalat destul de mult când a început să rezoneze lumina albastră, zise Ripley.

Era evident că Frazier se grăbea. Când ajunse la ușa camerei cu materiale de curățenie, o deschise repede și dispăru înăuntru.

— M-am uitat la înregistrarea asta de la început până la sfârșit, zise Ripley. Nu există nici un moment în care Frazier să iasă din încăperea aia. Și nu există nici o înregistrare cu el părăsind cazinoul în noaptea aia prin intrarea din față. Pur și simplu, dispare.

Cooper verifică din nou data înregistrării.

— Asta a fost în noaptea când a încercat să o omoare pe Bertha Newell. Probabil că era aici, la cazino, când a aflat cumva că Newell a devenit o problemă care trebuia rezolvată imediat. Poate l-a sunat Griggs. Oricum, probabil că știa că va trebui să omoare pe cineva.

— Realizând că exista posibilitatea ca într-o zi să aibă nevoie de un alibi, s-a furișat prin gaura din perete din beciul meu. Ripley se sprijini de spătarul fotoliului său de director și își împreună degetele. Plănuia, fără îndoială, să se întoarcă pe același drum. Dacă îl lua cineva la întrebări mai târziu, putea să spună că fusese aici, la muncă, în tot acel timp.

— Dar nu s-a mai putut întoarce, pentru că a topit chihlimbar creând un vortex fantomă-albastră masiv pe care l-a folosit ca să o închidă pe Newell în catacombe.

— A căzut în niște efecte secundare foarte proaste, concluzionă Ripley. Nu avea timp să se întoarcă aici pentru câteva ore și să se poarte normal. A trebuit să se ducă undeva și să doarmă.

— Dar, mai întâi, ar fi avut nevoie de o femeie, zise Cooper încet. Ripley își ciocni degetele.

— Ar fi avut foarte, foarte multă nevoie de una.

— Prostituata care a fost găsită moartă la trei cvartale de Alea Ruinei. Cooper se plimbă încet prin încăpere, gândindu-se. Ziarele spuneau că a fost o supradoză de magic. Dar colega de apartament a femeii le-a spus reporterilor că femeia părea să fi fost brutalizată de ultimul ei client. Ea a numit-o crimă.

— Poate că a avut dreptate. Ripley se aplecă în față și verifică o hârtie scoasă la imprimantă. Departamentul meu de resurse umane spune că Palmer Frazier, cunoscut sub numele de Jake Monroe, a fost angajat în urmă cu trei luni. A fost un angajat model.

— Am sentimentul că a plănuit percheziția de la cazinoul tău cu mult timp în urmă, zise Cooper.

— Întrebarea e de ce?

— E un vânător care poate lucra cu lumină albastră. Cooper ridică din umeri. Aștia au tendința de a face planuri pe termen lung.

— Da, am auzit și eu asta. Se pare că planul a mers foarte bine până ai apărut tu. I-ai stricat planurile de când ai venit în oraș.

— Nu eu. Cooper se îndreaptă spre ușă. Cred că plănuia să mă compromită și pe mine, ceea ce este un lucru cam greu de admis de către un șef de Breaslă.

— Dacă nu ești tu cel care îi strică planurile, atunci cine este?
Cooper se opri cu mâna pe clanță.
— Logodnica mea. Zâmbi ușor. A făcut greșeala să o subestimeze
chiar de la început.
— Logodnica? Nu știam că ești încă logodit. Credeam că nunta a
fost anulată.
— Doar amânată.
— Da? Ei bine, când te vei decide asupra datei, trimite-mi și mie o
invitație.

— Așa o să fac.

Capitolul 35

— Nu e mort sau ceva de genul ăsta, nu-i așa? întrebă Doreen.
Îl privea încordată pe Grayson Dewitt care stătea întins pe
podeaua din bucătărie sforăind încet.
— Nu se face să omori un polițist.
— Nu-ți face griji. Elly termină de derezonat cătușele care o
legaseră pe Doreen de scaunul din bucătărie. E doar adormit. Dar va
dormi câteva ore. Doza de semințe de tună roșie pe care i-am pus-o în
ceai a fost destul de mare.
— Nu înțeleg. Doreen se ridică masându-și ușor încheietura. Te-
am văzut făcând ceaiul. Am băut din el toți trei. Noi două de ce nu
sforăim pe podea?
— E adevărat, toți trei am băut același ceai și am turnat în el o
doză mare de sămânța lunii când Dewitt era ocupat cu privitul pe alee.
Elly se duse la fereastră, se sprijini de perete și aruncă o otheadă pe
după jaluzele. Dar am pus niște ierburi în plus în cănilile noastre și acela
era antidotul la semințele de lună. De fapt, când combini aceste două
ierburi, obții o fiertură care este, de fapt, un stimulent de mare energie.
— Ha. Cred că de aia mă simt ca și cum m-aș putea duce la sală și
să exershez.
— Apropos, felicitările mele pentru cum ți-ai jucat rolul. Am crezut
că erai gata să vomți peste pantofii drăguți ai lui Dewitt.
— Ca să fiu sinceră, n-a fost un efort prea mare pentru mine. La
momentul ăla nu mă simțeam prea bine. Dar acum sunt mult mai bine.
Doreen ocoli masa. Vezi ceva?
— Doi tipi pe acoperișul de vizavi. Se pare că Dewitt n-a glumit
când a spus că are oameni care păzesc strada și aleea.
— Oh, Doamne. Asta înseamnă că nu putem îndrăzni să plecăm.
— Nu prin alee sau stradă, asta-i sigur. Elly luă telefonul de pe
perete. Trebuie să-l avertizez pe Cooper.
— Așteaptă. Ochii lui Doreen se lărgiră. Nu folosi telefonul ăla. Ar
putea fi ascultat. Amintește-ți ce ai spus despre polițiști și microfoane.

Elly privi telefonul din mâna ei de parcă ar fi fost un șarpe-cromatic.

— Ai dreptate. Trânti instrumentul înapoi în furcă. O să folosesc telefonul personal. L-am lăsat în geantă.

— Crezi că polițiști pot pune microfoane și în telefoanele personale?

Elly se opri în ușă îngrozită.

— Nu știu.

Se priviră una pe alta un timp îndelungat. Doreen se întoarse să-l privească pe Grayson Dewitt.

— Ce-ar fi să folosești telefonul lui?

— Bună idee. Elly se întoarse și se lăsă pe vine lângă Grayson. Îi pipăi buzunarele și găsi un telefon micuț într-unul dintre ele. Observă că era un model frumos și foarte scump.

Rezonă telefonul și formă numărul privat al lui Cooper. El răspunse la primul apel.

— Cooper, unde ești?

— Tocmai am plecat de la Drum. Ce s-a întâmplat?

Vorbea pe tonul jos, rece, pe care îl auzise folosindu-l când avea de-a face cu urgențe sau politici importante ale Breslei.

Îi povesti pe scurt ce se întâmplase.

— Și acum Dewitt doarme pe podeaua din bucătărie, concluzionă ea. Nu poți să te întorci aici, Cooper. Sunt oameni pe acoperiș care așteaptă să te aresteze.

— La momentul ăsta Frazier este o mai mare problemă. Nu știu unde este. Tu și Doreen trebuie să ieșiți din apartamentul ăla.

— Este o singură ieșire care probabil că nu este supravegheată, zise ea privind în ochii nerăbdători ai lui Doreen.

— Mica ta gaură din perete? întrebă Cooper.

— Da. Elly o ridică pe Rose și îi făcu semn lui Doreen să o urmeze către scări. Tocmai ne îndreptăm spre subsol.

— Există vreo șansă ca Frazier să știe despre gaura asta?

Elly o privi pe Doreen.

— I-ai spus cumva fostului tău iubit de gaura de intrare în catacombe din beciul meu?

— Nu. N-a venit niciodată vorba. Doreen se strâmbă. Și chiar dacă ar fi venit, nu i-aș fi spus. Noi doi ne-am distrat împreună, dar nu eram îndrăgostită de nenorocitul ăla.

— Ai vorbit ca un șobolan de ruină adevărat, zise Elly cu umor. OK, asta ne răspunde la întrebare, zise ea în telefon. Probabil că nu știe despre intrarea mea secretă în tunel.

— Tot nu-mi place ideea ca tu să cobori acolo, zise Cooper.

Elly, cu Doreen în urma ei, ajunse la capătul scărilor și se grăbi către ușa pivniței.

— O să fim bine, îl asigură ea. Doreen este o foarte bună încâlcitoare. Poate dezamorsa orice capcană iluzie pe care am întâlni-o. Rose va da alarma dacă există fantome care bântuie prin preajma acelei secții din tunel. O să ne ferim de ele.

— Ai o strategie de ieșire?

— Am coordonatele intrării în pivnița Berthei. Ne vom îndrepta spre ea. Nu există nici un motiv ca oamenii lui Dewitt să supravegheze magazinul ei.

— Ai destul chihlimbar acordat? întrebă Cooper.

Ea privi pandantivul de chihlimbar de la gâtul lui Doreen.

— Doreen îl are pe al ei. Își atinse cerceii. Iar eu îl am pe al meu.

— Dă-mi frecvențele amândurora.

I-l spuse pe al ei apoi îndepărtă telefonul de la gură.

— Doreen? Care-i frecvența ta?

Doreen i-o dădu. Elly o repetă în telefon.

— Am înțeles, zise Cooper.

— Acum intrăm în pivniță. Elly deschidea drumul în josul scărilor spre masa de întuneric de sub ele. N-o să mai putem menține legătura prea mult timp.

— Aveți grijă, amândouă, zise el. Vă iau de la punctul de ieșire în douăzeci de minute. Vă vreau pe amândouă în siguranță la birourile Breslei înainte să plec în căutarea lui Frazier.

Elly îngenunche ca să deschidă ușa ascunsă în podeaua pivniței.

— Da, să trăiți, domnule Șef de Breaslă, zise ea. Ne vedem curând.

O undă de energie psi ieși prin deschiderea din podea. Elly închise telefonul și îi dădu drumul în buzunar.

— Eu sunt încurcătoarea aici, zise Doreen. Stai în spate, intru eu prima.

— Știi ceva? zise Elly. Când e vorba de catacombe, oamenii mi-au zis chestia asta de-a lungul întregii mele vieți. Într-o zi, eu voi fi aceea care o va spune.

Capitolul 36

Ceva nu mersese conform planului. Din nou.

Palmer apăsă tasta redial pentru a treia oară. Nu primi din nou nici un răspuns de la Grayson Dewitt. Se duse la fereastră și privi peste acoperișurile caselor din Cartierul Vechi.

Ce se întâmpla acolo, în Aleea Ruinei? Schema fusese pusă la punct. Totul mersese conform planului încă de când îl sunase pe Dewitt în acea dimineață, devreme.

La ultimul lui telefon, Dewitt raportase că găsise droguri în mașina lui Elly și oamenii lui se aflau pe poziții pe acoperișuri.

Ce s-ar fi putut întâmpla de data asta?

Frustrarea și mânia amenințau să-l sugrume pe Palmer. Mâna lui stângă se strânse și se destinse.

Boone își dăduse seama de cea de-a doua capcană, gândi el. Era singura explicație. Probabil că nenorocitul se afla deja în drum spre siguranța biroului său din sediul Breslei din Aurora Springs, lăsând-o pe Elly să plătească pentru droguri.

S-a dus și ipoteza asta de lucru, gândi Palmer. Fusese atât de al naibii de sigur că Elly St. Clair era singurul punct slab al lui Boone. Acum totul părea ca și cum ar fi calculat greșit.

Știa că sosise timpul să dispară din nou, dar ura să renunțe la un plan aflat în derulare. Pierduse atâta timp și bani pe proiectul ăsta. Fiecare detaliu fusese gândit cu grijă. Ucisese de două ori ca să păstreze integritatea planului.

Dacă Boone era pe drum spre Aurora Springs, însemna că totul se dusesese de râpă.

— Nenorocitul! Nenorocitul! Deviant albastru nenorocit!

Lovi cu pumnul în peretele de lângă fereastră, apoi își ținu respirația când durerea îi trecu prin oase. Privi în jos și văzu sânge picurând pe pervaz.

— Nenorocitul! șopti el. Asta-i numai vina ta, Boone. Toate au mers prost și numai din vina ta, deviant nenorocit.

Se duse în baia micuță și își trecu degetele învinețite prin apă rece. Masca din oglindă îl privi. În fiecare zi arăta din ce în ce mai puțin ca el. Se prăbușea.

Control. Cheia era controlul. Dacă nu își recâștiga controlul, se putea prăbuși în vortexul albastru.

Respiră adânc de câteva ori. Când se simți mai calm, închise apa.

Gândește ca șeful de Breaslă care erai destinat să fii.

Lucrează cu fapte, își spuse el. Bine, ceva n-a mers cu partea finală a planului revizuit. Nu putea fi îndreptat dezastrul. Fuga și supraviețuirea erau acum prioritățile lui.

Trebuia să se întoarcă în subteran cât mai curând posibil. În catacombe era stăpânul energiei albastre. Acolo jos era invincibil. Se pregătise pentru o asemenea eventualitate, își reaminti el.

Se întoarse în camera nemobilată și șterse tot ce se afla acolo cu o cârpă umedă. Nu era de crezut că cineva va găsi locul ăsta și să mai facă și legătura cu el, dar nu avea de gând să riște nici un pic. Existau zvonuri că unii polițiști aveau un fel de talent psi, care le permitea să detecteze dacă un suspect fusese într-o încăpere în trecutul apropiat. Autoritățile susțineau că este doar o legendă urbană, dar el știa câte ceva despre legendele Breslei și nu voia să riște. Tribunalele cereau dovezi. Iar el nu plănuia să lase vreuna.

Când fu mulțumit că a șters toate urmele prezenței sale în micul apartament părăsit, își luă sacul de voiaj în care avea un fond de urgență și o provizie de praf magic pe care l-ar fi putut vinde dacă rămânea fără bani. Mai avea în sac un rând de haine și jurnalul său.

Ieși din încăpere fără să se mai deranjeze să rezoneze încuietorea. Vechea casă în ruină fusese abandonată cu mulți ani în urmă. Avusese noroc că cineva uitase să închidă legătura la apă.

Străbătu rapid holul și coborî în pivniță pe scara de incendiu. Energia psi care se revărsa prin gaura din perete îl reînvișoră și calmă. Aici jos, el era în control.

Se strecură prin deschiderea zimțată din cuarț, urcă în sanie și se opri să verifice coordonatele de pe locator. Își dorea să poată părăsi orașul chiar în acel moment. Îl neliniștea faptul că trebuia să rămână mai mult decât era nevoie acum când știa că planul lui eșuase.

Din nefericire, mai era un ultim detaliu de care trebuia să se îngrijească înainte de a fi sigur că se află în siguranță. Trebuia să scape de cățeaua aia proastă. Deși nu-i știa adevăratul nume, Doreen Thornton putea să îl descrie.

Ar fi trebuit să o omoare ieri, gânde el rezonând motorul saniei. Dar nu voia să mai apară un alt cadavru în cartierul lui Elly în acel moment. Asta ar fi ridicat prea multe semne de întrebare din partea autorităților și, foarte posibil, din partea lui Cooper Boone.

Nu-ți face griji, gânde el. Doreen nu pleacă nicăieri.

Nu cu fața aia pe care i-ai aranjat-o. Iar ea crede că ești polițist. O să-și țină gura.

Dar era o problemă pe care trebuia să o rezolve cât mai curând posibil. Verifică frecvența chihlimbarului ei personal. Chestia asta nu funcționa ca locator la suprafață, dar era la fel de bun ca o baliză în catacombe, cu condiția să știi numărul.

Doreen era un șobolan de ruine. Dacă se decisese să se ascundă, se va duce în catacombe.

Frecvența scoase un piuit, speriindu-l atât de tare, că aproape intră cu sania într-un perete. Într-adevăr, Doreen fugise în catacombe. Se opri și privi către aparatul direcțional, nevenindu-i să creadă ce noroc avea. Nu era prea departe. Direcția indicată la care se uita, corespundea unei secțiuni a tunelelor localizate aproape de Aleea Ruinei. Coordonatele se schimbă în timp ce el privea afișajul. Prada se afla în mișcare.

Era singură? Asta era următoarea întrebare. Dacă Dewitt a pierdut controlul situației acolo, în apartamentul lui Elly, așa cum se părea că se întâmplase, era foarte posibil să fugă împreună cele două femei.

Cu un sentiment de anticipație crescândă, formă cel de al doilea număr de frecvență pe care îl memorase recent. Încă un piuit puternic și satisfăcător ieși din aparat. Elly era cu Doreen.

În sfârșit, se părea că avea să aibă noroc. Rezonă motorul saniei.
Capitolul 37

Dinții lui Rose sclipiră. În același timp, scoase un mârâit de avertizare.

— Așteaptă! Elly prinse brațul lui Doreen oprind-o. Ceva nu e în regulă. Uită-te la Rose.

Doreen se opri și se uită la Rose care stătea arcuită pe umărul lui Elly.

— Ce se întâmplă cu ea? Doreen făcu un pas înapoi alarmată. N-am văzut-o niciodată așa. E toată numai dinți și ochi. Parcă ziceai că nu mușcă.

— Am mințit. Elly întinse mâna cu grijă ca să o ia pe Rose. Dar pe tine nu o să te muște.

— Ești sigură?

— Foarte sigură. Țasta e felul în care ne spune că există un pericol în apropiere. Poate o fantomă rătăcită.

— Am înțeles. Bine, vom fi cu băgare de seamă. Doreen privi către Rose. Nu-ți face griji, sunt prietena ta, îți amintești? Știu ce fac aici, jos. Simțurile mele psi sunt foarte bune. Nu o să ne ciocnim de nici o fantomă.

Rose nu părea încrezătoare. Se răsuci furioasă în mâna lui Elly scoțând niște sunete ciudate.

— Bine, te pun jos, scumpa mea. Elly o așeză pe podea. Dar, te rog, să nu fugi de aici.

Rose nu o ascultă. O luă la fugă imediat, cu capul înclinat, în josul unui coridor. Când realizează că Elly nu venea după ea, se opri, se ridică pe picioarele din spate și începu să ciripească tare.

— N-am mai văzut-o niciodată așa, zise Elly. Cred că vrea să mergem după ea.

Doreen se încruntă.

— Nu putem să facem asta. Trebuie să ajungem la gaura din pivnița Berthei cât mai curând posibil. Cooper ne așteaptă.

Un bâzâit ușor, de înaltă frecvență, se auzi în depărtare. Elly încremeni.

— Cred că se aude o sanie, șopti ea.

Doreen își încordă auzul, ascultând. Zgomotul motorului deveni mai puternic. Fața învinețită a lui Doree se făcu palidă.

— Ai dreptate. Sunetul este distorsionat aici în catacombe, dar, dacă îl putem auzi, trebuie să presupunem că nu este prea departe. Probabil, un alt șobolan de ruine. Ar putea să ne ajute.

Elly privi înapoi peste umăr.

— Sau nu.

— Ce vrei să spui?

— Sunt convinsă că iepurașii-de-praf au versiunea animală a simțurilor parapsihice. Judecata lui Rose în ceea ce privește oamenii a fost întotdeauna extraordinar de exactă. Pentru un anumit motiv, ea crede că nu trebuie să rămânem aici ca să aflăm cine conduce sania aia. Eu zic să mergem cu ea.

Rose alergă înapoi spre Elly, scoase niște sunete nerăbdătoare, se răsuci și plecă înapoi alergând.

— M-am decis, zise Elly. O apucă pe Doreen de braț și o trase după ea începând să alerge. Urmărește iepurașul!

Doreen nu protestă. Rose depăși un colț în viteză, cu ghearele zdrăngănind pe podeaua din cuarț. Elly și Doreen alergară mai repede.

— Stârpitura asta mică poate să se miște atunci când vrea, găfâi Doreen.

Zgomotul motorul creșu în intensitate.

— Fir-ar să fie. Doreen aruncă o privire peste umăr. Se apropie și am început să simt niște energie de fantomă. Probabil că ne urmărește. Cum de reușește să facă asta?

— Chihlimbarul tău, zise Elly. Probabil că are frecvența ta.

— Oh, căcat! zise Doreen. Trebuie să fie Frazier sau cum l-o fi chemând. A avut destule ocazii să-mi ia frecvența.

— Aruncă-ți chihlimbarul într-una din camere.

— Ești nebună? Suntem în subteran. Dacă pierdem chihlimbarul ăsta, n-o să mai reușim să ieșim niciodată din catacombe.

Elly își atinse unul dintre cercei.

— Am eu.

Doreen îi privi uimită cercelul.

— Ți-l acordat?

— Da.

— Credeam că-i doar ceva la modă. Nu mi-ai spus niciodată că ai avea simțuri para-rez puternice.

— Îți explic mai târziu. Crede-mă, chihlimbarul ăsta este acordat. Iar frecvența este unică. Palmer nu are cum să o știe, pentru că nu știe că am un profil parapsihic puternic.

— Ce fel de profil? Vânător? Încălcitor?

— Niciunul dintre ele. Uite ce-i, putem să discutăm despre asta mai târziu? Avem o urgență acum.

— Dar eu lucrez întotdeauna cu propriul meu chihlimbar, zise Doreen nesigură.

Elly simți o undă de energie trecându-i pe la ceafa. Privi de-a lungul tunelului. O lumină albastră strălucea la distanță.

— Oh, fir-ar să fie! Se pare că avem parte de energie albastră. Trebuie să fie Frazier. Trebuie să arunci Chihlimbarul, Doreen.

Doreen îi urmă privirea.

— Ce e chestia aia? Pare a fi lumină de fantomă, dar e albastră. Și se răsucesce foarte ciudat.

— Se folosește de chihlimbarul tău ca să ghideze fantoma aia.

— Ce chestie ciudată. Doreen își smulse pandantivul de la gât și îl aruncă în urmă, spre vortexul care avansa.

Fantoma se aruncă peste el și se cuplă pe frecvența pandantivului.

— OK, acum te cred, șopti Doreen.

— Am câștigat niște timp, zise Elly. Grăbește-te. Rose se mișcă repede.

În fața lor Rose viră pe după un alt colț, cu labele zgâriind frenetic piatra verde, strălucitoare. Elly o urmă cu Doreen imediat după ea.

Dar când dădură colțul, un bloc masiv de cuarț le blocă drumul. Pereții de pe ambele laturi erau și ei solizi. Nu existau alte coridoare sau intrări în camere. Elly se opri brusc. La fel și Doreen. Împreună se holbară cu oroare mută la pereții din cuarț.

— Nu există nici o ieșire decât pe unde am venit noi, zise Doreen pe un ton scăzut. Poate reușim să ajungem la ultima intersecție înaintea lui Frazier și să o luăm printr-un alt pasaj.

Elly tremură sub atingerea unul val puternic de energie pulsatoare. Era diferit de ceea ce simțea în mod normal atunci când se afla în subteran. Avea o atingere ciudat de familiară.

— Simți ceva neobișnuit? întrebă ea.

Doreen se încruntă.

— Sunt speriată de moarte, dacă asta vrei să spui.

— Vorbesc de unde de energie psi. Elly se apropie de perete. Cred că vin din cuarț.

— Nu simt nimic în afară de cele obișnuite, izbucni Doreen înnebunită. Aud din nou sania.

Elly ascultă vibrația estompată a motorului saniei. Frazier era încă pe urmele lor.

— Haide! Doreen o apucă de încheietura mâinii. Trebuie măcar să încercăm să găsim o altă intersecție.

Elly nu își luă ochii de zid.

— Uită-te la Rose.

— Ce?

— Uită-te la ea.

Rose se oprise direct în fața zidului solid din cuarț. Stătea pe picioarele din spate cu fața la barieră.

Incredibil, o gaură mică se materializă în cuarț la înălțimea iepurașului-de-praf. Rose trecu prin ea și dispăru imediat. Gaura se închise în urma ei lăsându-le pe Elly și Doreen holbându-se la cuarțul solid, strălucitor.

Elly o privi pe Doreen și văzu disperarea din ochii ei.

— Se apropie de noi, zise Doreen. Suntem prinse în capcană.

Capitolul 38

Cooper privi cum numerele frecvențelor tremură și dispar brusc de pe ecranul locatorului re-chihlimbar personal. Chihlimbarul lui Doreen tocmai fusese ars, cel mai probabil de un foc de fantomă. Nu era un semn bun.

Dar coordonatele lui Elly încă apăreau clare. Asta îi dădea speranțe. Apăsă cu putere pe accelerație încercând să scoată ceva mai multă viteză din sania veche a Berthei Newell. Nu era prea multă de scos. Se mișca deja periculos de repede. La viteza asta se putea izbi cu ușurință de o capcană iluzie sau de o fantomă, înainte de a avea timp să o ocolească.

Dar nu avea de ales. Când ajunsese la intrarea în tunelul particular al lui Newell și descoperise că Doreen și Elly nu ieșiseră încă, simțise că se întâmplase ceva, asta îl ducea la concluzia că Frazier era implicat în problema asta.

Răsuci sania pe după un alt colț și intră în viteză pe un alt coridor lung și verde, cu toate simțurile lui deschise către curenții de putere psi care inundau catacombele.

Doreen privi, uimită, la zidul solid din cuarț verde.

— Poate fi o formă de energie de capcană iluzie, dar nu seamănă cu niciuna dintre cele cu care am lucrat până acum. Nu simt nimic. Dacă nu o vedeam chiar acum pe Rose dispărând prin zidul ăla, aș fi putut jura că este din cuarț solid. Își așeză mâna pe piatră. Se și simte solid la atingere. Dacă ar fi fost energie de capcană-iluzie adevărată, mâna mea ar fi trecut prin ea și aș fi declanșat capcana.

— Dar eu pot să simt modelele de energie. Elly studie peretele cuprinsă de uimire. Sunt similare cu modelele pe care le-am simțit în florile acelea verzi pe care mi le aduce Rose.

Doreen se uită la ea.

— Tu simți energie psi de la plante?

— E-n ordine, nu sunt chiar nebună. Cel puțin eu nu cred că sunt. Chestia e că, dacă mă concentrez puțin, lungimile de undă din peretele ăla devin clare precum cristalul. Aproape că le pot vedea într-un mod pe care nu-l pot explica.

O mică porțiune din zid începu să lucească. O altă gaură se deschise. Rose își vârî capul prin ea și chițai tare. Dispăru din nou. Zidul se închise singur.

— Vrea să mergem după ea, zise Elly. Poate că pot să fac asta. Toți cei din familia mea pot derezonă unde de energie psi de un fel sau altul. Știu, teoretic, cum lucrează.

— Fă-o, o îndemnă Doreen. Nu e ca și cum am avea o mulțime de alte opțiuni. Tehnicile de derezonare sunt la fel pentru energia fantomă

sau iluzie. Variabilele sunt tipurile de energie și de localizare în spectru. Nu știi cu ce lucrezi tu aici, dar, dacă poți simți lungimile de undă, ideea e să le slăbești concentrând propria ta energie psi prin chihlimbar. Nu pot explica mai bine de atât. Trebuie să simți drumul prin model.

Elly nu răspunde. Era prea ocupată să își simtă drumul prin model. Era mai ușor decât crezuse, probabil, din cauză că fusese acordată la energia psi a plantelor de ani de zile, gândi ea.

Își închise ochii ca să se poată concentra. Găsi modelele rezonante din zid și cu grijă pulsă energie prin chihlimbarul ei, trimițând propriul ei fel de energie psihică în ritm de contrapunct.

Simți imediat când lungimile de undă se unire și se anulară una pe cealaltă. O căldură umedă și un vânt vast de energie o inundară excitându-i simțurile. Era înfășurată într-o aură intoxicantă de psi vegetal mai puternică decât cunoscuse vreodată în viața ei.

— Elly, privește, șopti Doreen.

Elly deschise ochii. O mare porțiune din zid dispăruse lăsând la vedere un peisaj plin de verdeață.

O boltă de frunze formată de copaci, care erau în același timp uimitor de familiari și ciudat de diferiți, arunca un văl greu de umbră peste o lume magnifică de ferigi, flori și iederă. Aromele bogate ale unei sere umplură aerul.

— Jungla lui Jordan, zise Elly.

— Oh, căcat, zise Doreen panicată. Poate că Frazier are totuși frecvența ta.

Elly privi în spate și văzu un vortex mic care se răsucea. Venea spre ele ca o suliță bine țintită care se mișca cu încetinitorul.

Nu era timp să-și folosească cerceii pentru a închide gaura din perete. Își trase ambele bijuterii din urechi și le aruncă direct în vortex.

Sulița de energie se aruncă spre momeala proaspătă.

— Să mergem, zise Elly.

Împreună cu Doreen și Rose se aruncă în Jungla lui Jordan.

Capitolul 39

Frecvența chihlimbarului lui Elly dispăru de pe ecranul locatorului personal al lui Cooper. Simți că îngheață până la oase. Nu voia să se gândească la ce ar fi putut să însemne. Tot ce avea acum erau coordonatele ultimei poziții a lui Elly în catacombe. Dacă ea și Doreen se duceau foarte departe de aceste coordonate, nu avea să le mai găsească vreodată. Dar el era aproape. Iar Rose era cu ele, își aminti el. După spusele lui Emmett London, iepurașii-de-praf puteau naviga prin subteran. Rose nu o va abandona niciodată pe Elly. Atât timp cât era în viață. Refuză să se gândească la alternativă. Patină cu sania peste o intersecție de șase drumuri și goni spre un alt coridor strălucitor, îndreptându-se spre ultima locație cunoscută a lui Elly.

Elly se așeză pe vine la intrarea în mica grotă, privind prin perdeaua de ferigi. Doreen îngenunche lângă ea. Rose stătea pe o piatră din apropiere, cu blănița pufoasă, arătând din nou neîngrijorată. Își făcu de lucru cu blănița și își aranjă cu multă meticulozitate brățara de la gât. Jungla lui Jordan era un loc surprinzător de zgomotos. Nu văzuseră nici un fel de sălbăticiuni, cu excepția câtorva șopârle mici și foarte verzi care alunecau pe pietrele din apropiere, dar țipetele unor păsări nevăzute răsunau prin bolta înaltă de frunze.

Jos, sub grotă în care ea și Doreen se ascunseseră, o cascadă enormă se rostogolea peste pietre prăbușindu-se într-un lac întunecat acoperit de frunzele late ale unor plante.

Grotă era înconjurată de straturi de vegetație bogată. Din locul în care stătea, Elly putea vedea deschiderea pe care ea o crease în zid și o mică porțiune din coridor.

— Ce face? șopti Doreen. Poți să vezi?

O siluetă intră ezitând prin deschidere și se opri aproape imediat. Palmer privi în jurul lui în evidentă confuzie și neîncredere.

— A intrat, zise Elly. Dar pare foarte nervos.

— Cred și eu. Doreen se cutremură. Cine știe ce o mai fi în locul ăsta? Pun pariu că sunt tot felul de șerpi veninoși și insecte.

— Rose o să ne avertizeze dacă se apropie de noi ceva periculos.

— Bine. Primit o avertizare. Și pe urmă? Nu prea avem ce folosi împotriva chestiei ăleia albastre.

— Mă întreb cum a aflat Palmer frecvența chihlimbarului meu, zise Elly. Cum de a știut că am o frecvență? Nimeni în afară de Cooper și de familia mea nu știe că am o chestie psi legată de plante. De ce ar fi bănuț că am un chihlimbar acordat?

— Cred că putem să ne facem griji despre asta mai târziu. Acum avem alte probleme.

— Elly, strigă Palmer. Vocea lui reverberă printre copaci. Ești într-un mare pericol. Doreen și Cooper sunt parteneri în rețeaua de droguri. Nu înțelegi? Încearcă să te compromită.

— Nu pot să cred că încearcă manevra asta idioată, declară Elly. Probabil că are o părere foarte proastă despre inteligența femeilor.

— Palmer nu are prea mult respect pentru femei, zise Doreen. Și, trebuie să recunosc, nici eu nu am făcut nimic ca să-i schimb părerea.

— Nu te învinovăți că nu ai putut să-l vezi în adevărata lui lumină, zise Elly. E un tip viclean și manipulator. A reușit chiar să obțină un loc în Consiliul Breslei de acasă, din Aurora Springs. Asta înseamnă că l-a prostit pe tata și pe toți cei din Consiliu. Nimeni nu a înțeles cât era de periculos până când nu a venit Cooper. El a înțeles imediat că Palmer era o amenințare și a luat măsuri să îl îndepărteze.

— Da? Păcat că nu a făcut ceva mai permanent.

— Am presimțirea că Cooper gândește cam la fel în momentul ăsta. Ar fi trebuit să-l omor pe nenorocit sau măcar să-i fi ars creierii când am avut șansa asta. Cooper opri sania Berthei în spatele celei pe care Frazier o lăsase în coridor. Coborî și se îndreptă repede către deschiderea din perete. Priveliștea masei de verdeață era stupefiantă. Arată ca o pădure tropicală în toată regula. Se părea că Jungla lui Jordan nu era un mit. Se opri la marginea deschiderii, cu spatele lipit de perete, și inhală mirosul greu al junglei. Umezeala era ca un perete nevăzut de căldură. Putea auzi țipetele păsărilor și zgomotul îndepărtat al unei cascade. Vocea lui Frazier răsună.

— Elly, trebuie să mă ascuți. Cooper Boone este un om foarte periculos. Ai crescut într-o familie a Breslei. Ai auzit vreodată de un deviant albastru? Asta e el. Eu pot să te apăr de el.

Cooper ascultă atent. Dacă Elly era acolo, știa destule ca să nu facă nici un zgomot. Iar Frazier nu era prea departe de intrare.

— Știu despre abilitatea ta de a simți psi-ul plantelor, zise Frazier. Griggs și-a dat seama. Când a fost la tine în magazin te-a urmărit când lucrai cu plantele și și-a dat seama că puteai să faci același lucru cu plantele pe care îl putea face și el. Acum două săptămâni l-am trimis la tine în magazin cu un cititor nou de frecvență a chihlimbarului ca să-ți citească cerceii. Gadgeturile astea noi sunt nemaipomenite. A putut să-ți ia numărul fără ca tu să știi ce făcea. A fost doar o măsură de precauție, ca să te protejez în cazul în care Boone te-ar fi răpit și te-ar fi dus în subteran.

Cooper rezonă lumina-fantomă albastră și îi dădu forma unui vortex. Folosindu-se de furtuna albastră ca de un scut, intră prin deschidere.

Văzu mișcare într-un snop monstruos de mare de ferigi, la nu mai mult de câțiva metri de el. Frazier rămăsese aproape de intrare, înspăimântat, fără îndoială, să meargă prea adânc în necunoscutul junglei.

Furtuna de energie albastră îi atrase atenția lui Frazier.

— Boone.

Împinse printr-un evantai de ferigi uriașe.

— Deviant nenorocit ce ești! Asta-i numai vina ta.

Un vortex albastru străluci prin spațiul care îi separa.

Lovi scutul construit de Cooper. Când masele energiilor se ciocniră, avu loc o explozie de lumină albastră-strălucitoare, intensă, care lumină pentru scurt timp întunericul primordial al pădurii tropicale subterane.

O altă săgeată albastră urmă, apoi o alta și încă una, până ce aerul se umplu de dungi violente de energie. Frazier ataca cu toate armele, sperând să își copleșească și să își dezorienteze oponentul.

Scutul lui Cooper străluci și pulsă ca răspuns la ploaia de săgeți. Lumina intermitentă deveni atât de intensă, de orbitoare, încât Cooper trebui să închidă ochii și să lupte doar cu simțurile psi ca ghid. Undeva în adâncurile vaste ale junglei, animalele gemură și urlară în avertisment și panică. Cooper auzi o fluturare sălbatică, haotică de aripi grele.

Începu să cadă ploaia. La început, o auzi, pentru că izbea în bolta de frunze, creând un zgomot moale. Apoi, apa începu să treacă prin tavanul frunzos. Se prăbuși în torente constante, neîntrerupte, udându-l până la piele. Când deschise ochii, descoperi că pâcla creată de potop era atât de densă, că abia putea vedea la câțiva metri în fața lui. Dacă el era pe jumătate orb acum, la fel era și Frazier. Singurul lucru care le trăda pozițiile era energia luminoasă pe care o foloseau ca armă. Opri energia care trecea prin chihlimbar și se mută repede în cel mai apropiat pâlț de copaci. Brusc conștient că nu mai avea o țintă, Frazer opri ploaia de săgeți de energie.

— Ești un deviant mort, Boone, zbieră Frazier. Mă auzi? Ești mort. După ce termin aici, Ghilda Aurora Springs va fi proprietatea mea privată. La fel și femeia pe care ți-ai ales-o. O să mă culc cu ea de câte ori o să vreau, iar ea o să-mi zâmbească când o s-o fac, pentru că dacă n-o face, îi distrug toată nenorocita ei de familie. Așa cum o să distrug și familia ta, Boone. Trebuie să-i apăr pe oamenii inocenți de devianții albaștri ca tine, nu-i așa? Este prima responsabilitate a Breslei.

Cooper urmări micile scântei albastre sărind și trosnind la mică distanță. Erau singurele lucruri pe care le putea vedea prin potop. Frazier își pierduse controlul într-atât, încât nu realiza că atrăgea bucăți rătăcite de lumină de fantomă albastră, nu realiza că își trădează poziția.

Cooper trase cât de multă energie putu din atmosferă și o aruncă în mijlocul luminilor albastre care dansau. Știu că își atinsese ținta când îl auzi pe Frazier țipând. Urletul de durere și teamă păru să țină o eternitate. Încetă brusc. Cooper merse prin ploaia nemiloasă până la locul unde văzuse ultima oară scântei de energie fantomă. Frazier era întins pe spate, cu gura deschisă și ochii morți, larg deschiși. Cooper se aplecă să-i simtă pulsul. Nu găsi nimic. Se ridică.

— Elly?

— Suntem aici, sus, strigă ea de undeva din dreapta lui. Coborâm imediat.

Rose ajunse prima la el. Auzi chicotitul vesel al iepurașului-de-praf înainte să îl vadă. Se rostogoli spre el prin ploaie, cu blănița udă, lipită de scheletul ei subțire. O brățară din pietre verzi și galbene îi atârna la gât. Se aplecă și o luă în brațe.

— Arăți bine, frumoaso.

Elly ieși dintre copaci, Doreen în spatele ei. Amândouă erau ude până la piele. Încordarea ca de oțel care îl însoțise în ultima jumătate de

oră începu în sfârșit să se mai înmoaie. Elly era în siguranță. Apoi se uită mai bine la fața lui Doreen.

— Ce dracu' ai pățit? întrebă el.

— O poveste lungă. Doreen privi cadavrul lui Frazier. E mort?

— Da, zise Cooper.

— Excelent, zise Doreen cu o satisfacție supremă.

Elly se aruncă în brațele lui.

— M-am speriat de moarte când am văzut fantoma aia albastră, șopti ea. Își strânse brațele în jurul lui, ca și cum nu ar fi vrut să-i mai dea drumul vreodată. Ești bine?

— Da. Dar tu?

— Sunt OK. Rose ne-a salvat arătându-ne intrarea în locul ăsta.

— Haide să lăsăm explicațiile pentru mai târziu, bine?

Doreen îi grăbi spre deschiderea din zid.

— Trebuie să ieșim la suprafață cât mai curând posibil, ca să putem revendica cea mai importantă descoperire din subteran făcută de când Prima Generație de coloniști a găsit catacombele.

Elly se îndepărtă ușor de Cooper.

— Știi ceva? Ai dreptate.

— Da. Și mai e ceva. Doreen făcu cu ochiul învinețit. În momentul ăsta, din câte știm, tu, draga mea prietenă, ești singura persoană care poate închide și deschide poarta asta. Dacă ne jucăm cărțile bine, pădurea asta tropicală o să ne facă pe toți foarte, foarte bogați. Eu zic să ne grăbim.

Elly râse.

— Îți dai seama că va trebui să împărțim chestia asta cu Bertha Newell?

— Nici o problemă, zise Doreen grăbindu-i către ieșire. Vor fi destui bani pentru toți. Elly, ai face bine să închizi gaura asta din zid după ce ieșim. Nu vreau să riscăm ca jungla asta să fie descoperită de un alt șobolan de ruine, înainte ca noi să reușim să o revendicăm.

— Bine, fu Elly de acord. Îl luă pe Cooper de mână.

Cooper le privi pe amândouă.

— Îmi pare rău să vă stric planurile, dar va trebui să discutăm cu poliția înainte de a putea să faceți hârtiile pentru revendicarea acestei jungle. Avem un cadavru aici.

Elly se strâmbă.

— Și un detectiv faimos care este cam leșinat pe podeaua bucătăriei mele. Pentru asta va trebui să dăm ceva explicații.

— Nici o problemă, zise Cooper. Sunt Șef de Breaslă, îți amintești? Mă descurc cu chestii de-astea.

Doreen se încruntă, părând dintr-o dată foarte precaută.

— Spectacolul ăla de lumini, pe care l-ai regizat, a fost ceva deosebit. Presupun că ai topit chihlimbar.

— Mmm, zise Cooper.

— Asta înseamnă că o să-ți pierzi controlul și o să începi să te porți ciudat înainte de a ajunge la suprafață?

— Nu fi ridicolă, zise Elly. Mâna ei o strânse cu putere pe a lui Cooper. Șefii de Breaslă nu își pierd controlul și nu încep să se poarte ciudat.

— Numai dacă nu suntem provocați, zise Cooper.

Capitolul 40

O oră și jumătate mai târziu, detectiva Alice Martinez stătea în bucătăria lui Elly privind cum doi polițiști în uniformă îl așezau pe adormitul Grayson Dewitt pe o targă.

Lui Elly i se păru că vede amuzament în ochii negri ai lui Alice. Nu avea nici un dubiu asupra faptului că se mișcau colțurile gurii detectivei.

— Chiar a băut ceaiul pe care i l-ați făcut? întrebă Alice pe un ton mult prea neutru.

— Nu l-am forțat să-l bea, zise Elly repede. L-am făcut și am pus două căni pentru mine și pentru Doreen. S-a servit singur. Pe bune. O privi pe Doreen care se fâțâia prin apropiere. Nu-i așa?

— Absolut, zise Doreen din toată inima. Elly chiar l-a avertizat să nu bea.

Sprâncenele lui Alice se ridicară.

— L-ați avertizat, domnișoară St. Clair?

Elly își drese vocea.

— Am zis că, dacă aș fi în locul lui, nu aș bea nimic preparat de o persoană suspectată de prepararea de droguri.

În partea cealaltă a bucătăriei, Cooper se opri din mersul lui dintr-o parte în alta. Elly observă că începuse să își piardă din privire căldura intensă care urma topirii chihlimbarului, dar acum cădea în oboseala inevitabilă.

— Mie îmi pare o dezvăluire în toată regula, domnișoară detectiv, zise el.

— Cu siguranță. Alice începu să zâmbească. Și totuși, marele nostru detectiv, Domnul Forțe Speciale, n-a ținut seama de asta și a băut ceaiul. Asta-i grozav. Abia aștept să se afle despre asta la secție.

Elly o privi cu atenție.

— Asta înseamnă că nu o să mă arestați?

— Pentru ce? Pentru că ați făcut niște ceai în propria dumneavoastră bucătărie și apoi i-ați spus detectivului Dewitt că nu ar trebui să bea? Alice chicoti. Nu vă faceți griji, domnișoară St. Clair, n-o să vă aresteze nimeni. De fapt, dați-mi voie să vă mulțumesc din partea celorlalți detectivi din Departamentul de Poliție al Orașului Cadența și să

vă asigurăm de aprecierea noastră. Nu aveți idee cât de greu ne-a fost în ultimele luni să lucrăm cu Dewitt.

— Ca să fim cinstiți, a și fost ajutat. Cooper arată spre jurnalul pe care îl găsisse în sacul de voiaj al lui Frazier. Am avut ocazia să mă uit prin însemnările pe care le-a făcut. Se pare că, după ce a demisionat din Consiliul Breslei Aurora Springs, Palmer Frazier a stat un timp în subteran unde a pus la cale un plan.

— Acasă toată lumea credea că s-a mutat în Orașul Frecvența, explică Elly.

— Frazer a creat intenționat impresia asta, zise Cooper. După ce Elly s-a mutat în Cadența, a urmat-o, folosind o nouă identitate. A făcut niște cercetări aici în Cartierul Vechi și a dat peste o operațiune cu droguri foarte mică pe care o conducea Stuart Griggs din magazinul său.

Alice își încrucișă brațele și privi gânditoare.

— Dați-mi voie să ghicesc. Frazier a înțeles potențialul afacerii cu praf magic și i-a făcut o ofertă lui Griggs pe care acesta nu a putut-o refuza, nu-i așa?

Cooper dădu din cap.

— În jurnalul lui, Frazier spune că a aranjat producția și o rețea de dealeri. Nu-i dădea lui Griggs un procent care să semene cu cincizeci la sută nici pe departe, dar ceea ce primea, l-a făcut pe florar să vadă mai mulți bani decât văzuse vreodată în viața lui. Evident că i-a folosit să cumpere ierbarul lui Jordan, sperând să-l ajute să găsească jungla.

— Pentru că asta era singurul lucru care îl interesa pe Griggs, adăugă Elly încet. Dar cu câteva nopți în urmă, prietena mea, Bertha Newell, a descoperit întâmplător laboratorul de droguri din subteran.

— Frazier spune în jurnalul lui că Newell nu a descoperit numai laboratorul, ci l-a recunoscut și pe Griggs, zise Cooper. Griggs a lovit-o la cap și a lăsat-o zăcând inconștientă, în timp ce el a ieșit la suprafață ca să sune după ajutor. Dar, până când Frazier a ajuns la locul faptei, Newell reușise să își revină îndeajuns, încât să fugă cu sania. Frazier avea frecvența saniei și a urmărit-o prin catacombe.

— Bertha nu își poate aminti detaliile, adăugă Elly, dar se pare că la un moment dat a înțeles că el se folosea de locatorul saniei ca să o urmărească. Evident că și-a abandonat sania și s-a ascuns într-o cameră din apropiere. Frazier a renunțat la urmărire și... ăăă, a făcut sania inutilizabilă, atașându-i o fantomă.

De fapt, o făcuse cu o fantomă albastră, dar ea nu avea de gând să spună asta. Toată lumea ar fi intrat în panică.

— Când Newell a încercat să își recupereze sania, probabil că a fost arsă de fantomă, explică Cooper. A reușit să ajungă în cea mai apropiată cameră și și-a pierdut cunoștința.

— Acolo ați găsit-o? întrebă Alice.

— Da, zise el.

— E clar că Frazier era informatorul misterios al lui Dewitt, zise Alice. Care era legătura cu Drumul?

— Frazier s-a angajat acolo acum câteva luni, zise Cooper. Plănuise să îl compromită pe Ripley lui Dewitt, oferindu-i cea mai mare descoperire de droguri.

— Ar fi atras atenția mass-mediei asupra lui Dewitt, continuă Elly. Dar la ce îi folosea asta lui Frazier? Dacă câștiga foarte mulți bani din droguri, de ce a aranjat ca operațiunea să fie descoperită și distrusă? Și de ce l-a omorât pe Griggs?

Cooper se uită la ea.

— Drogurile erau doar un prim pas către adevăratul lui țel. Când a fost gata pentru următorul pas, l-a eliminat pe Griggs ca să își acopere urmele. Nu voia să lase nimic în urmă.

Alice ridică o sprânceană.

— Și care era țelul final al lui Frazier?

— Să scape de mine, zise Cooper încet. Și să pună mâna pe Elly. Ochii lui Doreen se măriră.

— Atât de mult o voia pe Elly?

— Nu, zise Elly sec. Ceea ce voia el era să devină șeful Breslei Aurora Springs. Pe mine mă voia pentru că aș fi reprezentat pentru el nevasta perfectă pentru un șef de Breaslă.

— Căsătorindu-se cu Elly ar fi cimentat alianța cu tatăl ei. Cooper căscă. John St. Clair este cel mai puternic om din Consiliul Breslei Aurora Springs. Frazier s-a gândit că, dacă o controla pe Elly, îl putea controla și pe tatăl ei. I-a subestimat foarte mult pe cei din familia St. Clair, desigur. Știind ceea ce știu despre acest clan, cred că putem să presupunem că Frazier ar fi dispărut la scurt timp după ce ar fi primit poziția pe care o râvnea atâta.

— Dar asta a fost întotdeauna una dintre problemele mari ale lui Frazier.

— Să-i subestimeze pe oameni? întrebă Alice.

Cooper zâmbi cu surâsul lui periculos.

— Tipul n-a reușit niciodată să înțeleagă nuanțele politicii Breslei.

— Stai puțin, zise Doreen. Am înțeles că Frazier a început să se întâlnească cu mine acum vreo două săptămâni ca să o poată supraveghea pe Elly. Și înțeleg că l-a forțat pe Stuart Griggs într-un parteneriat. Dar de unde a știut că tu vei veni în Cadența ca s-o vezi pe Elly?

Alice îl privi pe Cooper.

— Bună întrebare.

Cooper ridică din umeri.

— Frazier încă mai avea legături în Aurora Springs. Doar a fost membru al Consiliului. Nu a fost nici un secret luna trecută că făceam planuri să-mi petrec câteva săptămâni aici în Cadența ca să-i fac curte lui Elly.

Elly simți că îi cade falca.

— Ce? Vrei să spui că toți cei de-acasă au știut că vii aici să încerci să mă convingi să mă mărit cu tine?

El își desfăcu brațele.

— Ai spus-o singură: Aurora Springs este un oraș mic. Toți cei din Consiliu și probabil că și cei mai mulți dintre membrii Breslei, împreună cu familiile lor, au înțeles că eu consideram căsătoria noastră amânată, nu anulată.

Elly se sprijini cu spatele de masa de lucru.

— Ce penibil.

Doreen rânji.

— Mie mi se pare incredibil de romantic.

Cooper îi zâmbi mulțumit.

— Mulțumesc. Mă bucur că există cineva care apreciază munca depusă în sensul acesta. Cum ziceam, toți se așteptau ca eu să plec spre Cadența mai devreme sau mai târziu. M-am gândit că șase luni erau suficiente ca să aștept. Dar în calitate de șef al Breslei nu puteam să dispar câteva săptămâni. A trebuit să organizez lucrurile cu tatăl lui Elly în așa fel încât Consiliul să poată conduce treburile Breslei cât timp eram eu plecat.

Doreen dădu din cap cu înțelepciune.

— Și cineva din Aurora Springs i-a spus lui Frazier data când plănuiai să vii în Cadența.

El căscă din nou.

— Cum ziceam, a fost un secret pe față.

Alice bătu cu degetele în masa de lucru.

— Vrei să-mi spui că Frazier și-a petrecut luni în șir plănuind o capcană care trebuia să se încheie cu arestarea ta pentru afaceri cu droguri, Boone?

Cooper se propti cu un umăr și cu capul de perete. Își încrucișă brațele și își închise ochii pe jumătate.

— Ahă. Trebuia să fie cea de-a doua și cea mai mare arestare a lui Dewitt.

— Pare a fi un plan foarte elaborat, zise Alice rar. De ce să nu aștepte în aleea din spate și să te împuște când era mai convenabil?

— Uciderea cu sânge rece a unui șef de Breaslă e un fel de mare chestie pentru Ghilde, zise Cooper sec. Dă un exemplu prost. Frazier nu a îndrăznit să încerce în Aurora Springs din cauza riscului prea mare. Oraș mic, știi? Greu de scăpat cu o crimă de anvergură într-un oraș în

care te cunoaște toată lumea. Și indiferent dacă existau sau nu dovezi, trebuia să fie conștient că el urma să fie suspectul principal în ochii Consiliului.

Fața lui Alice se luminează când înțelege.

— Iar uciderea unui șef de Breaslă aflat în vizită aici, în Cadența, l-ar fi infuriat pe Mercer Wyatt. Ar fi întors orașul cu susul în jos ca să găsească ucigașul.

— Frazier trebuia să rămână în afara suspiciunilor cu orice preț, fu Cooper de acord.

Începu să alunece în josul peretelui. Alarmată, Elly se grăbi spre el, îl luă de un braț și i-l propti de umărul ei.

— Trebuie să te urci în pat, zise ea.

Alice își îndreaptă bărbia către polițistul din ușă.

— Ajut-o tu, Drayton. Se pare că Boone o să adoarmă. E prea greu pentru domnișoara St. Clair.

— Nici o problemă. Drayton veni spre ei. Îl ajut eu, domnișoară St. Clair. Unde vreți să-l duc?

— Pe aici, zise ea.

Merse de-a lungul holului către dormitor. Drayton îl aduse pe Cooper până la pat.

— Mulțumesc, mormăi Cooper. Se prăbuși cu spatele peste cuvertură și închise ochii.

— Aveți de gând să stați toți în jurul patului și să mă priviți cum dorm?

— Plecăm. Elly se aplecă și îl sărută ușor.

Cooper zâmbi mulțumit.

Elly le făcu celorlalți semn să iasă. Ieșiră șovăind.

— Încă un lucru, zise Doreen din ușă. De ce era Frazier atât de sigur că mai devreme sau mai târziu ai să vii după Elly? Nu aveai nevoie de ea sau de influența tatălui ei ca să devii șeful Breslei Aurora Springs. Erai deja.

— Țasta a fost singurul lucru pe care l-a înțeles perfect, zise Cooper fără să își deschidă ochii. Și-a dat seama că o să vin, mai devreme sau mai târziu, pentru că știa că Elly era slăbiciunea mea. Ca toți cei de-acasă, știa că o iubesc.

— Știa ce? strigă Elly.

Cooper se întoarse pe o parte și adormi.

— Tipic bărbătesc, zise Doreen.

Capitolul 41

Se trezi târziu și văzu că se lăsase noaptea, lumina de smarald, familiară, a Orașului Mort umplea ceața de la fereastra dormitorului său.

Simți o ușoară activitate la picioarele patului. Rose i se urcă pe piept și îl privi cu ochii ei albaștri, strălucitori.

— Bună, frumoaso. Zâmbi și o mângâie pe creștetul capului sau cel puțin acolo unde credea că este creștetul capului ei.

Rose se legănă puțin. Mărgelele roșii și aurii ale unei brățări sclipiră în umbră.

— Te-ai trezit. Elly se ridică din scaunul din colț, puse jos jurnalul legat în piele pe care îl citea și veni lângă pat. Mulțumesc lui Dumnezeu. Începusem să-mi fac griji că dormi prea mult. Cum te simți?

El era ușor surprins să vadă că ea era îmbrăcată în cămașă de noapte și halat, cu părul desfăcut peste umeri. Era frumoasă. Dar ea arăta întotdeauna frumoasă, indiferent ce purta sau de ora din zi. Avea să arate frumoasă și peste cincizeci sau șaiszeci de ani. Pentru el era cea mai frumoasă femeie din lume. Știuse asta de la început.

— Mă simt bine. Își ridică brațul ca să își poată vedea ceasul. E aproape miezul nopții. Când s-a făcut atât de târziu?

— Timpul zboară atunci când dormi epuizat de o ardere. Ea se așeză pe marginea patului și își puse mâna pe brațul lui.

El îi cuprinse mâna într-a lui.

— Ce ai făcut cât timp eu am dormit?

— Am făcut pe secretara ta, în cea mai mare parte din timp. Am preluat mesaje.

— Ce mesaje.

— Păi, să vedem. Bertha Newell a trecut pe aici. Mi-a zis să-ți spun cât de recunoscătoare îți este și că se va întoarce mâine dimineață ca să-ți mulțumească personal. Emmett și Lydia London au trecut pentru câteva minute ca să se asigure că toate lucrurile sunt în ordine. Emmett a zis că o să te sune mâine să-ți ceară detalii. Lydia a venit cu Fuzz și Ginger. Rose le-a arătat colecția ei de bijuterii. S-ar putea ca Lydia să trebuiască să-i ducă curând la cumpărături. Oh, și a sunat Mercer Wyatt. Făcu o pauză. Cred că ăștia sunt toți.

— Ai fost ocupată.

— Toți au fost foarte clari că așteaptă o invitație la nuntă.

— Da? Simți cum i se strânge stomacul, dar reuși să își mențină tonul egal. Ce le-ai spus?

Ea se aplecă și îl sărută ușor pe gură. Când ridică capul, putu să vadă dragostea care îi lumina privirea.

— Le-am spus că vor primi, desigur, zise ea.

O trase în jos peste el. Rose se dădu la o parte cu un protest morocănos, se rostogoli jos din pat și dispăru în direcția bucătăriei.

— Te iubesc, zise Cooper. M-am îndrăgostit de tine în ziua când te-am cunoscut.

Ea zâmbi.

— La fel și eu. Și eu te iubesc, Cooper. Dar la început se părea că nu prea reușeam să-ți captez atenția.

El îi trase halatul în jos, peste umeri.

— Știu că nu m-am descurcat prea bine la începutul relației noastre. Erau atâtea lucruri despre care nu voiam ca tu să știi.

— Cum ar fi moartea subită în tunele a lui Haggerty?

— Printre altele. El ezită. Ca să fiu cinstit, nu eram sigur cum vei reacționa dacă ai fi aflat despre trecutul meu. Toată lumea îmi spunea cât de protejată ai fost.

Ea scoase un zgomot mic și necuviincios.

— Presupun că era vorba despre profilul meu parapsihic anormal. Tipic clanurilor de vânători. Toți au presupus că din cauza faptului că nu m-am născut ca să prăjesc fantome sau să descâlcesc capcane-iluzii, înseamnă că sunt fragilă.

— Pe lângă faptul că nu voiam să vorbesc despre Haggerty și că pot lucra cu energie albastră, mai erau multe alte probleme pe care trebuia să le rezolv atunci când am preluat conducerea Breslei.

— Cum ar fi îngroparea știrii că Haggerty fusese un ucigaș plătit?

— Îți amintești weekendul acela în care am dispărut? întrebă el.

— Foarte clar. Ai zis că s-a ivit ceva.

— A avut loc o întâlnire de urgență a tuturor șefilor de Breaslă ca să îi informez despre situația cu Haggerty și cum a fost rezolvată. Pe deasupra, am descoperit că Haggerty nu fusese prea atent cu operațiunile organizatorice de zi cu zi ale Breslei din ultimul său an ca șef. Structura de comandă era în haos total, iar moralul era scăzut. A trebuit să dau afară niște oameni și să reorganizez departamente întregi și a trebuit să o fac foarte repede. Nu toți au fost încântați de schimbări.

— Știi, așa fi înțeles toate astea dacă ai fi vorbit cu mine.

— Iubito, mi-am petrecut ani întregi lucrând singur sau în secret cu numai o mână de oameni care știau ce sunt sau ce făceam ca să-mi câștig existența. Pentru mine nu este ceva obișnuit să vorbesc despre mine sau despre slujba mea.

— Da, așa mi s-a părut și mie. OK, ești iertat că nu ai discutat cu mine despre problemele Breslei. Spune-mi de ce, când eram împreună în Aurora Springs, nu ai încercat nimic mai mult decât să mă săruți când mă aduceai seara acasă?

El zâmbi mâhnit.

— Te doream atât de mult, abia reușeam să-mi țin mâinile departe de tine. Știam că, dacă lucrurile ar fi devenit mult mai serioase între noi, toate intențiile mele bune erau sortite eșecului. Îmi tot spuneam că ai nevoie de timp ca să te îndrăgostești de mine. Singurul mod în care puteam să păstrez distanța, era să mă concentrez asupra muncii mele.

— Te-ai descurcat foarte bine cu concentratul. Dar am și eu de făcut o mică confesiune.

— Da? Care?

— Motivul principal pentru care m-am mutat în Cadența a fost acela că speram în secret ca, în timp, să îți se facă dor de mine. Vreau să spun, să îți se facă dor cu adevărat de mine. De fapt, speram că o să-ți fie atât de dor, încât până la urmă să vii după mine și să-mi spui că mă iubești.

— La dracu'. Știi, dacă mi-ai fi explicat strategia ta înainte de a chema mașina de mutat mobila, am fi reușit amândoi să nu mai trecem prin atâtea probleme.

Ea chicoti.

— Acum înțelegi și tu valoarea comunicării? Dar, până la urmă, a fost totul spre bine. Dacă nu mă mutam aici, nu mi-aș fi descoperit niciodată vocația.

— Afacerea cu tonicele din plante?

— S-ar putea să fac asta în paralel, dar cred că adevăratul meu viitor este în noua palpitantă branșă a cercetării botanicii extraterestre. M-am născut ca să lucrez cu plantele din pădurea aia tropicală, Cooper.

— Înțeleg.

— Cine știe ce vom descoperi acolo? În timpul scurt cât am stat ascunsă cu Doreen în grotă aia, am simțit efectiv zeci de specii diferite. Toate mi se păreau familiare și totuși diferite într-un fel.

— Ca florile lui Rose?

— Da. Cred că o să descoperim că toate plantele din jungla aia sunt native ale acestei planete, dar au suferit mutații în mediul artificial în care cresc de Dumnezeu știe câte secole. Posibilitățile sunt nenumărate.

— Naveta între Aurora Springs și Cadența o să fie o problemă, dar o să ne descurcăm noi, promise el.

— Lasă naveta. Sigur că o să vin des aici, pentru că Doreen este cea mai bună prietenă a mea și amândouă facem parte din consorțiul care revendică drepturile de descoperire a pădurii tropicale. Iar Rose va dori să-i viziteze pe Fuzz și Ginger, și aș vrea să o văd din nou pe Lydia. Dar nu vreau o căsătorie navetistă.

El ridică o sprânceană.

— Ai un plan?

— Din întâmplare, am. M-am gândit foarte mult cât timp tu ai dormit. Voi înființa primul Laborator de Cercetarea Botanicii Extraterestre. Sediul va fi în Aurora Springs. Sunt convinsă că va pune orașelul nostru pe toate hărțile.

— Cum poți să ai sediul laboratorului acolo când jungla se afla sub Cadența? întrebă el.

— De-a lungul anilor au fost și alții, în afară de Mary Tyler Jordan, care au susținut că au dat peste o misterioasă junglă subterană.

— Și?

— Nu toate aceste referințe erau în zona orașului Cadența. Făcu semn cu capul spre cartea pe care o citea. Acela este unul dintre jurnalele particulare pe care le-a găsit Griggs. Aparține unui prospector din zona orașului Aurora Springs. Acum patruzeci de ani a trecut, evident, printr-un zid de cuarț în zona noastră și s-a trezit într-o junglă. După ce a ieșit, nu a mai fost în stare să găsească intrarea din nou, și toată lumea l-a etichetat ca fiind nebun.

— Crezi că poți găsi o altă junglă sub Aurora Springs?

— Nu m-ar surprinde dacă ar fi jungle sub toate ruinele antice. De fapt, o pădure tropicală subterană ar putea foarte bine să facă legătura între toate siturile.

— Ce vrei să spui?

— Gândește-te. Este evident că extraterestrii nu se simțeau bine pe suprafața planetei Armonia. Se pare că au trăit în subteran în catacombele lor sau restrânși între zidurile orașelor lor. Mă gândesc că există ceva pe planeta asta care era toxic pentru ei. Poate că energia psi a cuarțului era un fel de antidot.

— O teorie interesantă.

— Dar nu este de crezut că puteau supraviețui numai cu energie psi. Ca toate ființele, aveau nevoie de un ecosistem viabil. Cel de la suprafață nu era bun pentru ei, așa că au creat o versiune modificată a lui în subteran. Pot să pariez că pădurea tropicală le dădea oxigenul necesar susținerii civilizației lor.

— Cred că înțeleg încotro bați cu chestia asta.

— Mai e ceva, continuă ea.

— Ce?

— Bănuiesc că abilitatea de a rezona cu psi-ul plantelor nu este ceva unic, nu mai mult decât este abilitatea de a lucra cu fantome albastre. Se pare că Stuart Griggs avea acest talent, de exemplu. Dar oamenii cu profile parapsihice anormale au tendința de a le ține secrete de teamă să nu fie crezuți ciudați.

— Probabil că pararezonatorii psi de plante vor începe să apară de peste tot în momentul în care se va răspândi vestea despre Jungla lui Jordan, observă Cooper.

— Probabil.

— Hm, zise Cooper.

— Hm, ce? Ai privirea aia de șef de Breaslă. La ce te gândești?

— Mă gândeam că foarte curând, fiecare botanist din fiecare oraș-stat de pe planetă și fiecare persoană, care crede că poate lucra cu psi-ul plantelor, va dori să meargă în subteran.

— Nu m-ar surprinde.

— Toată lumea știe că nu poți trimite grupuri de cercetători și academicieni în catacombe fără vânători care să îi protejeze, zise Cooper.

Iar pădurea aia tropicală probabil că are o mulțime de alte noi pericole. Nu putem să lăsăm oamenii să alerge pe acolo fără bodyguards.

Ea zâmbi.

— Cred că înțeleg încotro bați cu chestia asta.

— Oricum privești problema, o să fie foarte mult de lucru pentru Ghilde în viitorul apropiat. Trebuie să facem planuri pentru a gestiona situația. Măine, la prima oră, o să-i sun pe ceilalți șefi.

— Oh, Doamne.

— Încă ceva. Faptul că Ghilda Aurora Springs a fost direct implicată în descoperirea Junglei lui Jordan va fi o mină de aur în media pentru toate Ghildele. Trebuie să punem imediat la treabă departamentele de relații cu publicul din Cadența și Aurora Springs.

— Ai grăit ca un adevărat șef de Breaslă. Râse până ce căzu peste perne. Am început cu discuția despre căsătoria noastră și făcând planuri pentru o viață împreună, când, dintr-o dată, discutăm despre lărgirea oportunităților de afaceri pentru Ghilde. Nu-i de mirare că ți-au dat ție postul, Boone.

El o luă în brațe.

— Nu mi-ar păsa nici un pic de viitorul Breslelor sau de orice altceva dacă nu te-aș avea pe tine.

Ea se opri din râs.

— Vorbești serios?

— Tu faci ca totul să merite, Elly. Mai ales, viitorul. Am înțeles asta în ziua când mi-ai dat inelul înapoi.

Ea îl sărută pe gură.

— E valabil pentru amândoi, Boone.

— Da? Ochii lui străluciră plini de dragoste. Dacă știam asta, veneam aici mai repede. Dar credeam că le știam pe toate, vezi tu? Aveam un plan.

— Chiar mă întrebam de ce ți-a trebuit atât timp. Acum știu că a fost doar o chestie specifică șefilor de Breaslă.

SFÂRȘIT